XVI. évfolyam 17. szám **Ára: 1 forint** *1960. Április 28*

Ludas Matyi

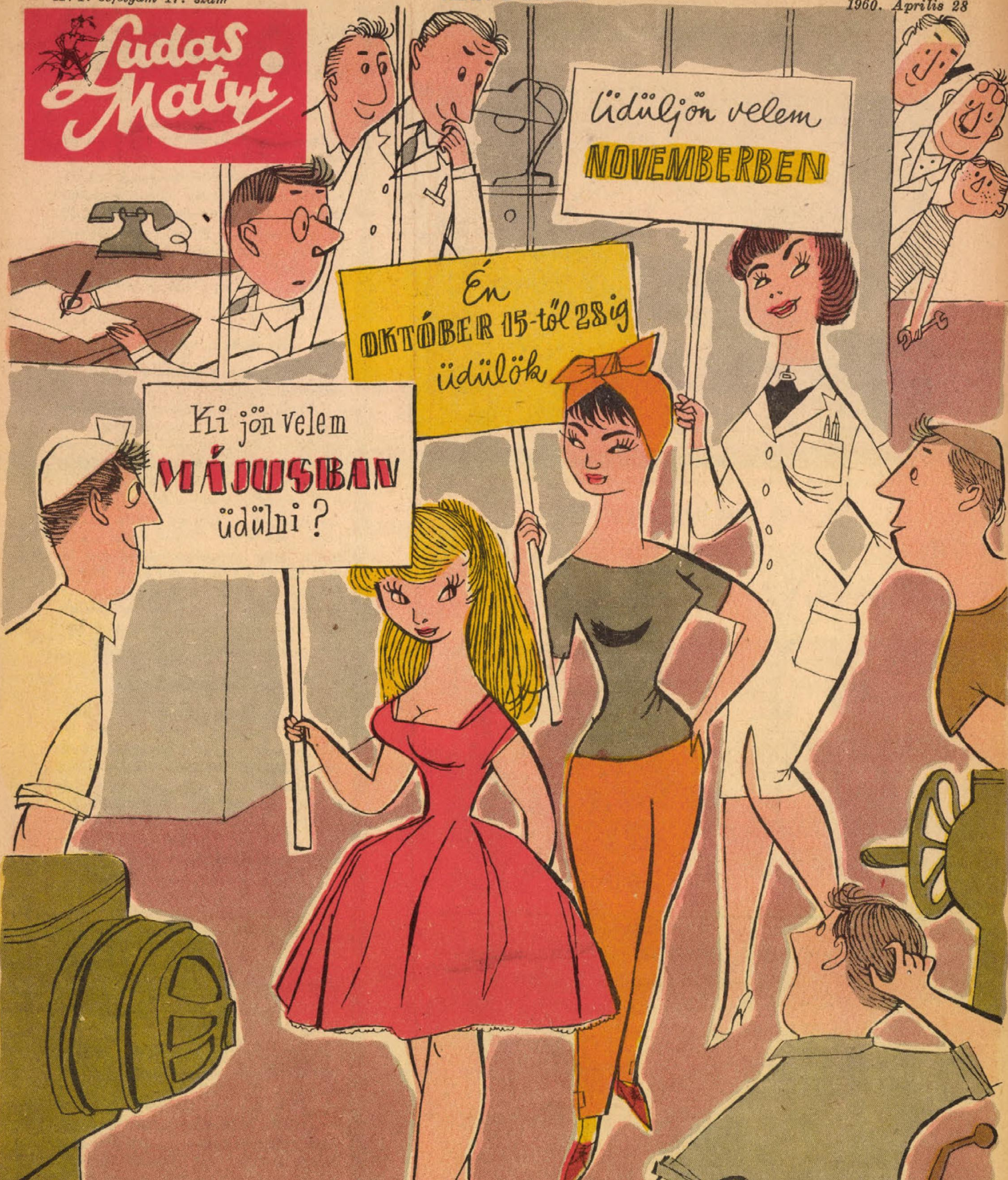
Üdüljön velem
NOVEMBERBEN
Én
OKTÓBER 15-től 28ig
üdülök
Ki jön velem
MÁJUSBAN
üdülni ?
Pusztai

Hogy ne mindenkj a főszezonban üdüljön . . .

Pusztai Pál rajza

Súlyos forgalmi akadály

Erdei Sándor rajza

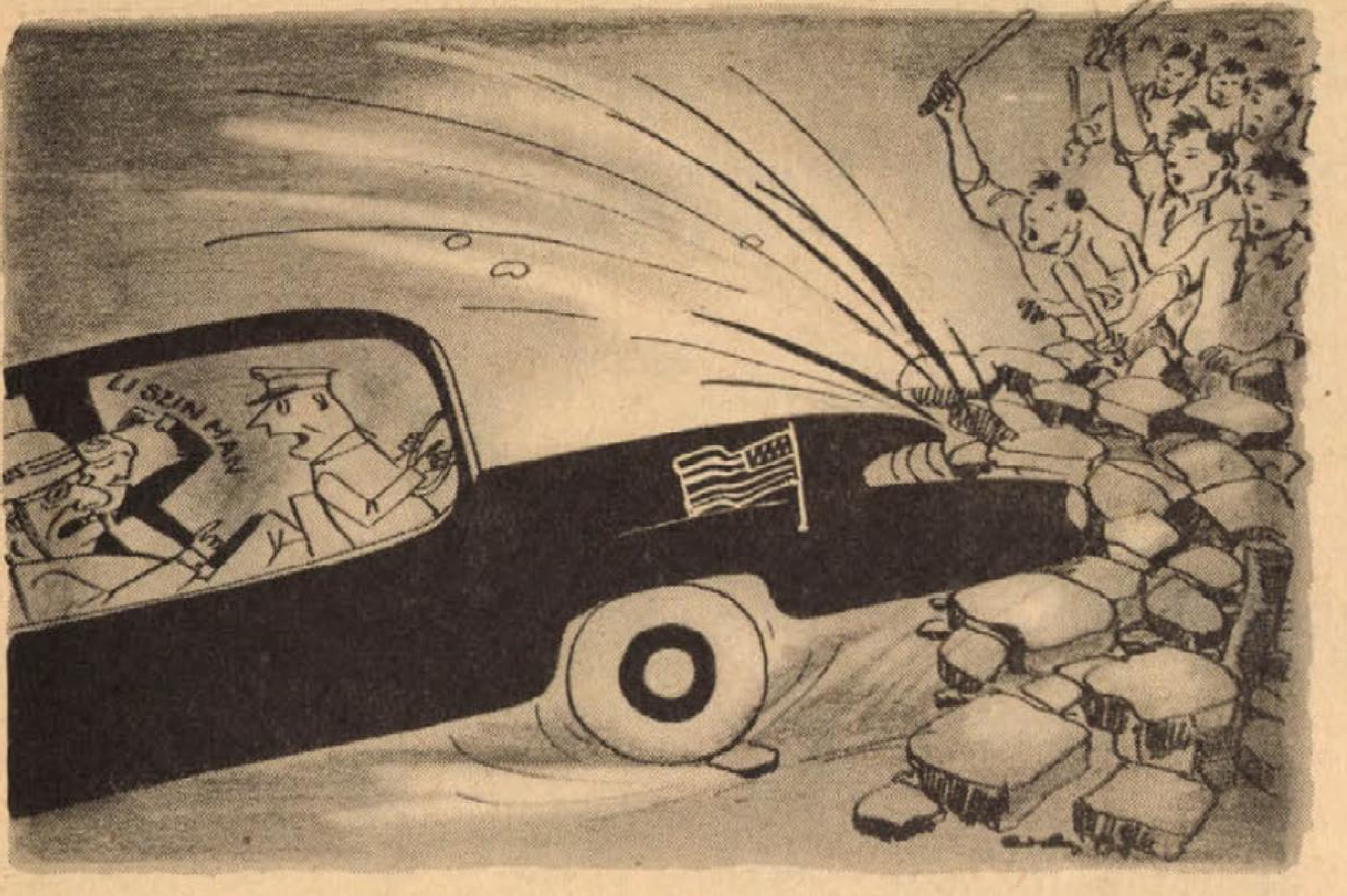

– Elnök úr! Nem mehetünk tovább . .

A természet lágy ölén

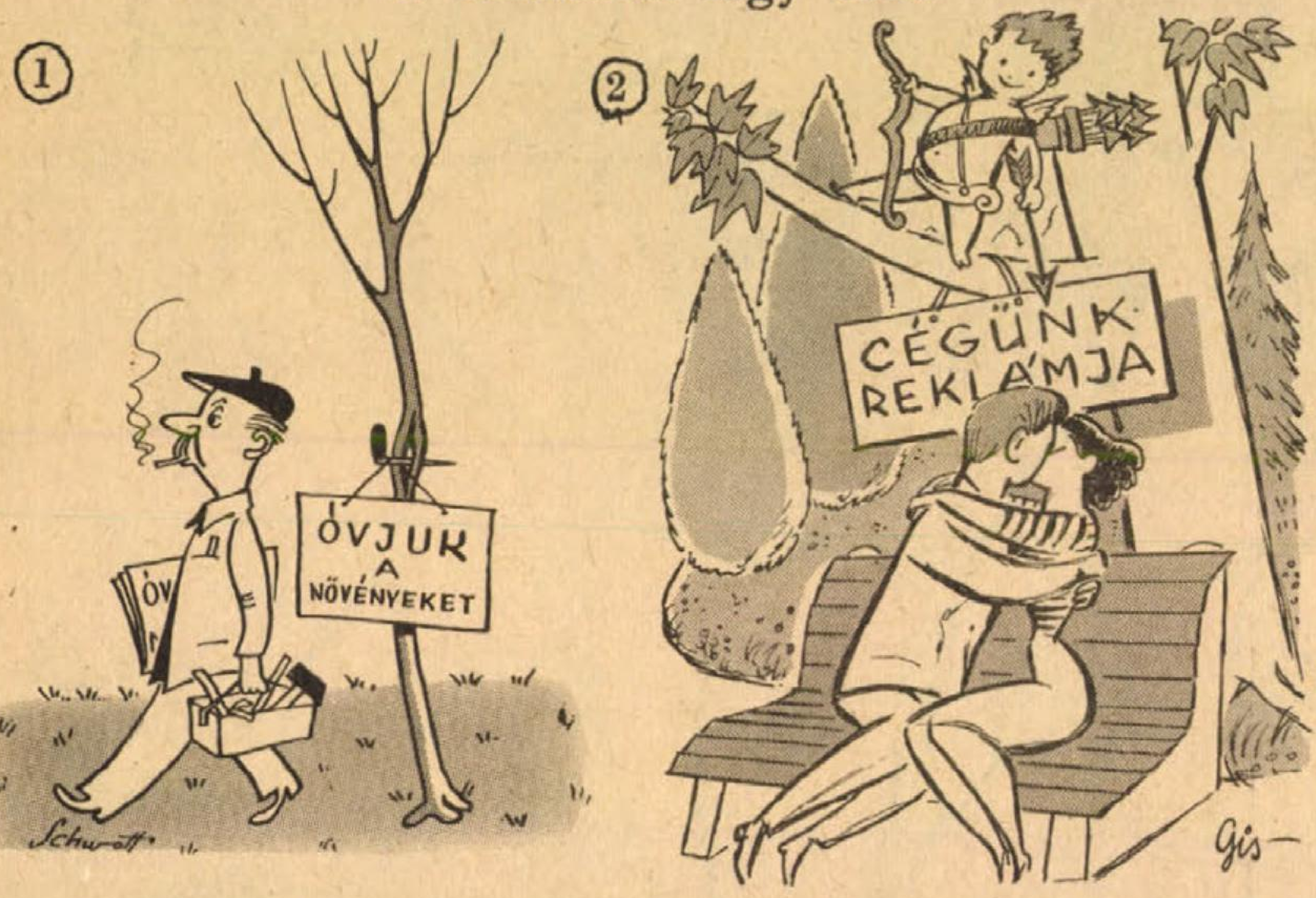

Így talán esélyünk lesz a súlyemelésben . . .

Szür-Szabó József rajza

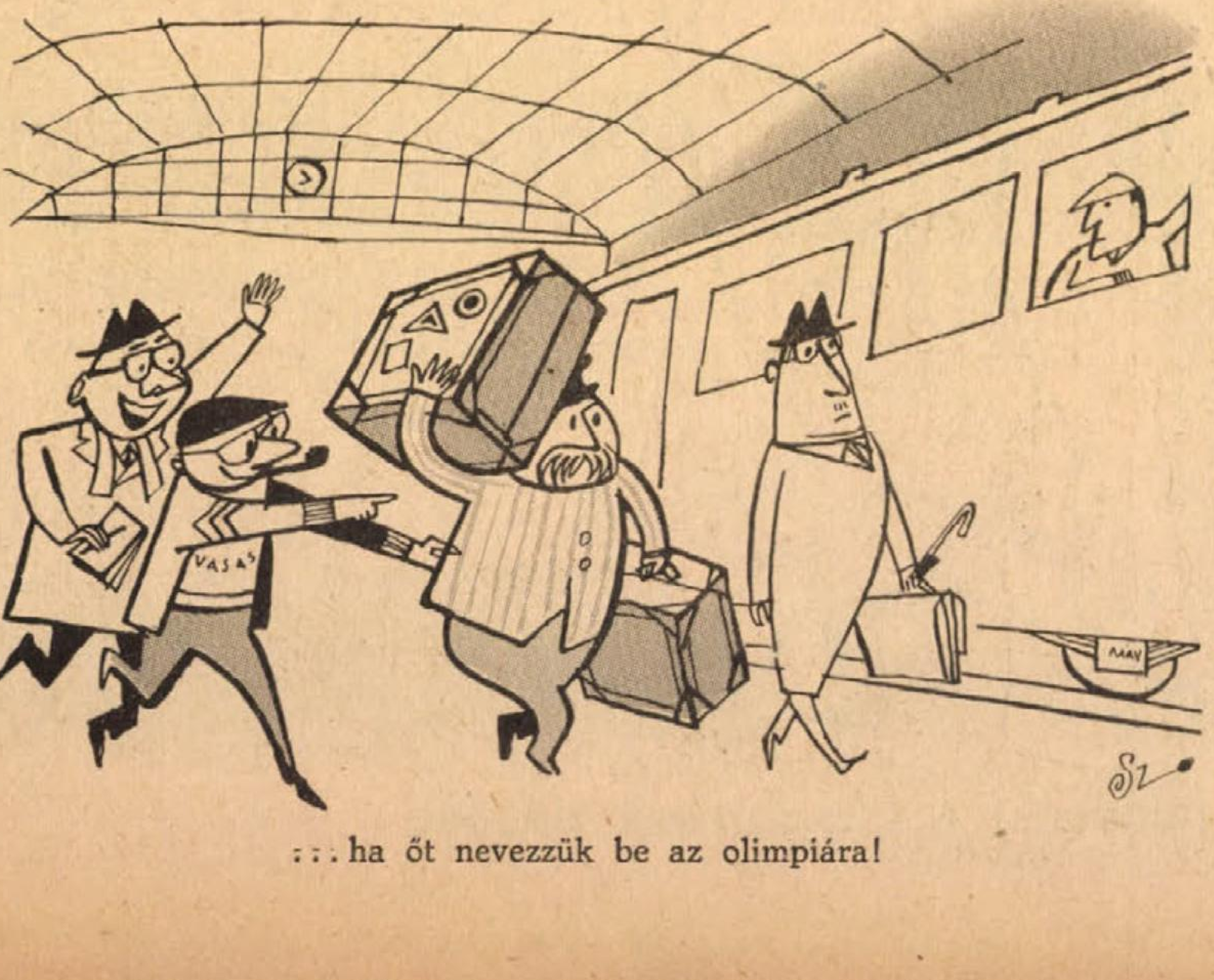

. . . ha őt nevezzük be az olimpiára!

Ezt olvastuk

Holló-apa . . .

Az Élet és Irodalom-ban így kezdi novelláját B. K.:

„Szokoli Ferenc házasságának huszonhetedik évében férjhez adta a harmadik lányát is és úgy hitte, ezzel minden gondtól megszabadult. Mellét feszítő jóérzés töltötte el, hogy végre egyedül lesz a feleségével.”

Szép . . . Egy atya, akinek terhére voltak a saját lányai . . .

Ki dohog, mi dohog?

A Nők Lapja „Legényélet” című novellájából idézünk:

„Egy uszály dohogott át a délutánon, orrán román, tatján magyar zászló. Péter tudta, hogy a tatjukon mindig annak az országnak a zászlóját viselik a hajók, amelyeknek a felségvizein áthaladnak. Ez a Duna-szakasz magyar felségvíz.”

Hát kérem . . . Először is Péter rosszul tudta, amit tudott. A hajók tatján a saját zászló lobog, az idegen felségvíznek kijáró zászlót a hajó orrára tűzik. Másodszor is: az uszály vontatott hajó, motorja nincs. Így hát nem is dohoghatott. Legfeljebb a matróz dohogott rajta, amikor a Nők Lapja tévedését olvasta.

Egy kis grammatika

Az Esti Hírlap glosszátora „Többes szám első személy” című cikkében felveti a kérdést: *„miért használunk gyakran többes szám második személyt akkor is, amikor többes szám első személyben kellene beszélnünk?”* S példának felhozza: *„Hányszor fakadunk ki ugyanis, hogy miért nem intézkednek már ebben vagy abban az ügyben, miért nem hozzák már rendbe X vagy Y dolgát?”*

„Intézkednek . . . „Hozzák . . .” Ezek lennének a többes szám második személyek? Nem. Ezek többes szám harmadik személyek.

Csakugyan könnyebb az igét hirdetni, mint ragozni?

Ejha!

A „Magyar Vadász” című lap meglepő hírrel villanyozta fel olvasóit. Egy kölyök-láma fényképét közli s ezt írja: „A kis tibeti láma az Állatkert egyik legbohókásabb lakója. Kísérletképpen egyébként a Hortobágyon a közeljövőben megkezdik a tibeti láma tenyésztését, mivel szőrzete a teve szőrzeténél is értékesebb.”

Ez a hír nem jelent kevesebbet, mint hogy igen finom szőrzetű szerzetes papokat fogunk a Hortobágyon tenyészteni, tekintve hogy Tibetben más láma-féle nem él. A fénykép azonban e reménységet szétzúzza, mert azon egy valódi, igazi láma látható, olyan, amilyen Tibetben ugyan nem, de Dél-Amerikában annál inkább honos.

Dr. Árgus

Szt. István-parki történetek

A 11-es

A Szt. István-park dunaparti oldalán van egy cementmedence. Nagyszerűen lehet benne rollerezni, biciklizni és focizni. Itt rúgta a 11-est a Nagymama.

Egyik nap hűvöses volt az idő; sehol senki, csak én sétálgattam a medence körül, szemem sarkából figyelve a Nagymamát és Pistikét. Pistike a Nagymama unokája, négy-ötéves lehet, hősies elszántsággal állt a kapuban: a medence széle és egy bevásárlási szatyor között.

– Nagymama, rúgd a 11-est! – kiáltotta Pistike. És a Nagymama rúgta. A nagy, piros labda azonban el se vánszorgott a kapuig. És a Nagymama zavartan pillantott felém. Persze, tovább mentem, mintha mit se láttam volna. A következő rúgások se sikerültek. De aztán egyszer csak „lábra jött" a labda a Nagymamának.

– Gól! – kiáltotta diadalmasan, felemelt karral és utánamfordult, hogy láttam-e.

Bevágta a 11-est a jobb alsó sarokba.

Diszkréció

Tíz óra után a park tele van kisgyerekekkel, olyan nénik kíséretében, akik úgy hirdetnek az újságban, hogy „gyermeksétáltatást vállalok". Én is ebben az időben szoktam lemenni. Amikor először baktattam el közöttük, ilyen párbeszédeket hallottam:

– Miért jár a bácsi mankókkal?

– Mert fáj neki a lába, – felelte az egyik néni.

– Ha fáj neki a lába, akkor miért jár?

Feltétlenül van ebben valami logika, nem?

Aztán jött a nyár és három hónapra eltűntem a parkból. Szeptemberben találkoztunk újra. Ekkor már nem mankókkal, hanem két közönséges bottal jártam. S az egyik ifjú hölgy nézte, nézte a botokat, aztán rámmutatva így szólt a sétáltató nénihez:

– Ha ez a bácsi elment, mondok róla valamit.

A lovag

A hivatalos rendelkezés értelmében: kutyáknak a park területén tartózkodni tilos. A világűrbe repülhetnek, de a parkban még pórázon se ugathatnak. Szóval kutya-barátaimat a dunaparti járdán sétáltatják, ami persze tulajdonképpen a parkhoz tartozik.

Van egy ismerősöm, egy fekete, kurtalábú, hosszúfarkú kis szörny. Egy lódenkabátos anyóka csoszog vele. Tegnap is megjelentek s láthatóan mindketten élvezték a napocskát. A rakpart vaskorlátján, a darunál, három kamasz ült. Nevetgéltek, cigarettáztak. S amikor elvonult előttük az anyóka a kutyával, felröhögtek.

– Nini, patkány!

Az anyóka lassan megfordult.

– Ne bántsátok. Ha neki jó vagyok én, nekem is jó ő.

A fiúk elhallgattak. Majd az egyik kivett a zsebéből egy fél zsemlét és utánuk ment.

– Nesze – dobta oda a kutyának. De aztán, mintha szégyellte volna érzelmességét, hozzátette: – Te, patkány.

Fendrik Ferenc

Jelen szeretne lenni

Toncz Tibor rajza

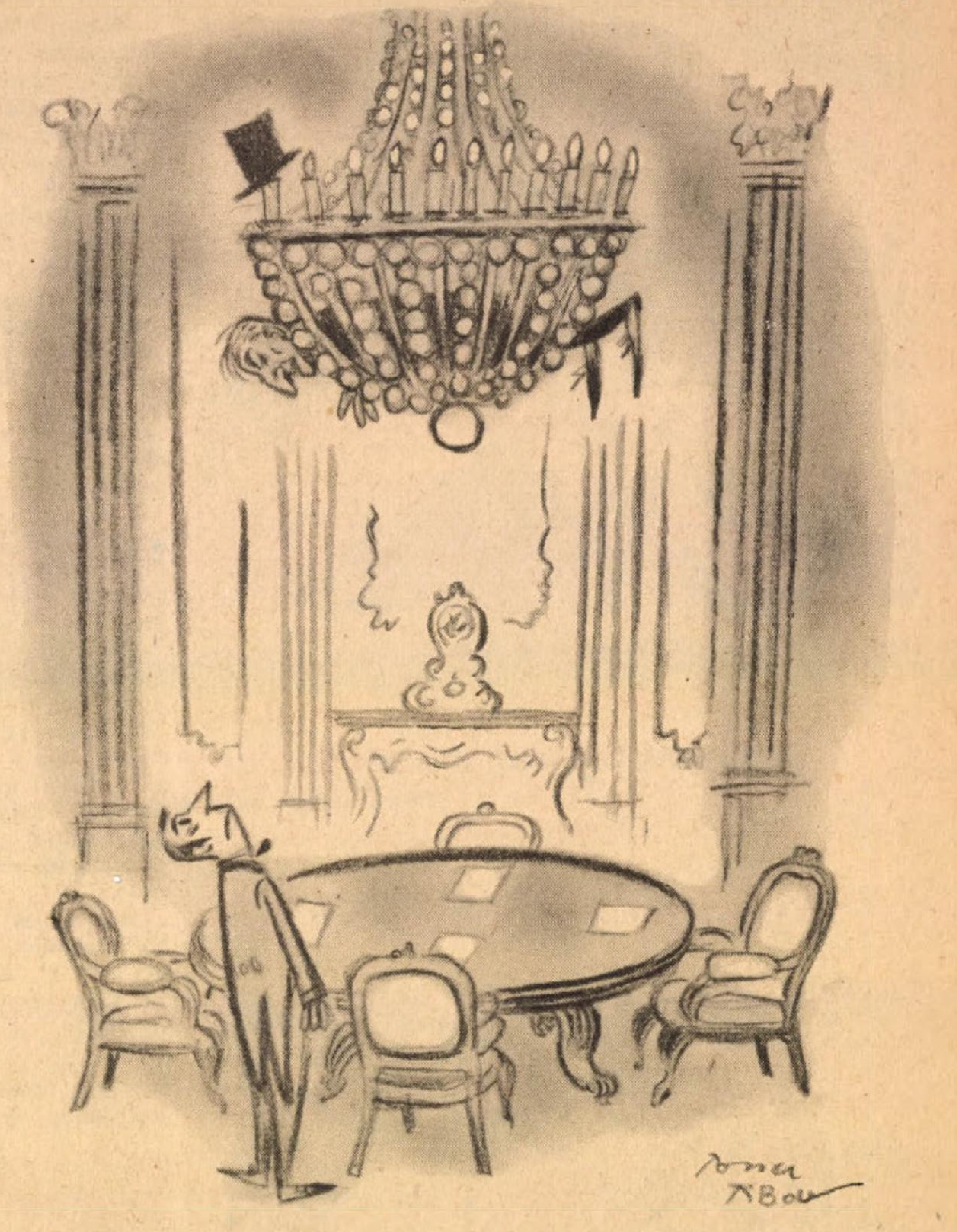

Adenauer: Látszom lentről?...

Reggel nyolc óra

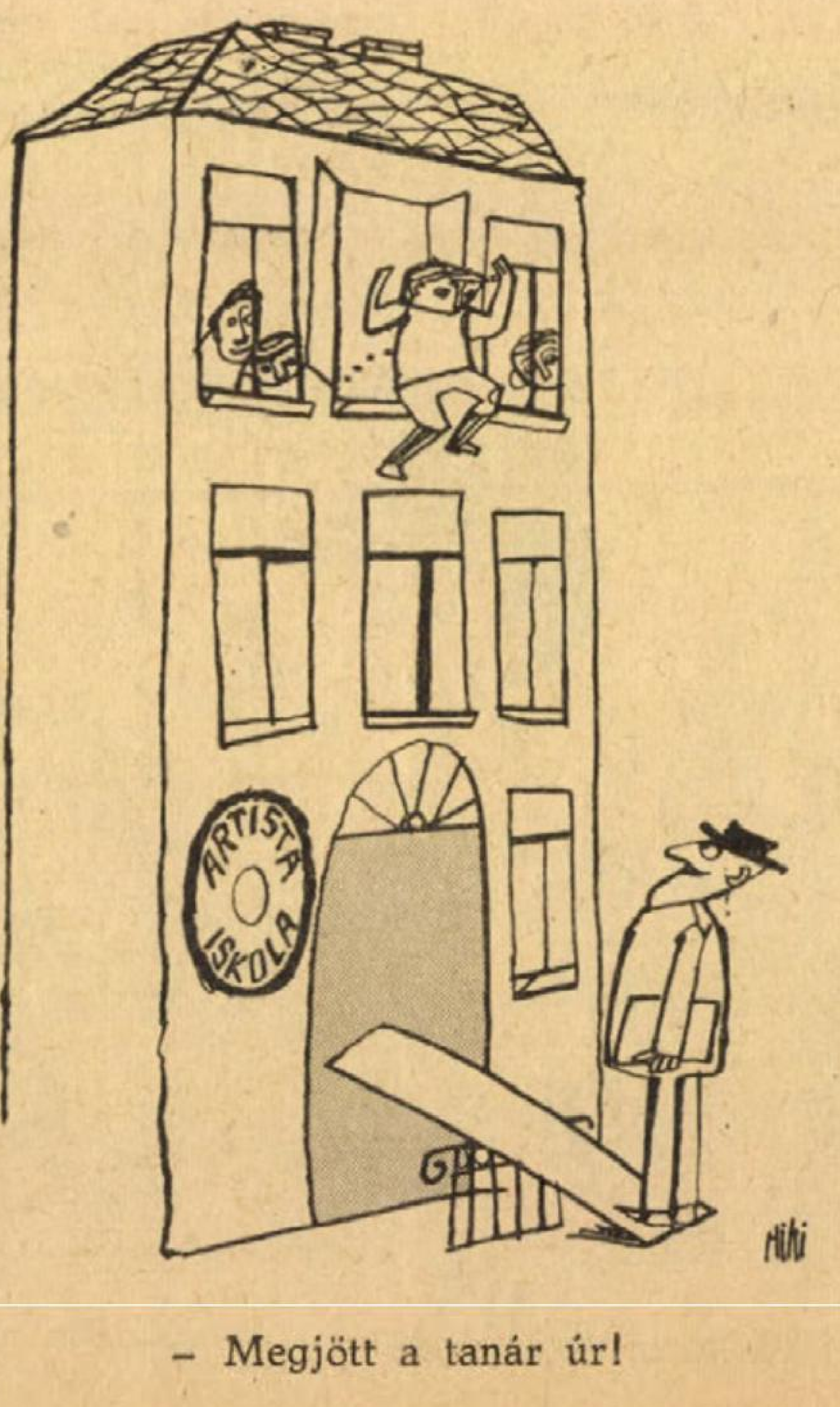

– Megjött a tanár úr!

A kitüntetett nagypapa

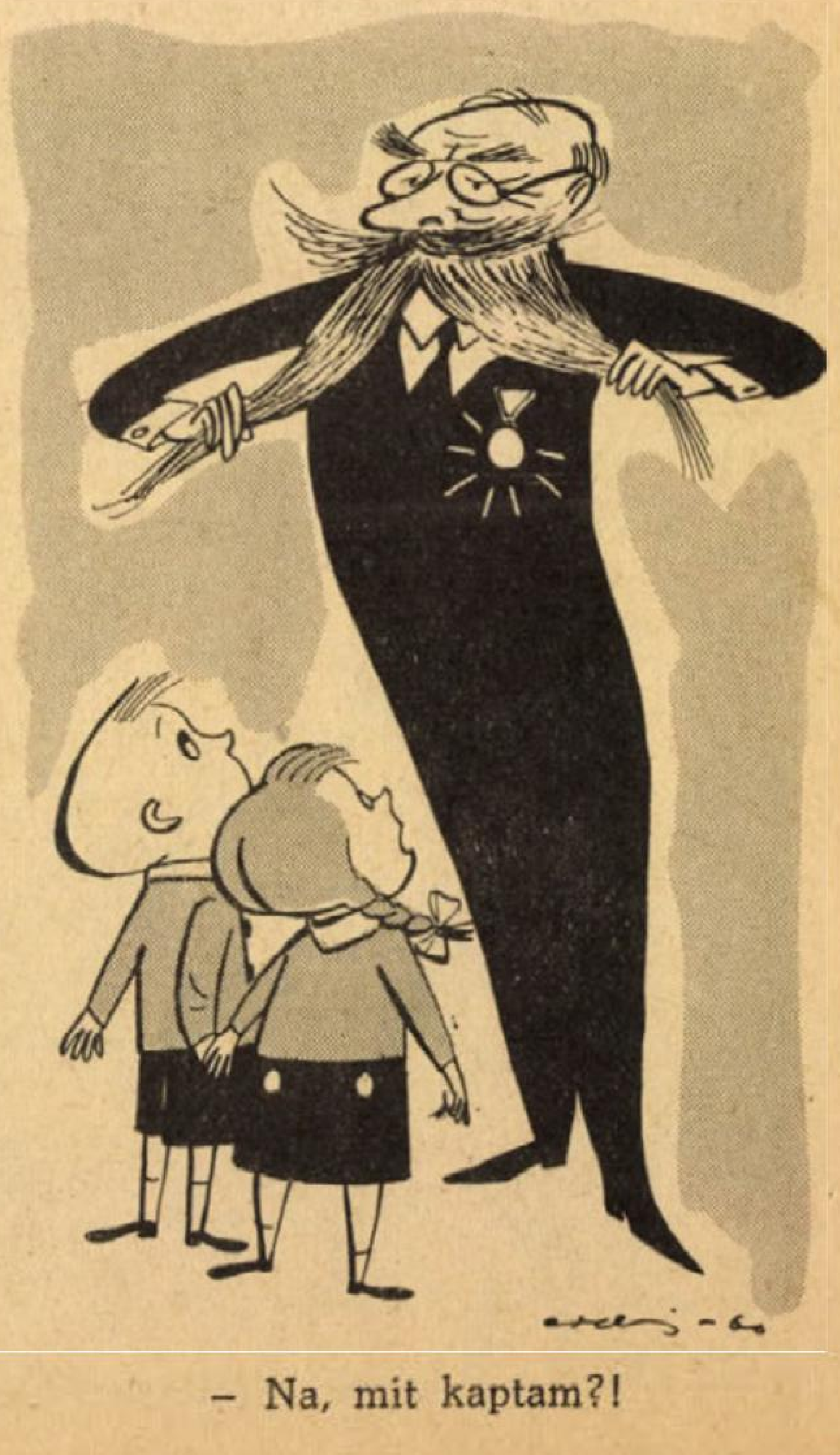

– Na, mit kaptam?!

Télen vett öröklakást . . .

Mészáros András rajza

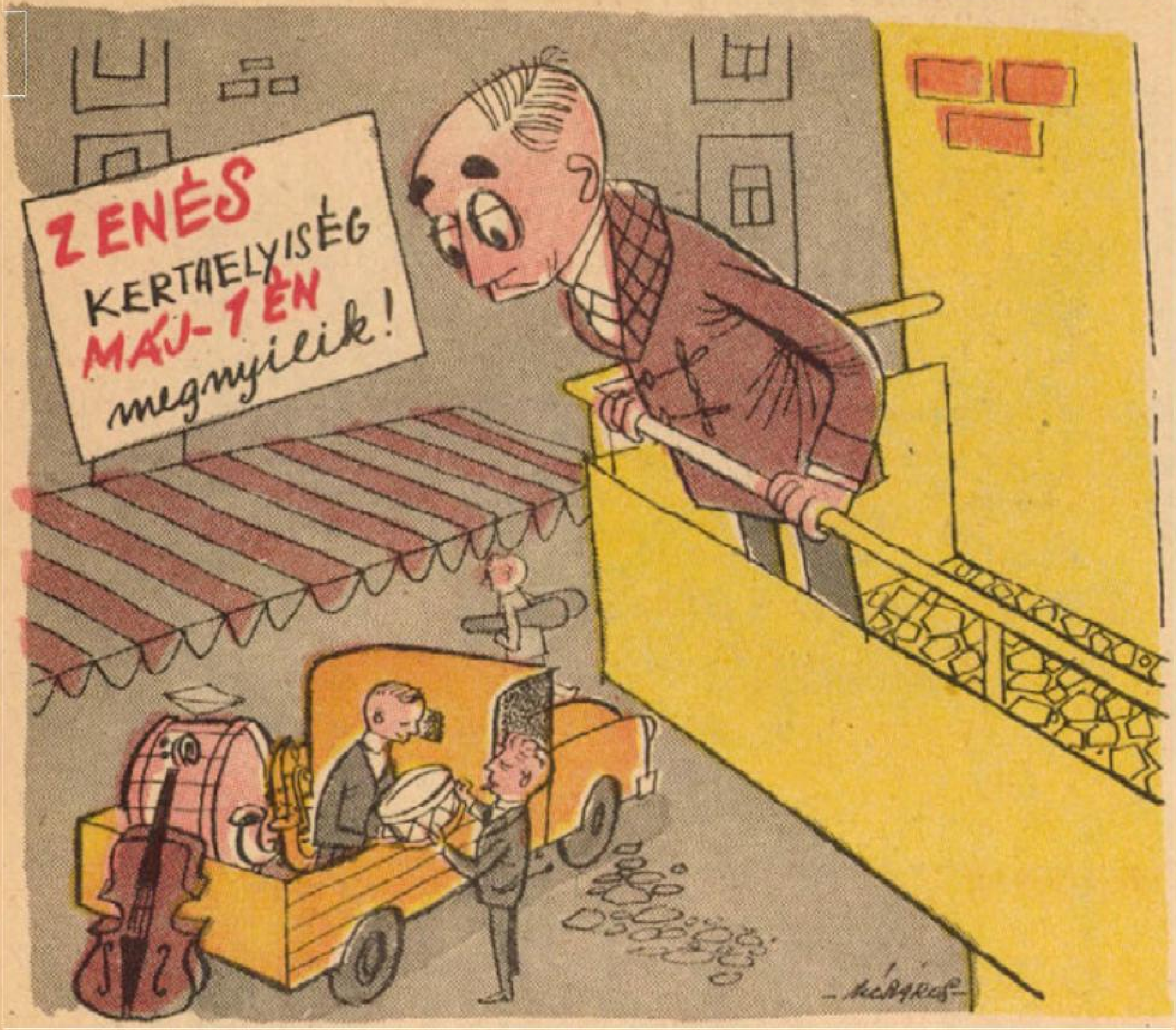

Öröm áll a házhoz.

Jégboltok nyílnak Pesten

Várnai György rajza

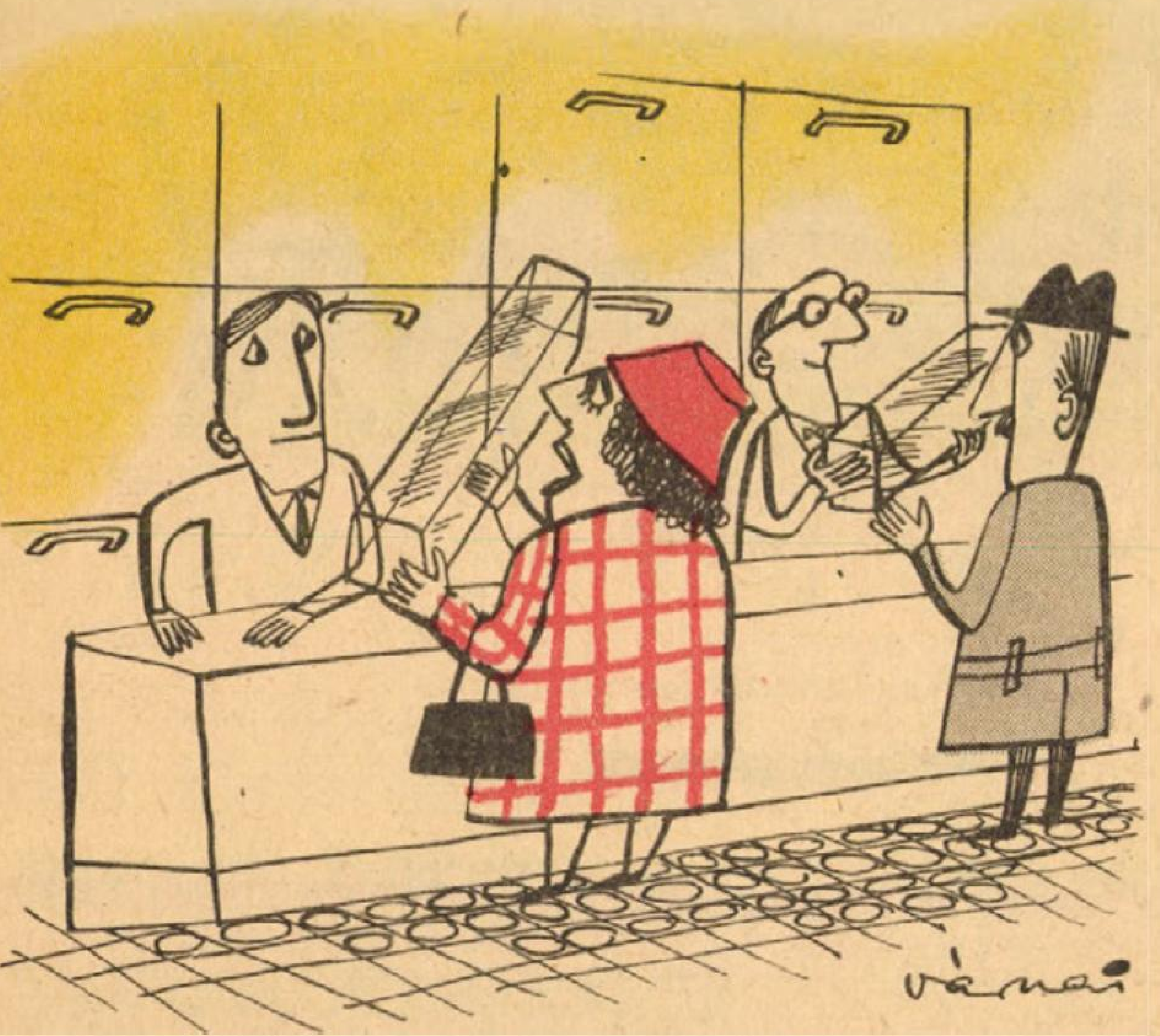

– Visszahoztam. Nincs valami más fazonban?

Pesti tudósítónktól

Visszaemlékezve a húsvéti ünnepekre, megint bebizonyosodott, hogy kettős ünnepek előtt a vásárlók között nagy az izgalom, a kereslet csillagászati magaslatokra emelkedik. Felbomlik a rend, az élelmiszer üzletekben a *„Vásároljon, ki merre lát!"* dzsungeltörvénye uralkodik. Az emberek, elsősorban az asszonyok, többéves blokádra, északi sarki expedícióra, éhínségre számítva vásárolnak, ami a kezük ügyébe esik. Jól jön egy kis harapnivaló a háznál, ha például egy tatárjárás esetén nem lehet kimozdulni a lakásból. Ha másért nem, az *„Előre a magasabb kalória-világcsúcsért!"*-mozgalom érdekében is érdemes áldozatokat és csomagokat vállalni.

Vaj nem volt, a kiszolgáló személyzet olyan arccal nézett arra, aki vajat kért, mintha az illető aziránt érdeklődött volna, hogy van-e tevepúpkefe. Miért nem volt vaj? Hova lett? Talán éppen Dunát rekesztettek vele? Ez az ünnepi kviz-versenyünk főkérdése.

A helyes megfejtők az Élelmezésügyi Minisztérium és a Belker. együttes vándorzászlaját és tíz deka vajat nyernek.

*

Régi ismert törvényszerűség, hogy az emberek igyekeznek elválasztani a magánéletüket a foglalkozásuktól. A cukrász például nem szereti a tortát, a cipész lyukas cipőben jár, az irodalomtörténész titokban detektívregényt olvas, és így tovább.

Ide tartozik az a hírhedt bürokrata is, aki a saját ügyeit a lehető legegyszerűbben, minden bürokratikusabb formaság nélkül intézi.

*

Legújabb vízióm:

Zrínyi Miklós a legutolsó szigetvári haditanács viharos ülésén mérgesen az asztalra csapott és így kiáltott:

– Én ezt nem csinálom tovább!

És kirohant.

*

X. Y. közepes íróval találkoztam.

– Mit csinálsz? – kérdeztem.

– Új regényen dolgozom – felelte.

Éreztem, hogy itt az alkalom a napi jócselekedetre.

– Óvd meg magadat a fölösleges fáradságtól – mondtam szeretettel. – Az emberiség hosszú időre el van látva olvasnivalóval.

Nem örült a jótanácsnak. Milyen nehéz az embereket boldoggá tenni!

f. l.

Újfajta állatszelídítés

Az ausztráliai Darwinban két bika és egy bölény megvadult, és egy egész városrész biztonságát veszélyeztették. A tűzoltók eredeti módszerrel fékezték meg a három állatot. Lőfegyverből idegnyugtató szerrel megtöltött injekciós tűket lőttek beléjük, s az állatok a gyógyszerek hatása alatt megnyugodtak.

Vajon nem lehetne ezt a vonzónak látszó módszert embereken is kipróbálni?

Fucika vidéki kiszálláson

Pusztai Pál rajza

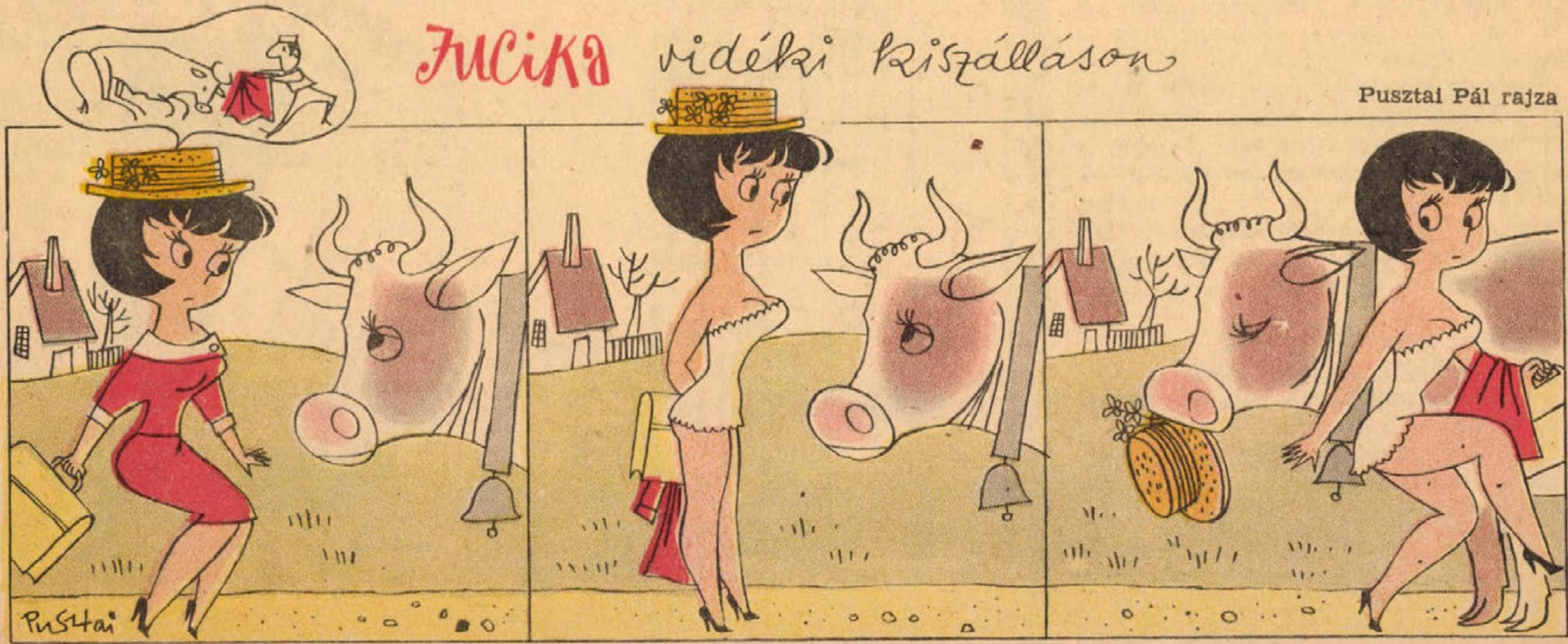

Hétfőn reggel a ligetben

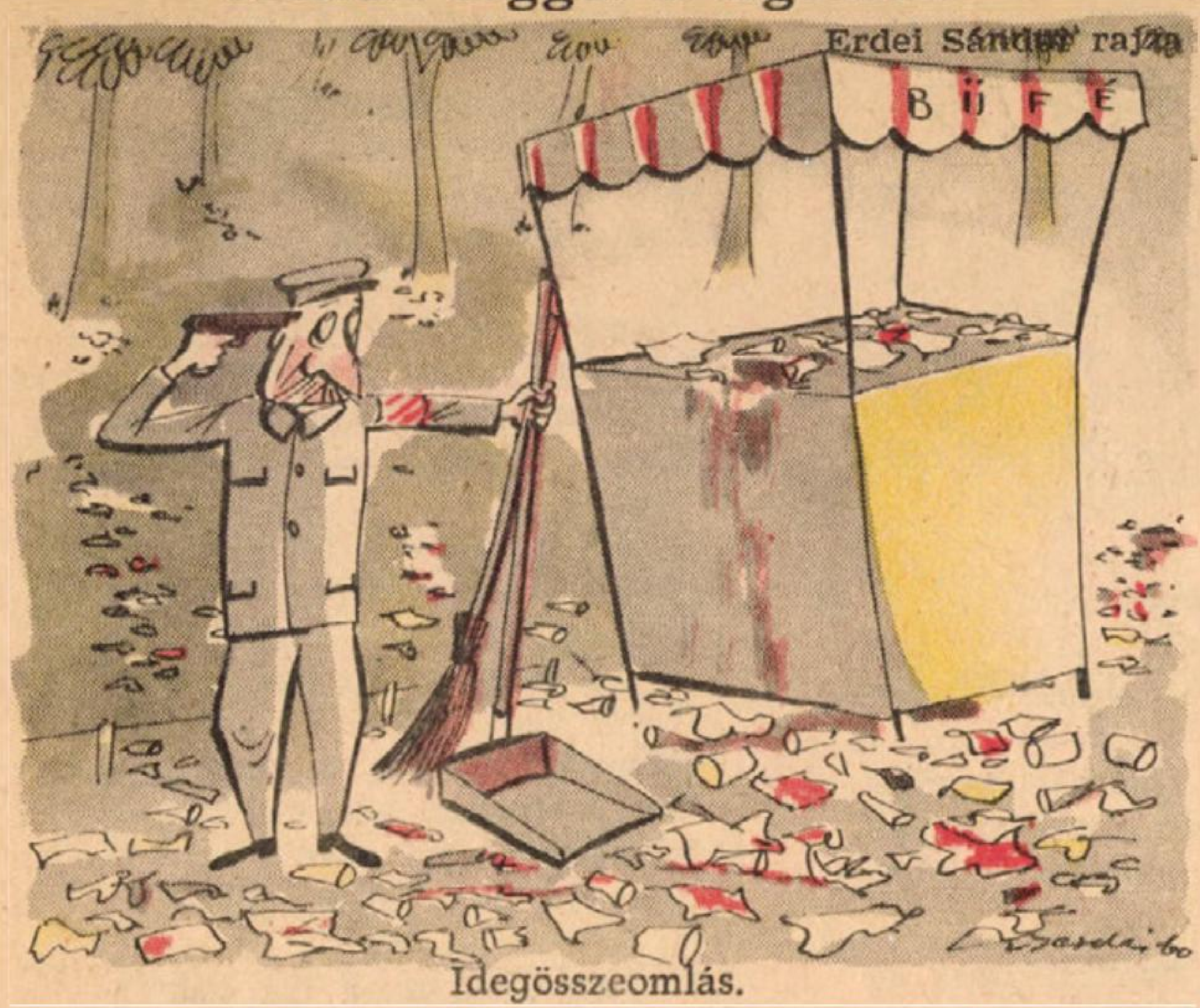

Idegösszeomlás.

„Kulturált" vendéglátás

Szegő Gizi rajza

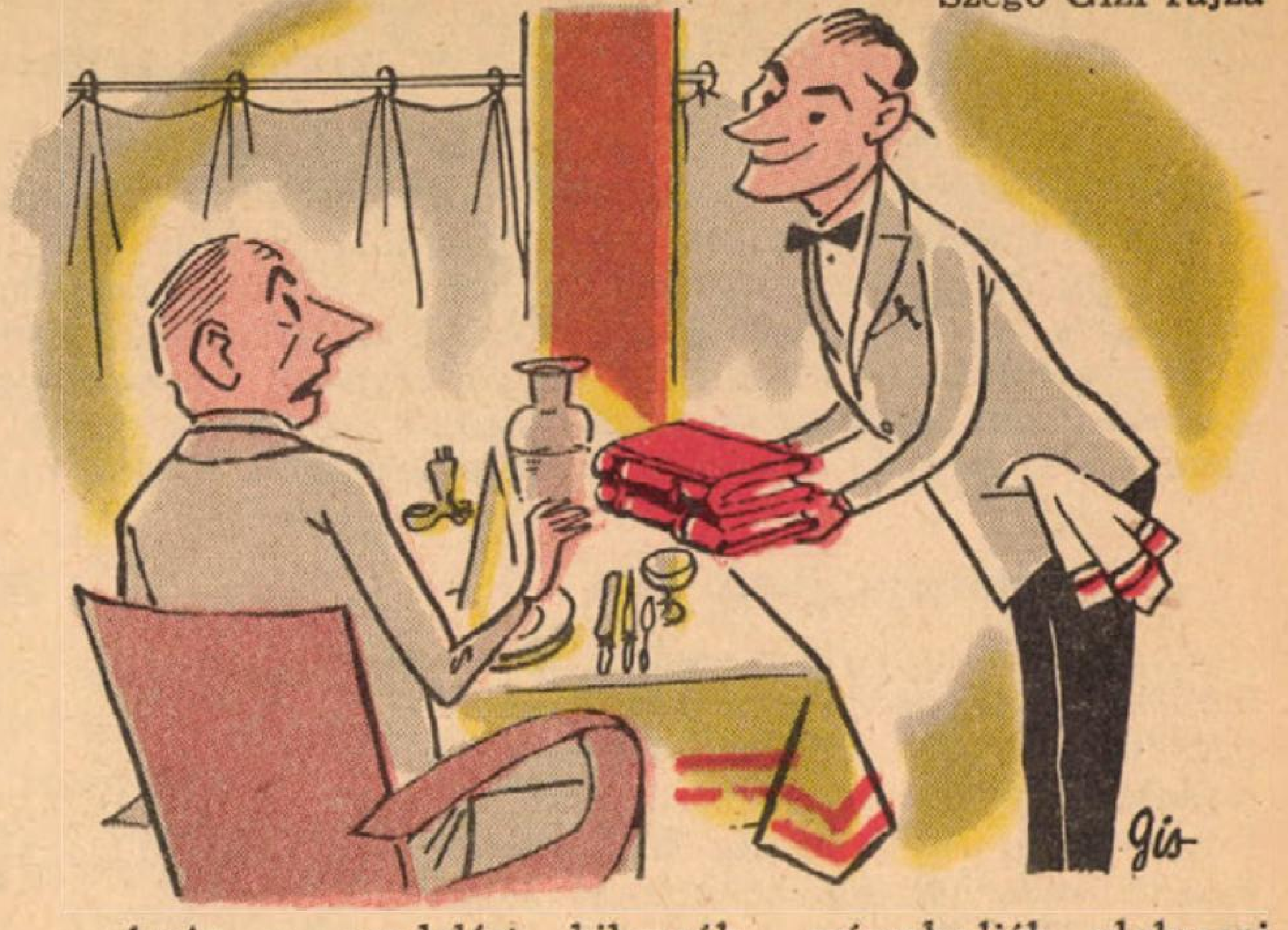

– Amíg a rendelést kihozzák, szíveskedjék elolvasni Tolsztoj: Háború és béke című regényét . ; ;

NEM ÉRTEM!

Tisztelt szerkesztő úr! Régi panaszom, hogy a Ludas Matyi vicceit és rajzait nem mindig lehet megérteni. Néha éjszakákon és értekezleteken keresztül töprengek egy-egy viccen és nem tudom kitalálni, hogy mi a vicc benne. Pedig szeretek nevetni, nem vagyok elégedetlen humorérzékemmel, szóval egy biztos: nem bennem van a hiba. Itt van például az a – tisztesség ne essék szólván – vicc, amelyet az egyik utóbbi számukban olvastam:

> *Két férj beszélget:*
>
> *– Az én feleségem nagyon drága asszony. Nincs fogalmad róla, hogyan gondoz engem: minden este lehúzza a cipőmet.*
>
> *– Mikor hazajössz a kocsmából?*
>
> *– Nem, amikor kocsmába akarok menni.*

Mármost kérdem én: mi ebben a vicc? Helytelennek és elszomorítónak tartom a „vicc" kiinduló pontját is. Semmiesetre sem lehet tipikus az olyan asszony, aki lehúzza a férj cipőjét. Ez talán általános lehetett akkor, amikor a nő kettős elnyomás alatt szenvedett. Ma ilyen megalázó helyzetbe nem juthat egy öntudatos asszony, de véleményem szerint ma már a férjek sem kívánnak meg ilyesmit a feleségüktől, hacsak nem beteg a férj, például fáj a dereka, akkor viszont betegállományban lévén, nincs rajta cipő, hanem papucs, amelyet könnyűszerrel le lehet rúgni, s nincs szükség a nődolgozó megalázására.

Mármost, ami a kocsmai motívum bedobását illeti, ez még kevésbé érthető. Ha ugyanis a szerencsétlen rabszolganő egyáltalán lehúzza a férj cipőjét, akkor elképzelhető, hogy ez a visszataszító jelenet éppen a férjnek a kocsmából való hazaérkezése után történik, s a férj esetleges ittas volta indokolja. A „vicc" szerint azonban ez akkor történik, amikor a férj kocsmába akar menni. Ennek a lépésnek a képtelenségét és helytelenségét nem lehet eléggé aláhúzni. Már az is elképzelhetetlen, hogy egy nő le tudja húzni férje cipőjét a férj akarata ellenére. Még kifűzni sem tudja a szóbanforgó cipőt. De tegyük fel, hogy valamilyen módon le tudja húzni. Akkor a férj cipő nélkül, harisnyában kénytelen a kocsmába menni, aminek súlyos hűlés, esetleg tüdőgyulladás lehet a következménye, s tudjuk, hogy az antibiotikumok hatóereje csökkenőben van. Rossz fényt vethet ránk az is, ha esetleg egy külföldi vendég cipő nélküli magyar állampolgárokat lát az utcán vagy az italboltban.

Ám tegyük fel, hogy a nő meg akarja akadályozni a férjnek kocsmába való indulását. Csak annyit mondhatok, hogy nagyon helytelen útra tévedt. Az alkoholizmus sokkal súlyosabb problémánk, semhogy ilyen adminisztratív eszközökkel tartós eredményt lehetne elérni. Türelmes felvilágosító munkára, rábeszélésre, a jó és rossz példák meggyőző szembeállítására van szükség.

Nem a cipőjét kell lehúzni az alkoholistának, hanem orvosi képeket kell neki mutatni, milyen az iszákos ember mája, stb. Rá kell mutatni az alkoholizmus társadalmi gyökereire. Nekünk nem szabad erőszakos eszközöket alkalmaznunk, az ilyesmi csak ellenállást, megátalkodottságot válthat ki. Az ilyen elhibázott módszereken csak sírni lehet, nem pedig nevetni. Külön megütköztem azon, hogy a „vicc" fölött ez állt: „Hátha valaki nem ismeri." Biztos vagyok benne, hogy ezt az elítélendő módszert eddig sokan nem ismerték, most azonban széles körökben ismertté válik. Ezért a felelősség önöket terheli.

Mert hogy az önök által kinyomtatott párbeszédben mi a súlyosan aggályos, az minden józan ember előtt világos. De hogy mi a vicc, azt talán önök sem tudják. Az olvasó joggal elvárja, hogy olyan vicceket írjanak és rajzoljanak, amelyek érthetők és segítik az olvasót munkájában.

Tisztelettel
Feleki László,
a Ludas Matyi állandó
olvasója.

Szegényke . . .

Vasvári Anna rajza

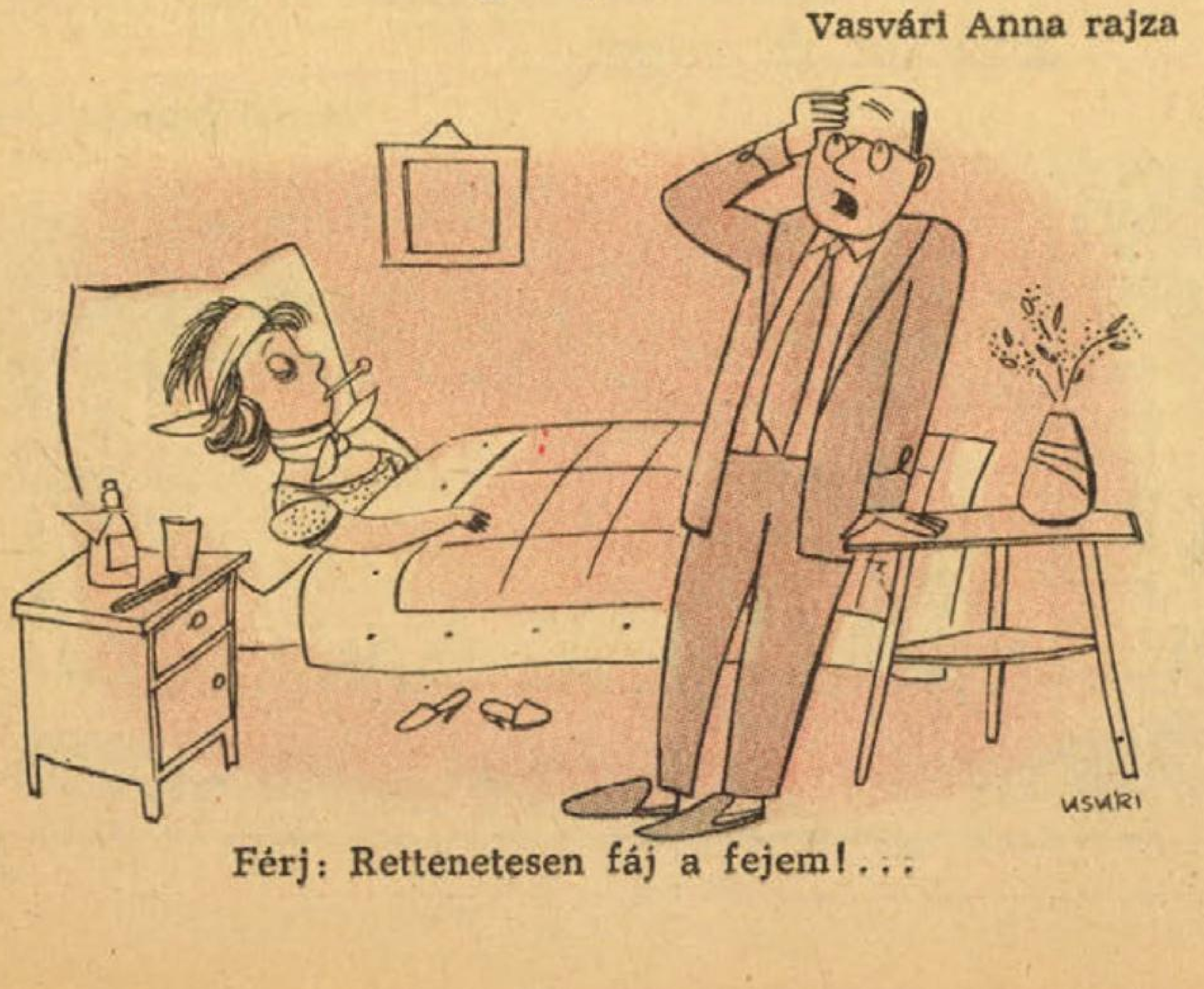

Férj: Rettenetesen fáj a fejem! . . .

Fejlődik a falu

Várnai György rajza

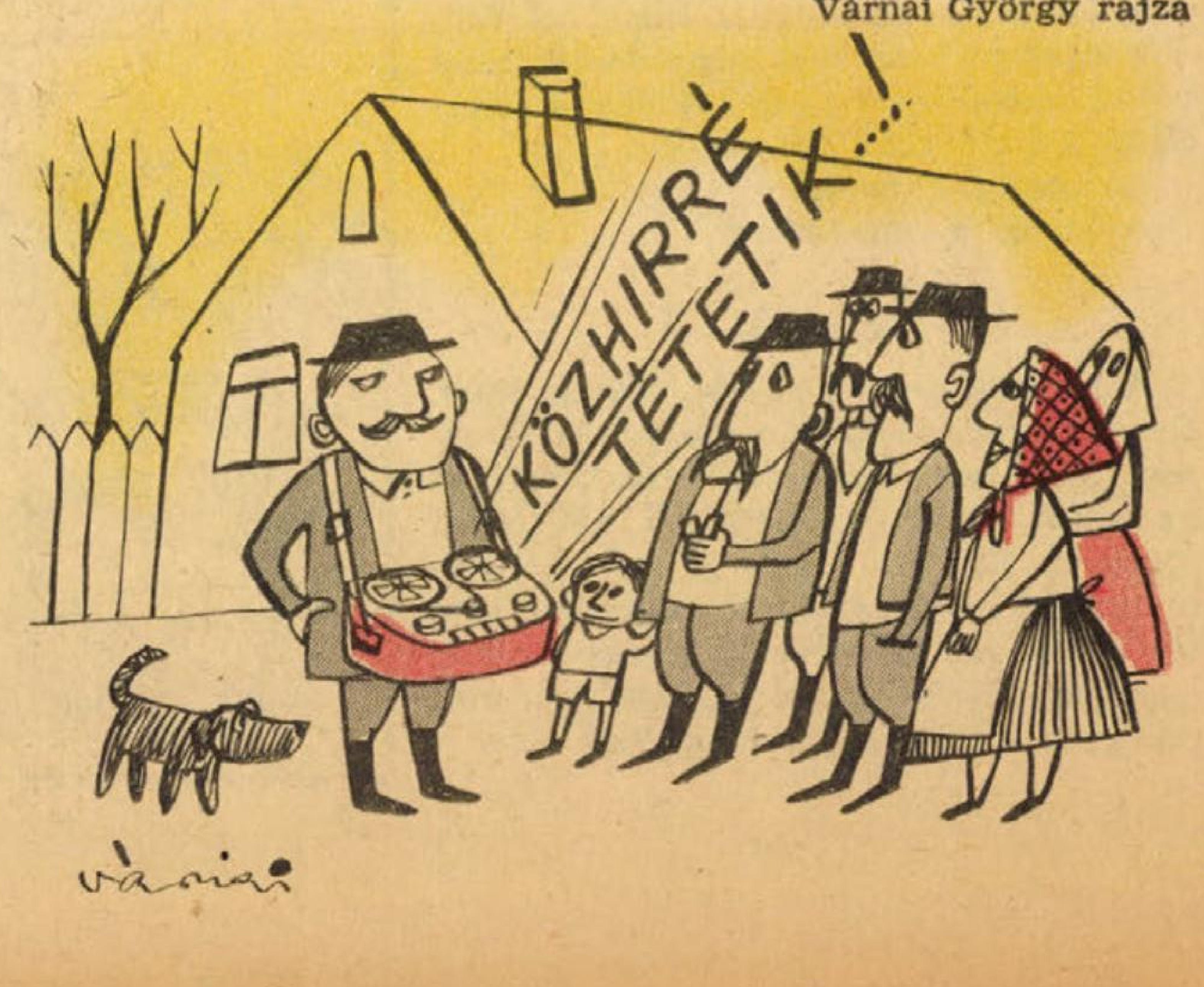
KÖZHIRRÉ TÉTETIK...!

UTAZÁS SÁTORALJAÚJHELYRE

(Ahhoz, hogy világot lássunk, nem okvetlenül szükséges egy lottó főnyeremény. Bútorszállító kocsi nagyságú bőrönd és félmázsa csereszalámi nélkül is útnak indulhatunk. Az ember fogja az aktatáskáját, beletesz egy fogkefét meg egy kékcsíkos pizsamát, valamint néhány hamuban sült szendvicset — és máris mehet világot látni. Elutazhat például Sátoraljaújhelyre. Ugyanis földrajztudósok, csillagászok és filozófusok egybehangzó véleménye alapján kimutatható, hogy az országhatárunkon belüli városok is a világegyetem tartozékai, és látási viszonyaik is vetekszenek a külföldi városokéval . . .)

Sátoraljaújhely felé

Az utazó hátradől a Miskolcon túl személlyé tunyult gyorsvonat kényelmes fapadján, és kitárja érzékszerveit a benyomásoknak. S amilyen szakértő a szóbanforgó utazó, aki a balkéz felől előtűnő hosszú rudakkal teli sokholdnyi táblát nézi, megjegyzi:

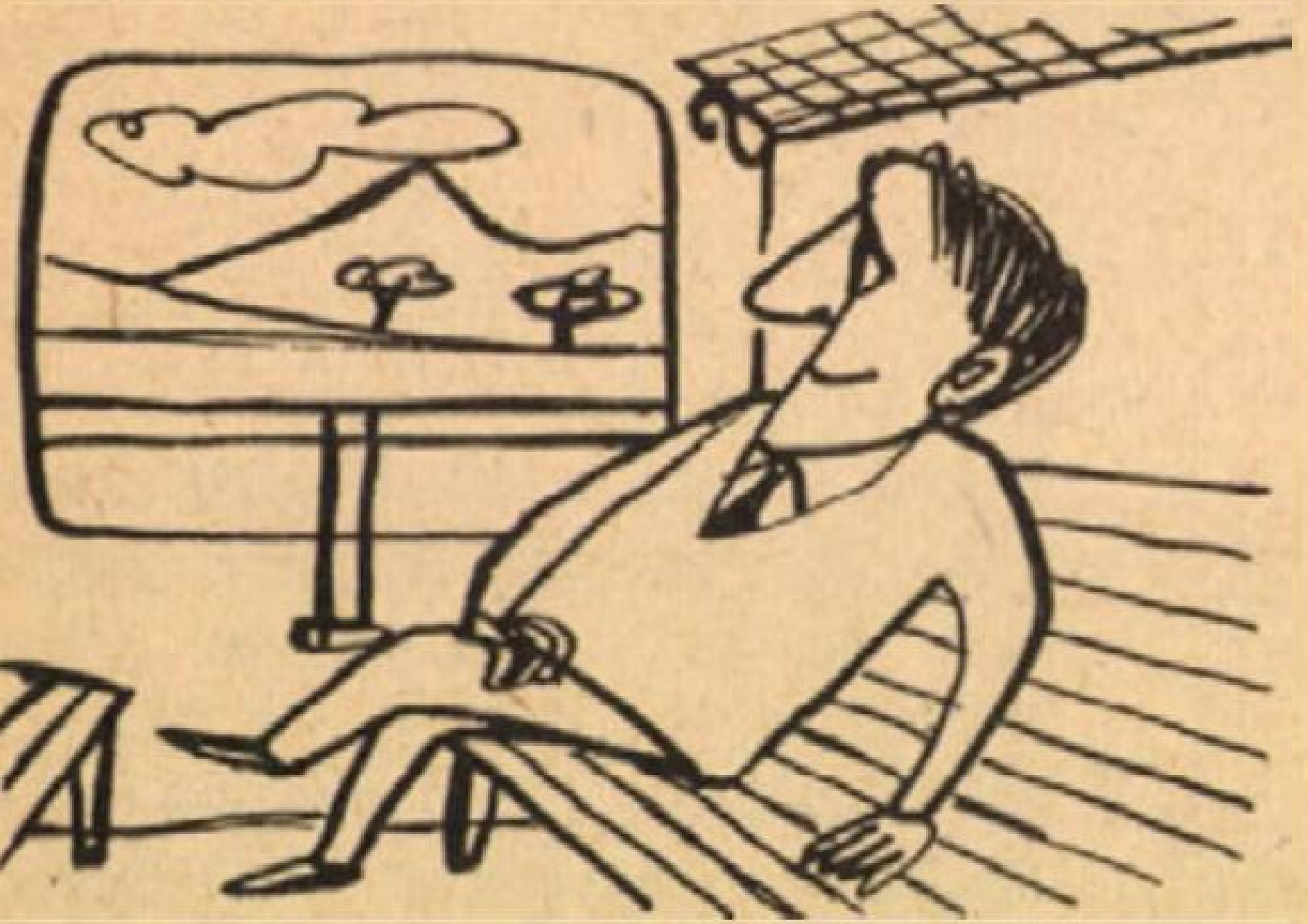

– Jó lesz az idei lándzsatermés.

Aztán fölvilágosítják, hogy ami itt növekszik, az nem embert földre terítő hagyományos fegyver. Szőlővesszőket nevelnek itt, jófajta borszőlő fut majd a magas rudakra . . .

Szóval, tekintve országunkban az alkoholizmus elleni ádáz harc jelenlegi állását, ha közvetve is – mégiscsak földre terül majd néhány ember általuk . . .

Önkritika

A Dohánygyár egyik dolgozójával beszélgetek. Közben – mint aki pénzt ad milliomosnak, vagy borral kínál gebines italboltvezetőt –, előveszek egy csomag Tervet:

– Rágyújt?

A szaki gyanakodva nézi:

– Csak ha Lágymányosi!

Mozi

Panaszkodnak, hogy néha élvezhetetlenek az előadások – írjam csak meg, talán magukba szállnak az illetékesek.

– A vetítőgépekkel van baj? – kezdek nyomozni a vétkesek után.

– Nem.

– Hát?

– Különösen a magyar filmeknél vannak egészen bosszantó negyedórák. Nem volna szabad ilyen rossz kópiákat a sátoraljaújhelyi közönségre sózni . . .

– Recseg a hang?

– Lapos a cselekmény.

Padok

A Kossuth Lajos utca fás, virágos, szép. De csak valami három paddal találkoztam rajta, ami bizonyára nem elégíti ki az újhelyiek egyre nagyobb üldögélési igényeit. Ráadásul ezek is igen kényelmetlenek: két keskeny léc közé egy széles hézag van szögelve. Úgyhogy amikor egyikükre kedvtelésből letelepedtem, alig pár perc múltán útnak roskadtam róla.

Tűztorony

Ez a járási székhely egyik legjellegzetesebb épülete.

– Miért pont ide építették? – kérdezi egy előttem bámészkodó turista-házaspár, az itt gyakorlat közben épp szünetet tartó tűzoltóktól.

Az őrmester virtuóz hozzáértéssel eloltja csikkjét, és így felel:

– Azért építették ide a tornyot, hogy a város minden pontjáról látni lehessen, ha kigyullad.

Feledékenység

A Tanács előtti hirdetőtáblán rengeteg talált tárgy keresi gazdáját. Különösen sok az elvesztett kerékpár. Hogy a csudába lehet egy biciklit elveszíteni? Úgy látszik, sok a feledékeny ember Sátoraljaújhelyen.

Na tessék, itt az Italbolt előtt meg egy pár lovat hagytak el szekerestől . . .

Közlekedés

Keskenyvágányú vonat pöfög át a főutcán; Pálházáról jön, Sárospatakra megy. Az itteniek helyi „villamosjáratként" is használják: előkelően ezzel jönnek a város túlsó feléből a munkások pl. a Dohánygyárba. Naponta ötször közlekedik mindkét irányban – vagyis sokkalta sűrűbben, mint egyik-másik pesti villamos . . .

Kirakatok

Az Élelmiszer Kiskereskedelmi V. Dekorációs osztályának ajtaján mindig gondosan kiírják: itt és itt dolgozom. Vagyishogy sürgős esetekben hol található az ügyeletes kirakatrendező.

A sok egészséges ízlésű kirakat mellett egyik-másik kirakat bizony elsősegélyre szorul . . .

Dunai Ferenc

Művészkezek

Férfikezet dicsért két nő.
Mind a kettő, mint szakértő.
— Vili kezét, — szólt az egyik —
El-elnézném én napestig.

Ahogy repked, ahogy lebeg,
Súlytalan, mint a szellemek,
Sohsem téved, sohsem remeg,
S az eredmény: egy műremek.

— S Pista keze milyen könnyed! —
Szólt a másik, (örömkönnyet
Ragyogtatva szép szemében),
— Az ilyen kéz áldás, érzem.

Mennyi jót tesz, mennyi szépet.
Óh, e kézhez gáncs se férhet,
Mindenből csak sikert hoz ki.
Meg kellene aranyozni!

Szóltam: Legyen a tét bármi,
Megpróbálom kitalálni
Ki a Vili, ki a Pista.
Az festő, — ez zongorista?

Letorkolt a két menyecske,
A tippemből nem vág egy se,
Tévedésem kacagtató...
Vili: fodrász, Pista: szabó!

K. Tóth Lenke

Tavasz a hirdetőoszlopon

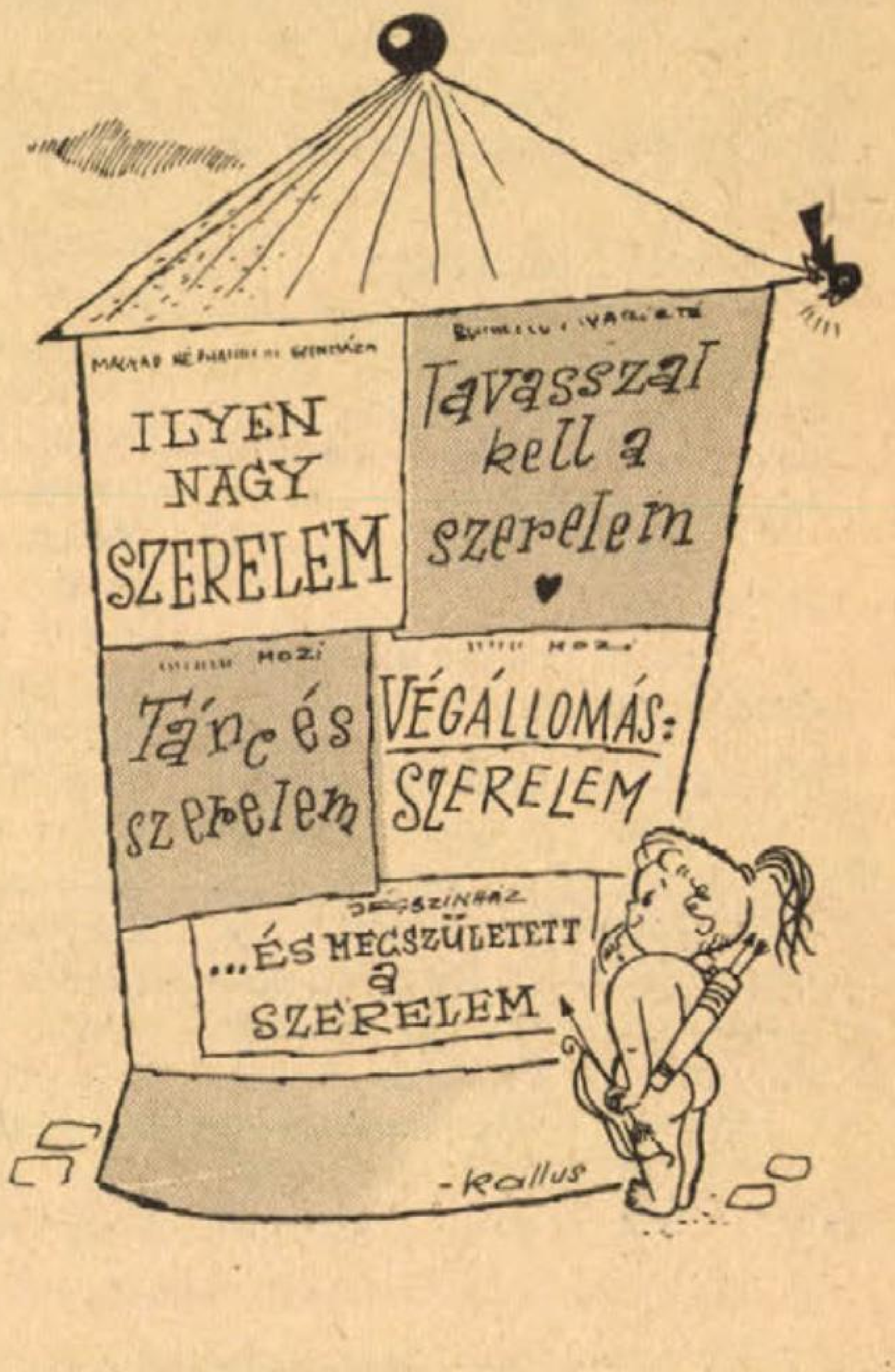

Egykor és most

Várnai György rajza

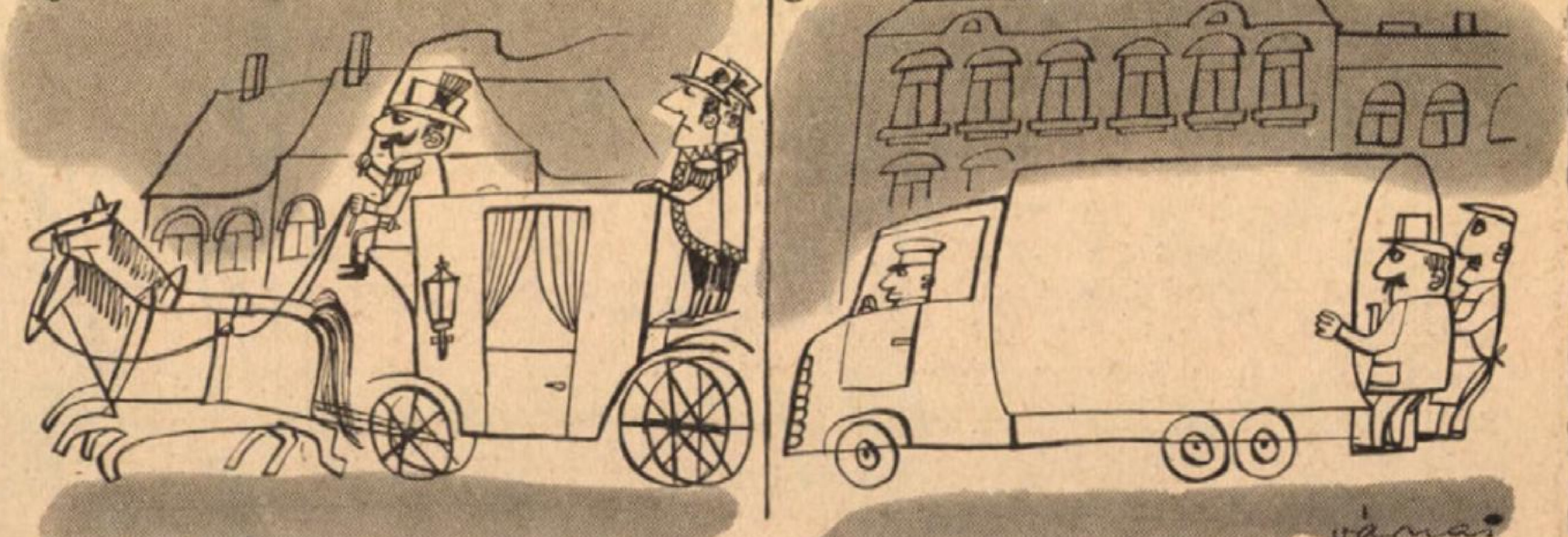

Emil Krotkij:

EZ és az

A hal csak akkor hevül, ha megsütik.

*

Egy percig sem kételkedett abban, hogy fel fogják fedezni a mű-szívet. De abban sem kételkedett, hogy a mű-szív felfedezése után azonnal fájni fog.

*

A lelkieledelt is meg kell sózni.

*

Legjobb gyógyszer őszülés ellen a kopaszság.

*

Ha X. úrnak minden feleségét a bordájából teremtették volna, már nem is volna bordája.

*

A fülemüle a minőségben, a veréb a mennyiségben győz.

*

A prém-áruház hasonlított az elcsendesült állatkertre.

*

— Megegyem a tojást? Sajnálom. Abból lesz a csibe. Megegyem a csibét? Sajnálom. Abból lesz a tyúk. Megegyem a tyúkot? Sajnálom. Ő tojja a tojást. Megegyem a tojást? Sajnálom — stb. Éhenhalt.

*

Csak az nem téved, aki nem csinál semmit. De a semmittevés is tévedés.

*

Azért szerette a természetet, mert az nem tudta megfúrni a hivatalában.

*

A kutyakiállításon két plakátot láttam: „A kutya az ember barátja", „Óvakodjunk a kutyáktól!"

*

Mindenkitől kölcsön kért valamit: észt, tehetséget, néha még készpénzt is.

Oroszból fordította Pogonyi Antal

Szerkesztőségünkbe számos olvasónk küld kéziratokat közlés céljára. Minden kéziratot elolvasunk, de bírálatot csak azokra a kéziratokra küldünk, amelyekben a tehetségnek jelét látjuk. A meg nem felelő kéziratok megőrzésére nem vállalkozhatunk.

Tovább folyik az algériai háború

(H. E. Köhler rajza a „Simplicissimus"-ból)

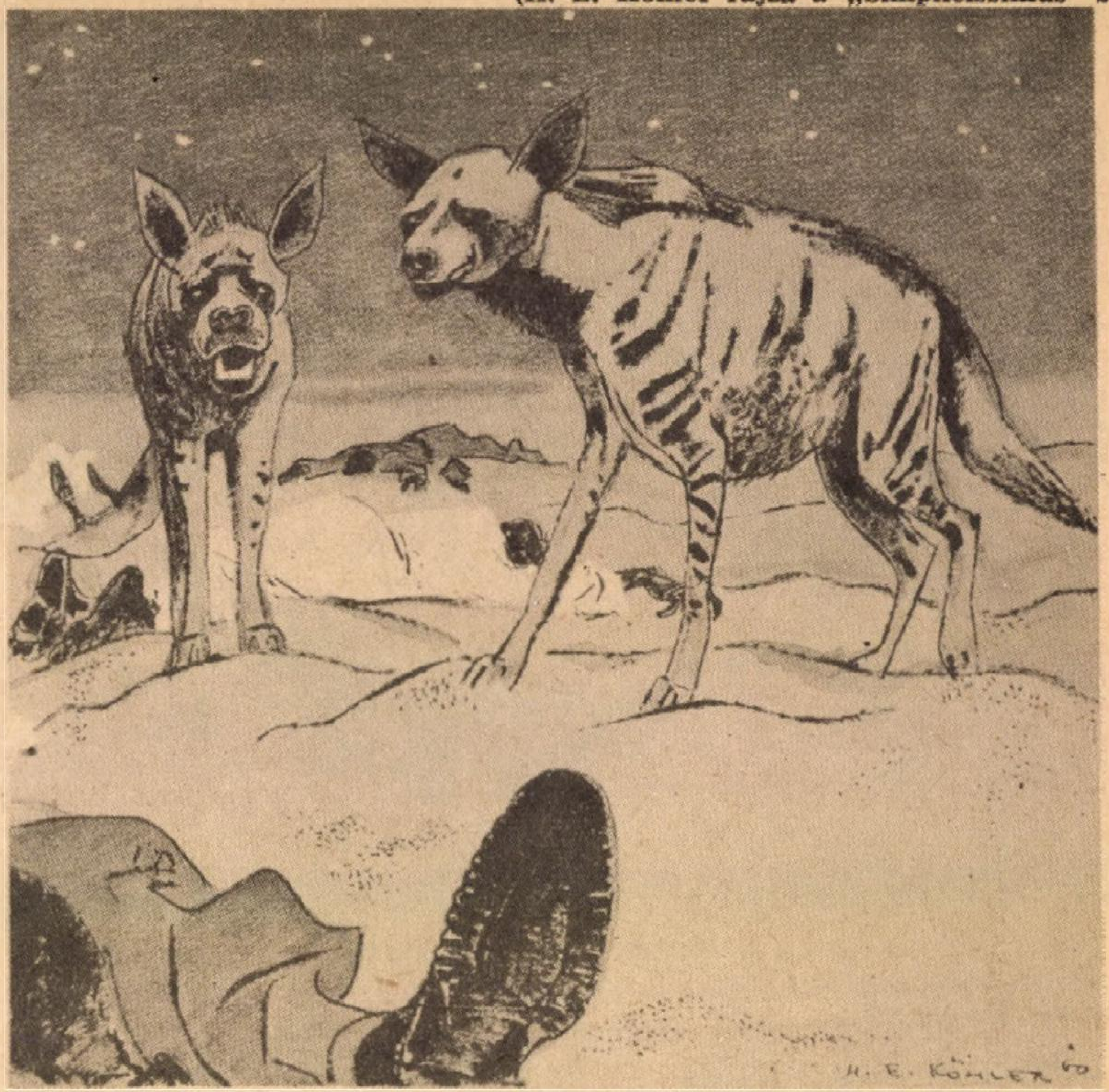

Egyik sakál a másikhoz: Kedvesem, magunkfajta igazán csak ezt kiálthatja: Vive la France!

A GENTLEMAN

Petereit vidáman hagyta el a vendéglőt. A vidámság oka az a két korsó kitűnő sör volt, amelyet barátai társaságában megivott. A parkon ment keresztül, és vidáman fütyörészett. A dallamos fütyülésbe hirtelen jajkiáltások vegyültek.

– Segítség! Segítség! – ordította kétségbeesetten egy férfi.

Petereit bátor ember volt, és a riadt hang forrása felé sietett. Ott azt látta, hogy egy behemót nagy ember teljes erővel püföl egy vézna alakot.

Hallja, hagyja abba! – ordított rá Petereit a dagadtra, de az tovább verte a soványat, aki jajveszékelt és könyörgött a kövérnek, hogy hagyja abba.

Petereit nem ismételte meg felszólítását, hanem teljes erővel gyomorszájon vágta az izomkolosszust. Az a gyomrához kapott, azután, mint egy zsák, elvágódott.

Petereit büszkén nézett a megmentett emberkére. Úgy érezte magát, mint Siegfried, amikor legyőzte a sárkányt.

A további ütlegektől megmenekült vézna ember hálásan szorította meg Petereit kezét, és így szólt hozzá:

– Remekül csinálta! Köszönöm. És mivel én gentleman vagyok, engedje meg, hogy átnyújtsam ezt a százschillingest.

Magyarázóan tette hozzá:

– Sajnos, ennek a kövérnek mindössze kétszáz schilling volt a zsebében, ennyit tudtam csak elemelni tőle. Ezért csak a felét tudom most hálám jeléül átnyújtani . . .

(A Volkstimméből)

A szép városképért

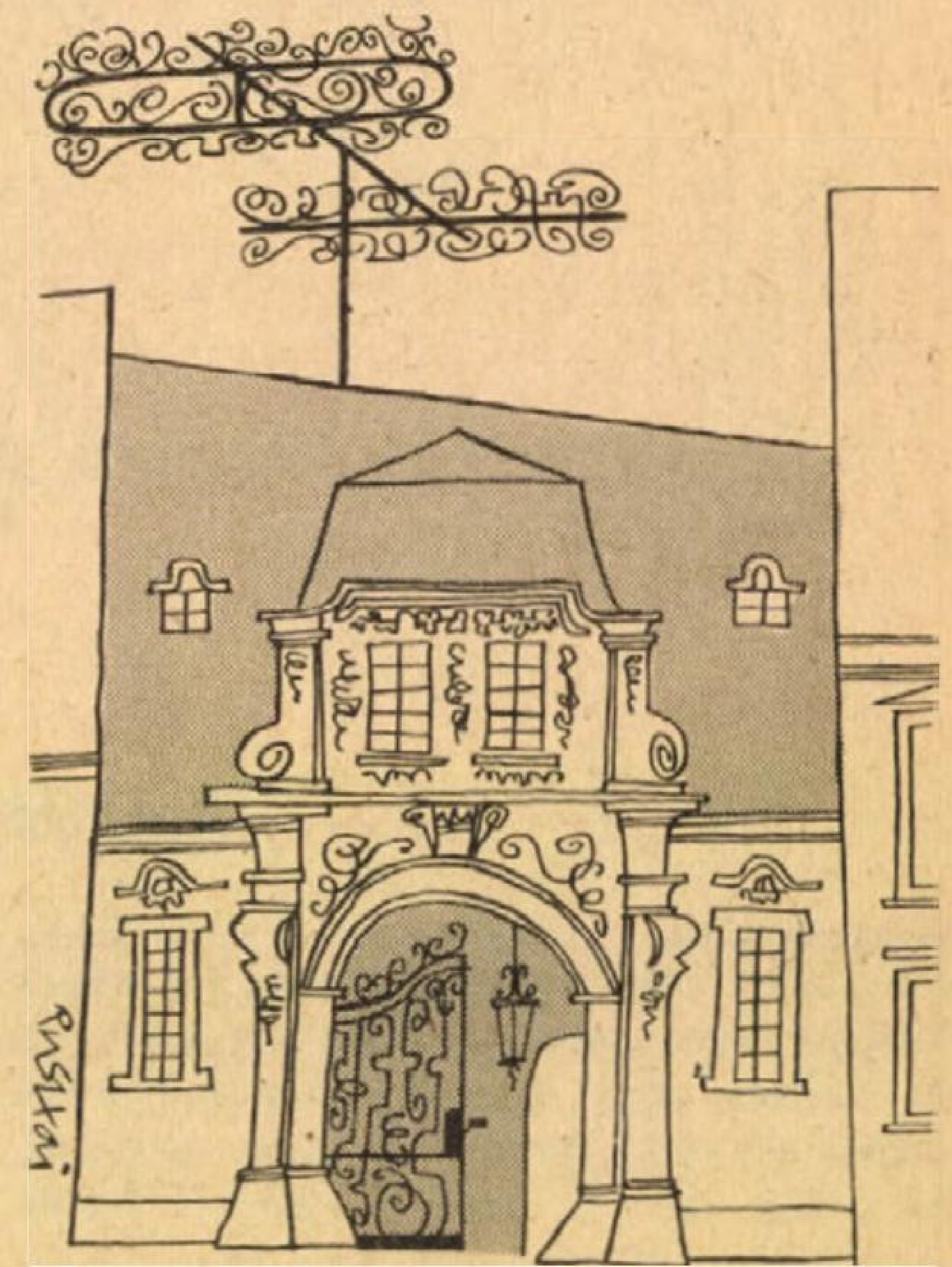

Barokk ház, stílusos televíziós antennával

Érdekes világcsúcs

A „Cleveland Plain Dealer" című amerikai lap beszámol egy csodálatos csúcseredményről. A távbeszélés világcsúcsát 93 óra 36 perc 9 másodpercre javították. Ennyit beszélt egyfolytában az illető versenyző, aki különben nő, Mrs. Araiza, a kansasi Topeka lakosa. Szerintünk aranyérmet érdemelnek azok is, akik végighallgatták.

Háztáji gazdaságok a Körúton

Toncz Tibor rajza

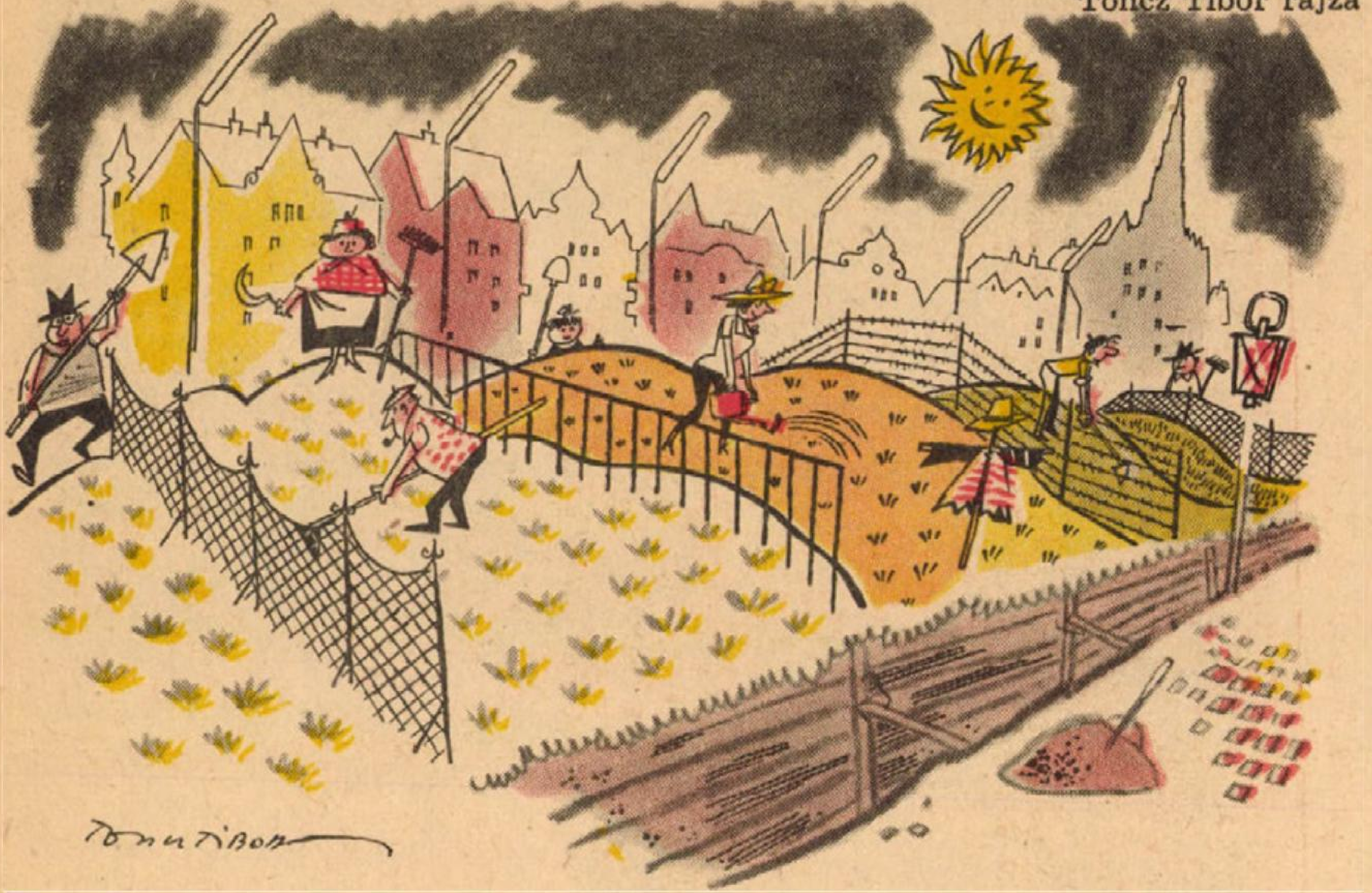

Önkiszolgálóbolt

Gerő Sándor rajza

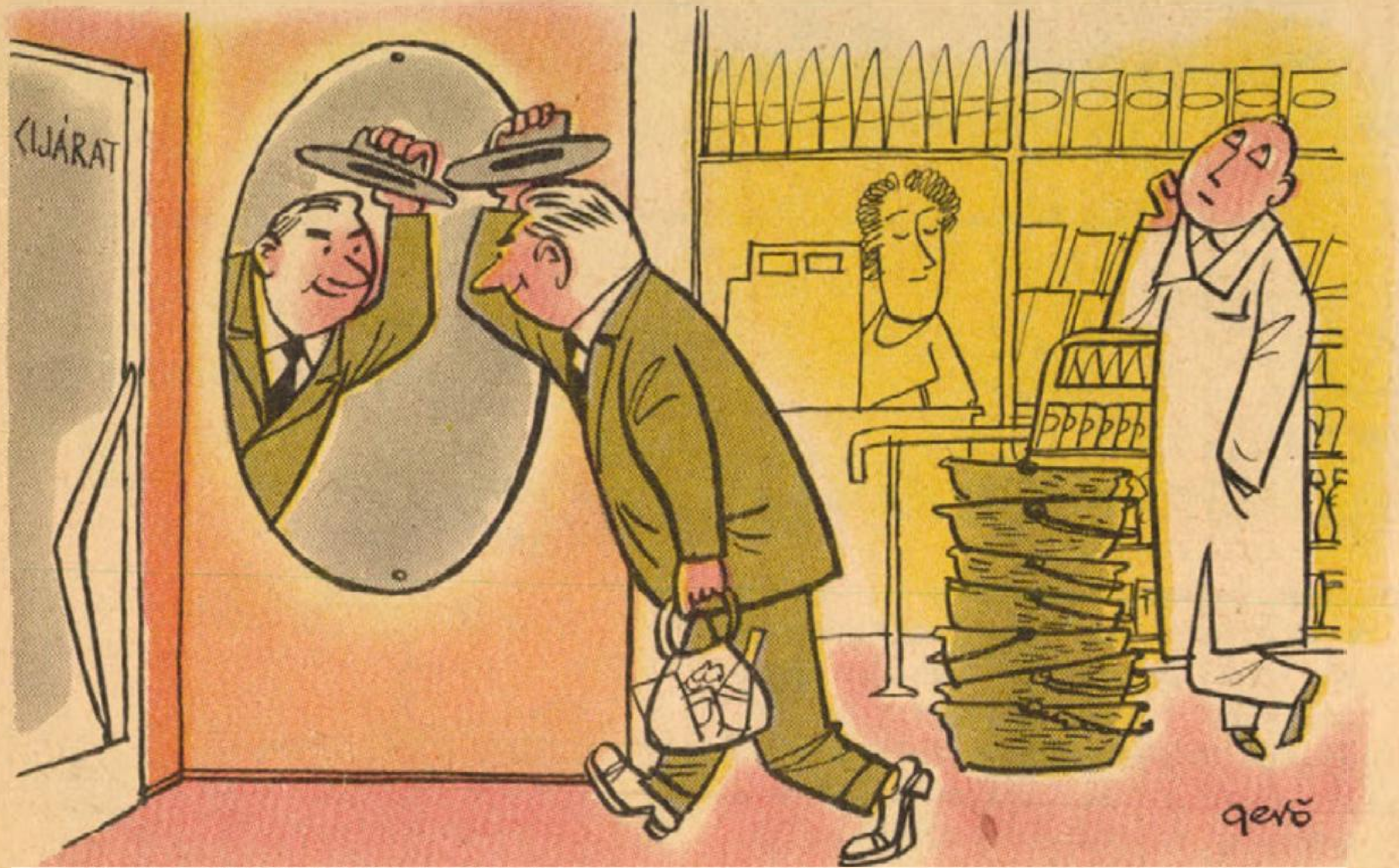

– A viszontlátásra!

Találékony diák

Ismerik talán olvasóink azt a régi anekdotát, hogy egy kiállítási terem csataképkiállítást akar rendezni és felkéri a képzőművészeket, hogy csataképeiket bocsássák a kiállítás rendelkezésére. Egy festőművész pedig egy egyszerű tájképet küld be a zsűrinek, amelyre azt írja rá: „Senki földje" . . .

Hasonló ötletes diákról számol be levelében Mikula Kálmán, csányteleki nevelő. Hetedik osztályos diákjainak azt a feladatot adta, hogy rajzoljanak le egy építkezést, melyen az épülő ház és építői szerepelnek. Az egyik tanuló, B. B., akinek gyenge pontja volt az emberi alakok rajzolása, ötletesen oldotta meg feladatát, s ha munkája 5-ös osztályzatot nem is érdemel meg, ötlete megérdemli a dicséretet. Tudniillik ezt rajzolta:

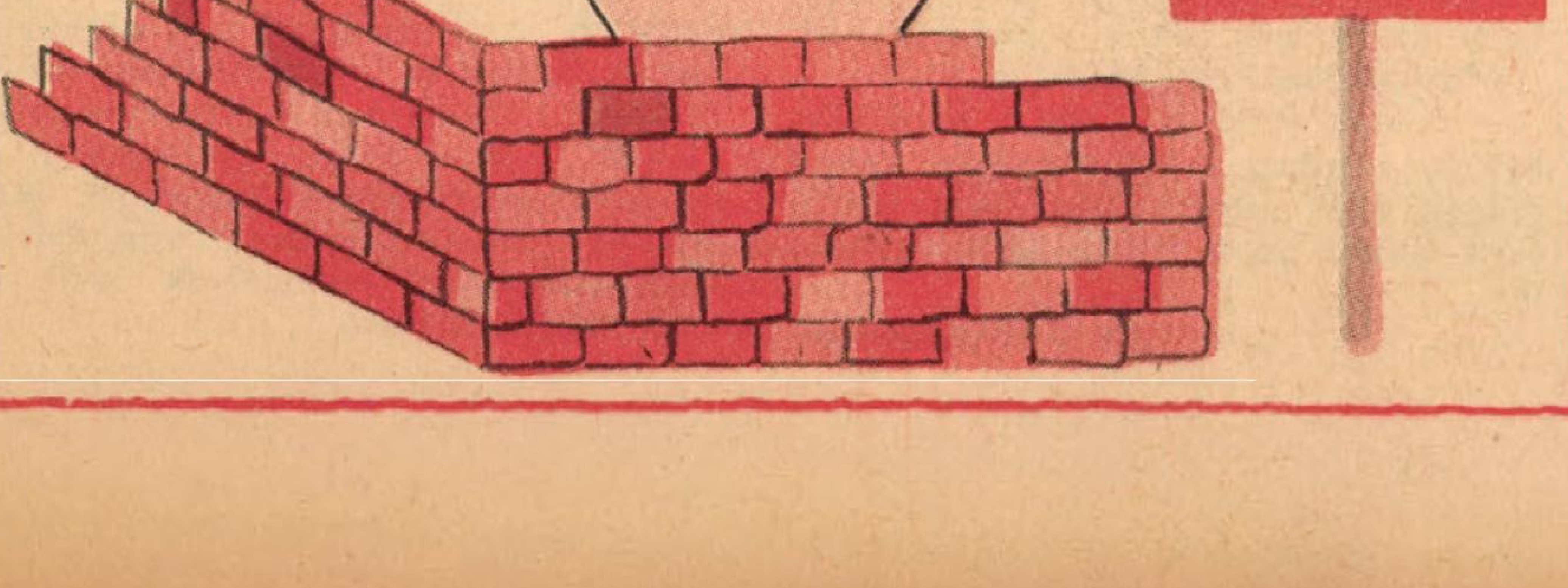

A szép könyvek és a derű szerelmese

(*Emlékezés Kner Izidorra*)

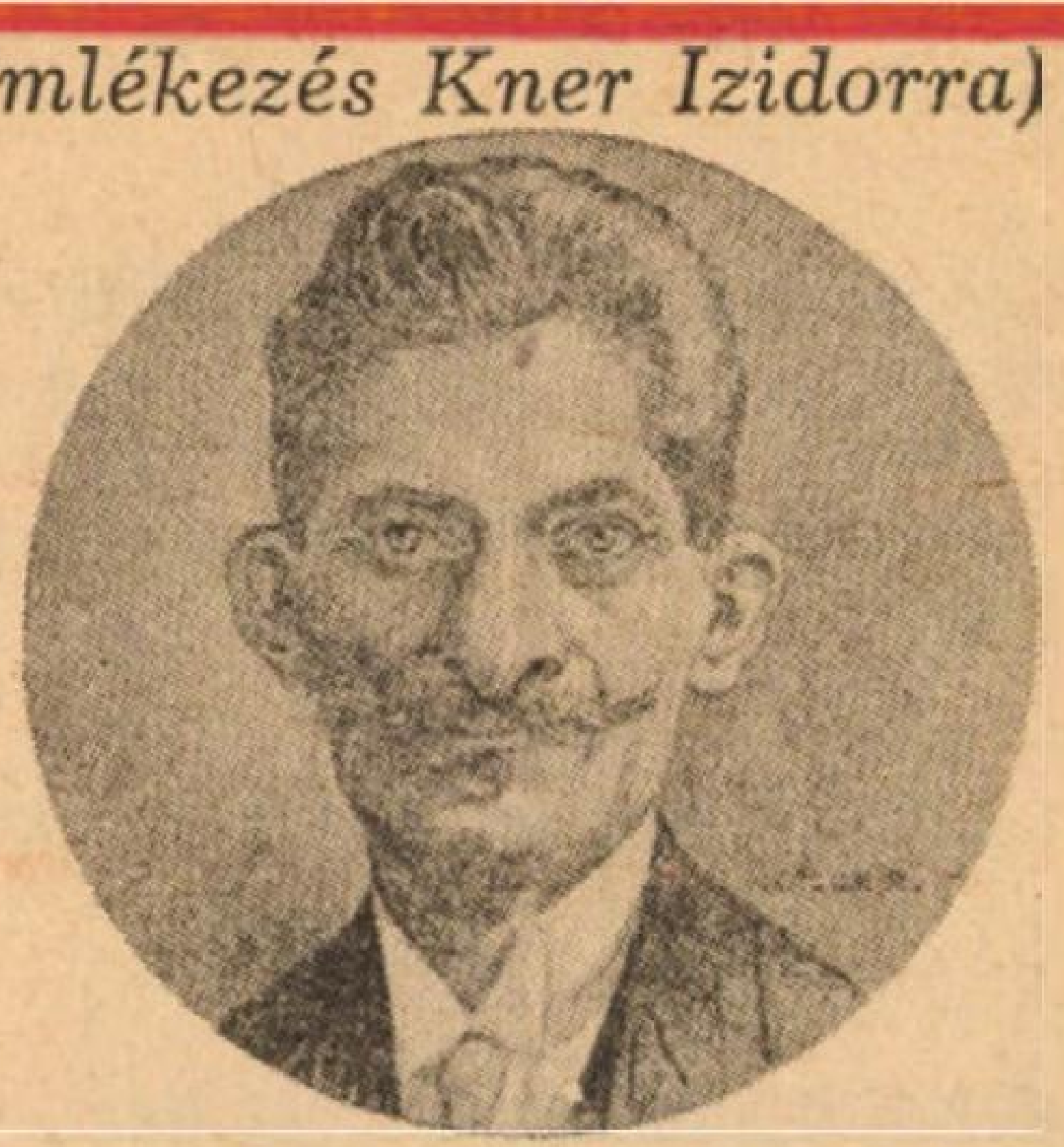

„Minden ember a másikat karikatúrának látja. Tökéletes, szép, formás csak ő maga."

Kner Izidor

Most száz esztendeje született Kner Izidor, a szép könyvek mestere. Gyomai nyomdájának kiadványai nemcsak országszerte keltettek feltűnést, külföldön is mint a nyomdaművészet remekeit tartották számon. Nyomdáját, amelyet 1882-ben nyitott meg, egyszerű műhelyből fejlesztette a könyv- és nyomdaművészet fellegvárává. Kner Izidor mint nyomdász, s mint kiadó is az elsők közé tartozott, érdemei az idők múltával sem mosódnak el.

Volt a gyomai könyvnyomtatómesternek egy másik arca is. Nemcsak a szép könyveknek, hanem a derűnek is szerelmese volt. Ízes beszédével, szellemes történeteivel, eredeti előadásmodorával kedvesen tudott szórakoztatni. Ha fel-feljött Pestre, a Múzeum körúti Fiume-kávéházban, az egykori irodalmi találkozóhelyen, írók és művészek övezetében órákig elanekdotázgatott anélkül, hogy pillanatra is lankadt volna körülötte az érdeklődés.

Tréfái, élcei sokaságának egy részét összegyűjtötte *„Kner Izidor Agyafúrt alakjai"* című kötetében. Ebből mutatunk be néhányat születésének századik évfordulója alkalmából:

(p. l.)

A nagypiacon

— Hogy sikerült a tavaszi tenyészállatvásár?

— Rém rosszul. Összeesett az udvari bállal, oszt' minden mágnás, meg nagybérlő odament.

Vallásfilozófia

— Papa, mit neveznek isteni gondviselésnek?

— Mindazt fiam, amibe az ördög véletlenül bele nem avatkozik!

Paraszt asztronómia

— Édesapám! Mír hosszabb a nap nyáron, mint télen?

— Hát azír, mert nyáron dologidő van!

Nődeputáció

— Kedves Kardos úr, ön tapasztalt ember és kikérnénk jó tanácsát. Megyünk deputációba a miniszter urakhoz és szeretnők igaz ügyünk diadalra juttatását már külső megjelenésünkkel is előbbre segíteni. Mondja kérem, miképpen volna leghelyesebb öltözködnünk?

— Kedves nagyságám . . . sehogy!

Kereskedelmiben

— Miből él Svájc lakossága?

— Fejésből!

— És mit fejnek?

— Turistákat és teheneket!

Május elsején

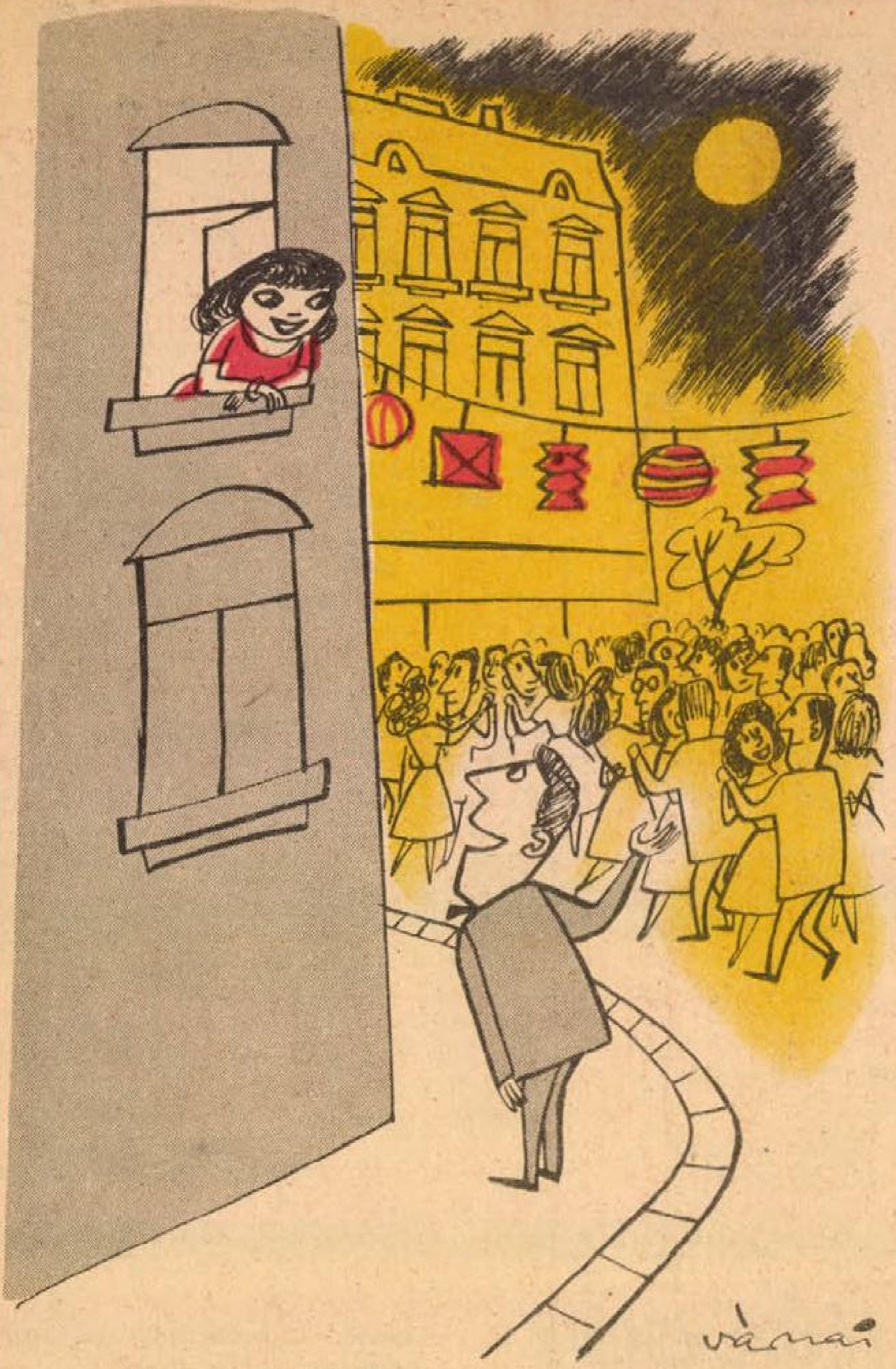

– Szabad kérnem . . .

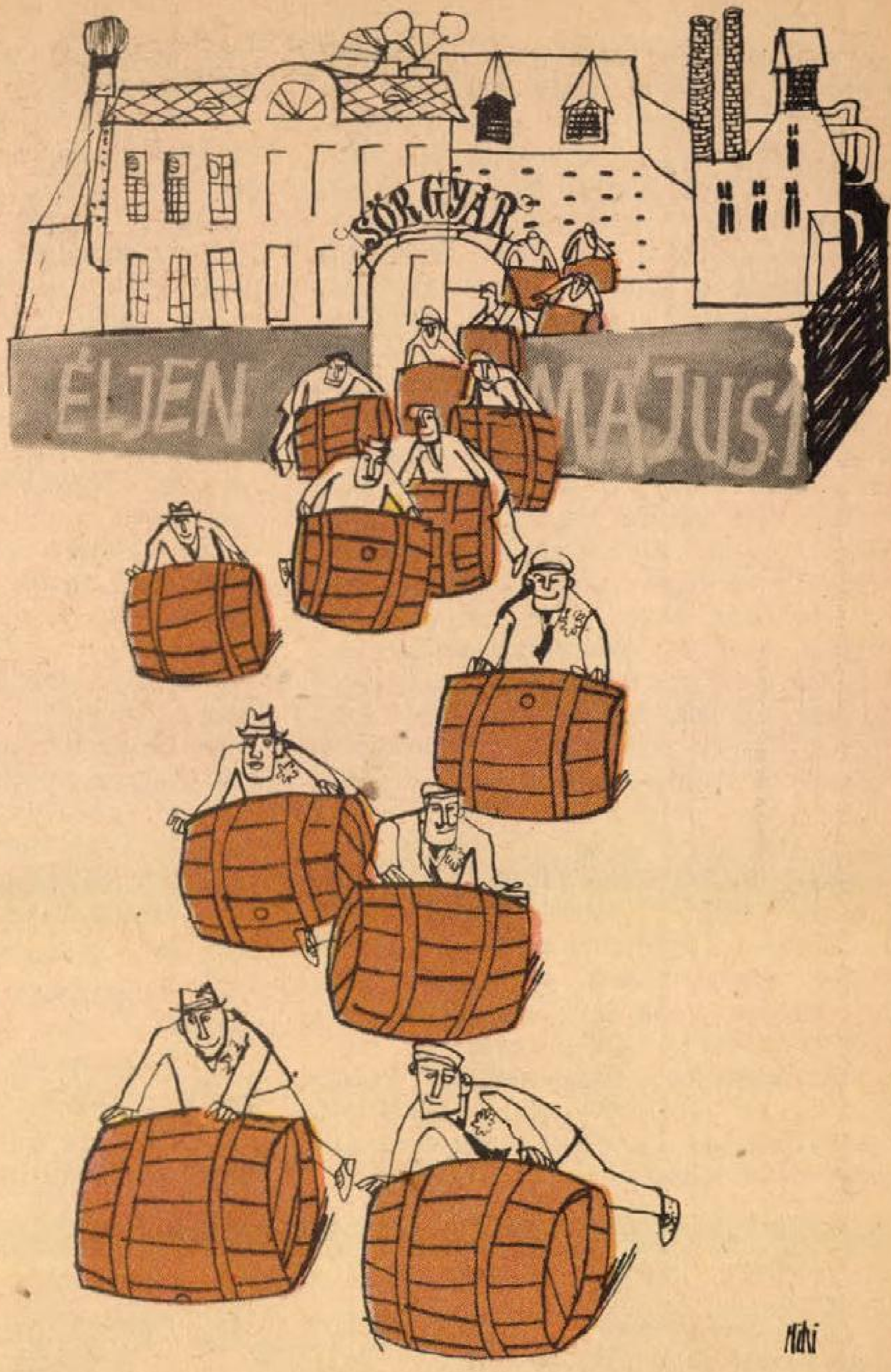
SÖRGYÁR
ÉLJEN MÁJUS 1

Irány a Liget!

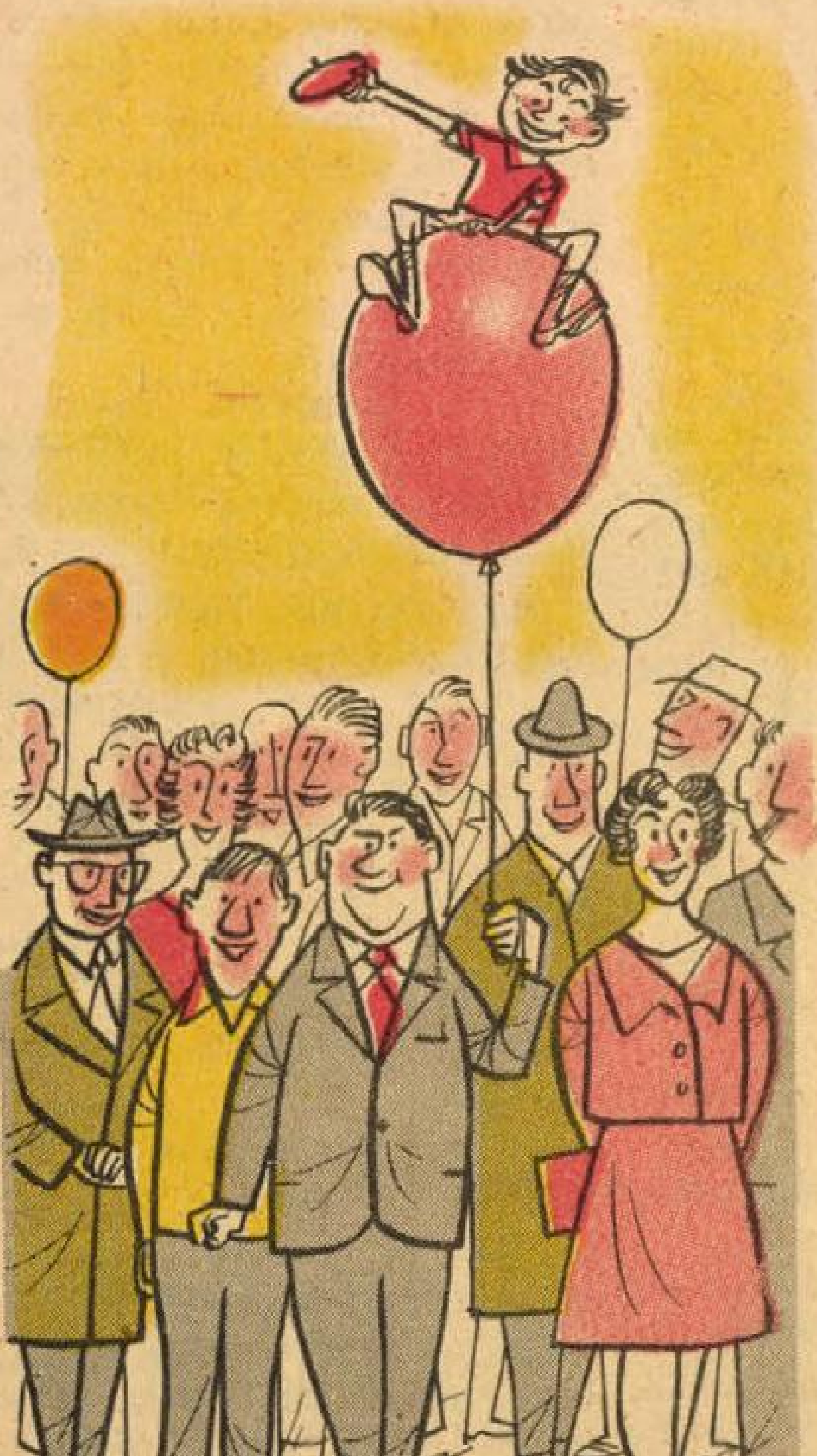

Felemelő helyzet.

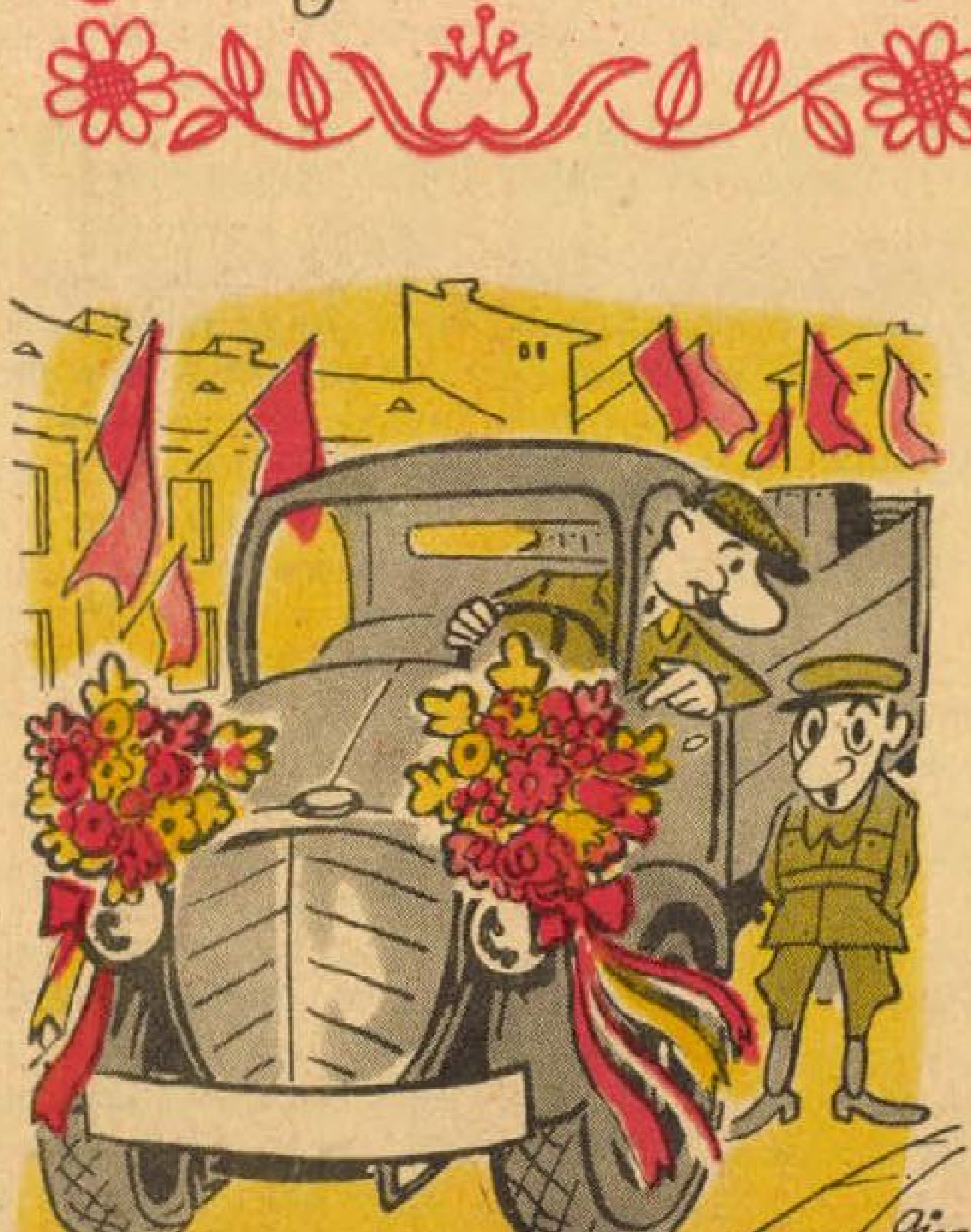

– Emlékszik? Valamikor a lovak fejére raktuk a bokrétát : : :

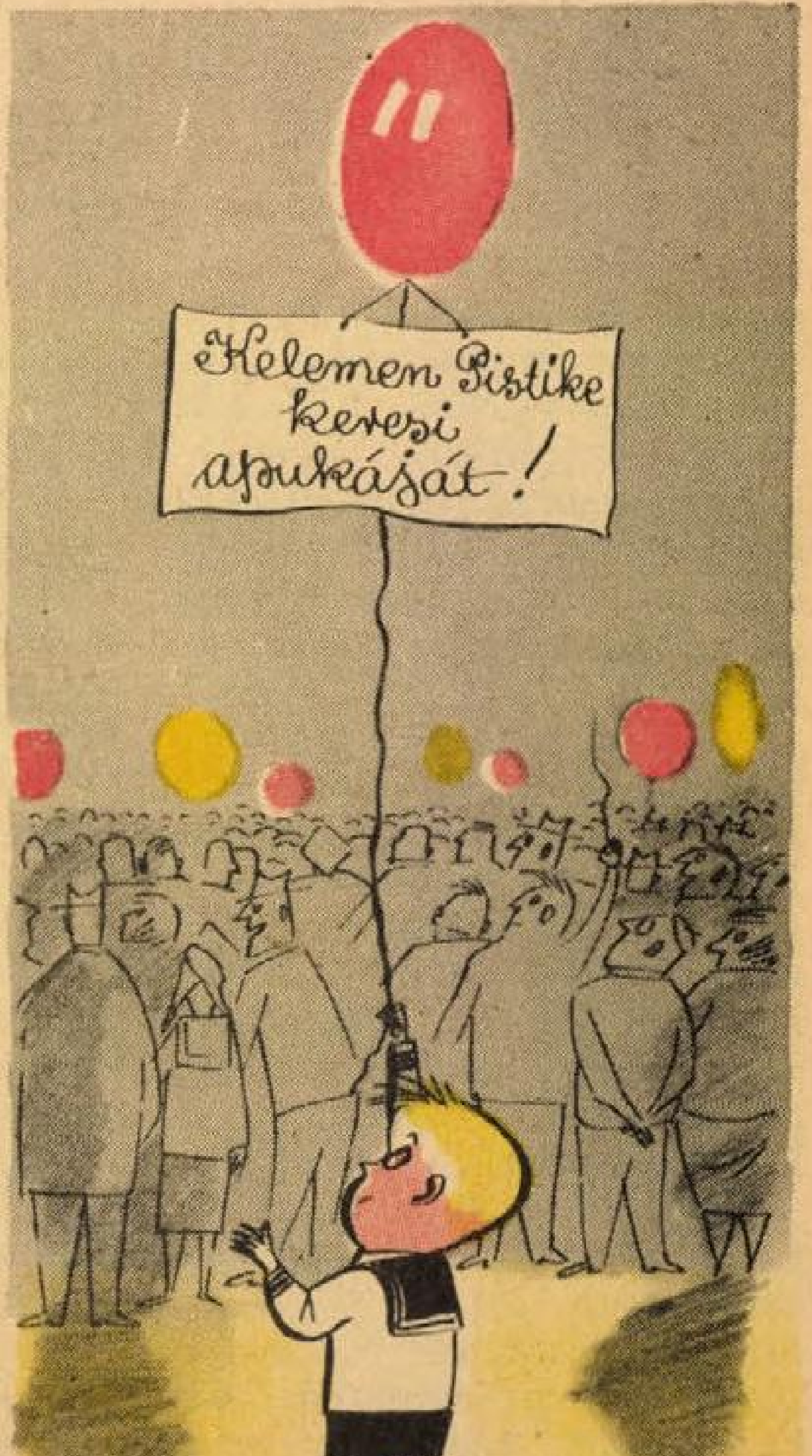
Kelemen Pistike keresi apukáját!

Nem elveszett gyerek!

énekelni tanulok

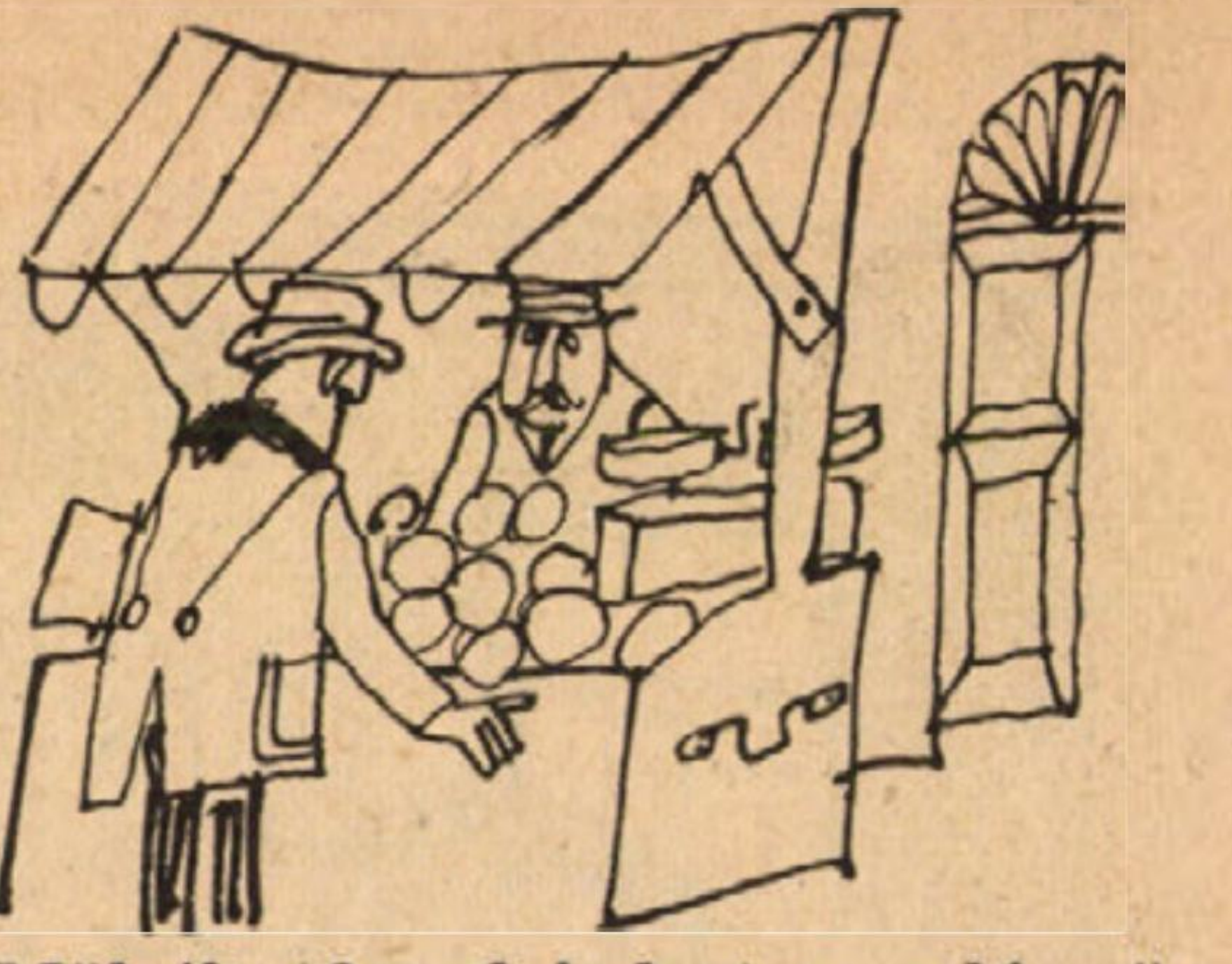

ÉN most énekelni „is” tanulok. (Hetvenharmadik szakma, rövid harminc év alatt; indok: mai élet, rohanó idő.) Már azért is kellemes dolog az énektanulás, mert némely ember úgy üvölt, mint az állat, s amint ez lelépett a színről, a helyébe jön egy új csillag, sugaras hangokat ontva, és jön egy új Kiepura, aki úgy beszél az Operáról: „Majd megbánja még ezt az Opera!” Hogy mit bán meg az Opera? Azt majd csak akkor tudja meg, ha Salzburgból közvetíti őt a rádió, ha a washingtoni Fehérházban elénekelte az Indián dalt, ha a diplomata estélyen nem Giglit vagy Volpit, hanem őt hallgatják meg a Gyöngyhalász-áriával.

Ezek a kész, közismert énekiskolai hangulatok, tudom. De azért még van valami, ami olyan mulatságos, furcsa és különös az éneklésben. Én már régen megtanultam kimondani az „i”-t és az „á”-t, az „ő”-t és az „ű”-t. S most az énekbeszédben nem akar menni. Például nem tudok „i”-t mondani a fogaim között; se megfeszített figyelemmel, se lazán. Minden módon csak „é” lesz belőle. Az „ű” gyakran „ő” és párcsere.

Az egyik óra után sokat vesződtem az „ő”-vel. Ezt az „ő”-t kimondom hibátlanul szépen, még a magas „c”-nél is jobban.

— Ő — mondom s kifordulok az Eötvös utcából.

— Ő — folytatom, miután macskátegeret játszottam egy rám rohanó autóval.

Már a „gé” fölött vagyok, s az „á” magasság „ő”-je jönne, amikor félálomban észreveszem az Erzsébet körút sarkán a gömbölyű almákat. Azelőtt kutyába se vettem az almát, de mióta hallottam, hogy Caruso, Fleta, Kiepura, néhai Ney Dávid is almával ápolta a hangját: megenném minden almát, és minden álmom: egy almakert.

Csak drága kérem ez az alma! És ődös ez az alma — mondom „á” magasságban a gyümölcsös embernek „ő”-zve.

— Möbe jön öz az alma — folytatom a „b”-n.

— Ödös uram — mondja nököm a gyümölcsös ömbör —, maga szögödi?

— Szögödi az úr? — kérdi a honfitársak olyan örömével, mintha a Szaharán találkozna két magyar.

— Öhöm — fölölöm szögödiesen —, hát mibe gyön az ődös alma?

— Magának? — mondja —, a fölö pízbe.

Ó, megvettem volna mind — csak a pénzöm gátolt ebben.

— Ösmeri az úr a Bözsi nénit? — kérdezte az almásos a vásár után.

— Mölyiket? — kérdeztem a lá szögödi.

— A csámpásabbikat — mondta az árus.

— Szóval nem azt a legesleges legcsámpásabbikat? — ártatlankodtam.

— Hát azt is ösmeri az úr? A Jolánt, az Alsótanyákról?

— Ögön — feleltem „cén”, a magas „cén”, s mivel egyelőre nem szabad a tenorommal feljebb mennem: elbúcsúztam az embertől, az almámba haraptam, és tele szájjal „őre” és „Szögödre” képtelenül elvitorláztam a legközelebbi kávéházba, följögyözve özt a dolgot, mint ölső paszszusát: „ögy közdő önökös ömlékiratainak”.

Jövő héten az „ű”-t fogom gyakorolni — kijelentem, hogy szeretném, ha valami hentes lenne, aki az „ű” hangzóimra, „fül”, tíz helyett tizenöt deka fűtt kolbászt ad s hozzá ingyen műstárt és türmát.

(1936 december)

Gelléri Andor Endre

LÓVERSENY

Egy alkalommal – rövid ideig hivatalnoki állásban voltam egy nagyobb vállalat szállítási osztályán, hol velem együtt négyen voltunk tisztviselők, egy fölényeskedő és magának tekintélyt követelő főnök vezetése alatt. Főnökünk a nehezebb esetek közé tartozott, mivel magát ezenközben a legszeretetreméltóbb fickónak képzelte, olyannak, ki egyenesen atyai érzéseket táplál munkatársaival szemben. A tekintélyes embernek e nyájas gyámkodása pedig sokkal elviselhetetlenebb volt, mintha jeges közömbösséget tanúsított volna irántunk.

Egy szombati napon osztályvezetőnk egy Turfot, vagyis egy lóverseny-újságot fedezett fel asztalomon és leereszkedően így szólt:

– Miért is titkolta el, hogy lóversenyre jár?! Magam is szívesen kimegyek jó időben az ügetőre, s ha előbb ismertem volna e kedvtelését, szívesen adtam volna egy-két jó tippet magának. De ma éppen kedvem támadt kimenni a versenyre, menjünk hát együtt, és velem fog játszani.

Igyekeztünk mind a négyen jó arcot vágni az átalakult programhoz, mert előzetesen négyesbe terveztük a délutáni játékot, s legkevésbé sem örültünk annak, hogy a szombat délutánt is a tekintélyes ember társaságában töltjük el.

Főnökünk már az autóbuszban oktatni kezdett bennünket a lóverseny-játék fortélyairól, s olyan magabiztossággal nyilatkozott a meggazdagodás módszereiről, mintha a szállítási osztály egyik feladatköréhez tartozott volna a befutó-fogadások helyes mikéntje.

A versenypálya bejáratához érkezve a tekintélyes ember így szólt:

– A belépőjegyeket ki-ki megveszi, ám a játékban mindenki velem tarthat, közösen fogadunk és közös lesz a nyereség. Az első futamra megjátsszuk a Nehézség – Anyád fia befutót, oda-vissza. A pénzt Kelemen kartárs szedje össze és fizesse be a pénztárba.

A határozott intézkedést Kelemen undorral végrehajtotta és bejelentette, hogy ő korán hazamegy. Az első futam után, melyben Nehézség az utolsó helyen végzett, különös érzésem támadt, s megkértem barátaimat, őrizzék meg nyugalmukat, s kövessék mindenben a tekintélyes ember kombinációit.

A második futam előtt a tekintélyes ember hosszasan gondolkodott, és csak én vettem észre rajta – talán inkább csak megéreztem –, hogy bizonyos nyugtalanság töltötte el az első futam balsikerétől. A második futamra két kombinációt javasolt, a pénzt most én gyűjtöttem össze, és fizettem be, majd izgatottan vártuk az eredményt. A tekintélyes ember tippjei ismét rosszak voltak, mind az öten veszítettünk. Bevallom, engem a vereség megnyugtatott, bár akkor még nem tudtam, hogy miért.

A tekintélyes ember a harmadik futam előtt felhajtott két féldecit, és megpillantottam, amint egy toprongyos emberrel tárgyal lopva, bizonyára a negyedik futamról.

Miután a negyedik futamban is veszítettünk, a tekintélyes ember így szólt:

– Kedves barátaim, én nem kívánom, hogy együtt játszszunk, ha más tippük van, csak nyugodtan tegyék meg.

Ám én így kiáltottam: – Csak nem képzeli, osztályvezető kartárs!? Mi bízunk önben, s ön nyereségre fog vinni bennünket! Mondja meg, mit fogadjunk az ötödik futamban?

A tekintélyes ember szabadkozni próbált, ám nem engedtünk! – Az ön tippét játsszuk, senki másét! – kiáltottuk!

A tipp ismét rossz volt. A tekintélyes ember ekkor már zilált külsővel állt a tribünön, összeomlott, s úgy nézett ránk, mint akit őrült lelkiismeretfurdalás terhel. Ekkor már alig volt pénzünk, hóvége felé jártunk. A pénzt úgy szedtük össze forintonként, és sebeinket felé tártuk. A hatodik futam után a tekintélyes ember csendes hangon, tegezni kezdett bennünket.

– Ne játsszatok velem – mondta –, látjátok, nem megy a játék. Most én fogom a tí tanácsotokat követni.

Nem hagytuk. Teljesen megtört, megsemmisült. A versenynap után annyi pénz maradt nála, hogy egy pohár sörre még mindannyiunkat meghívhatott a sarki étterembe. Nálunk már egy fillér sem volt. Az étteremben megmondtuk neki, hogy nagyképű, felfuvalkodott, képmutató. Mindent elismert.

A hivatalban többé rá sem lehetett ismerni.

Most, hogy szép, meleg idők köszöntöttek ránk, gondoltam, megírom ezt a régi emlékemet, hátha akad még olyan hivatal, ahol érdemes volna az osztályvezetőt meghívni az ügetőre . . .

Somogyi Pál

Divatfelöltő anno 1960

Toncz Tibor rajza

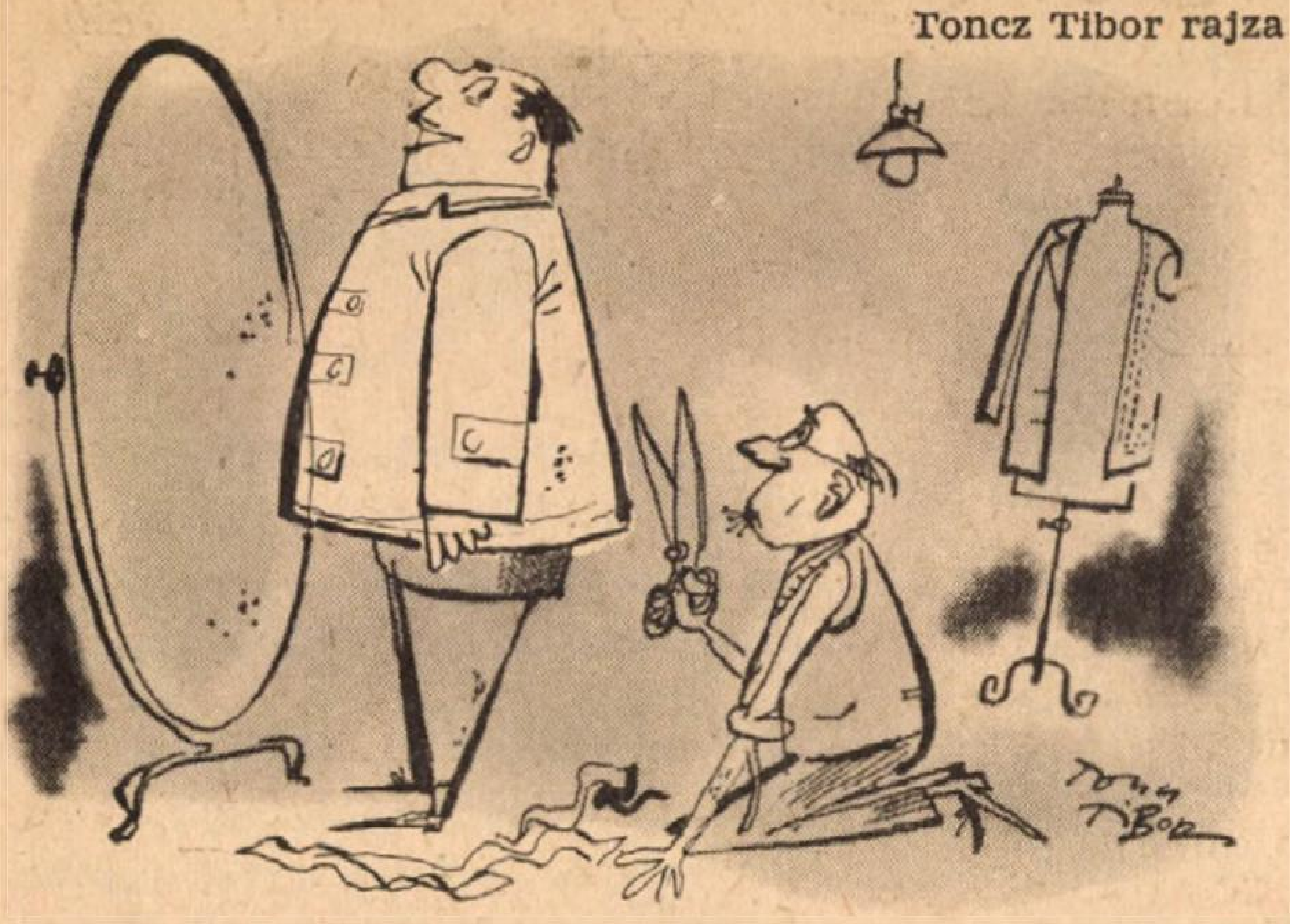

– Csak bátran, mester! Még lehet egy kicsit rövidebb.

KI MIBEN VÉTKEZETT

— Utazás a Pokolban Dante nyomán —

Az ember néha furcsa nyomást érez,
ha a Pokolba jól körültekint,
gyakran hasonlít ez a földi léthez,

egyes borongó bűnösök szerint.
Nos, elértünk itt egy szép étterembe,
amelynek fénye belépésre int.

A szemem rátévedt az ételekre,
tálalva voltak minden asztalon,
s a férfiak, akik ott ültek mellette,

kétségbeesve mondták: — Borzalom!...
Bár mind éhesnek és soványnak látszott,
magukba rogytak, bambán, mint a rom,

vagy szitkozódva mondtak egy-egy átkot
és piszkálták, de mégsem ettek semmit!...
S a Szellem szólt: — Lám, üzemi szakácsok,

no, persze azok, akik megérdemlik!
Akad tán köztük egy-egy ismerősöd?
Csak azt eheti itt mind, egytől-egyig,

mit ő a földi dolgozóknak főzött!

Lovászy Márton

Dörzsölt remete

Vasvári Anna rajza

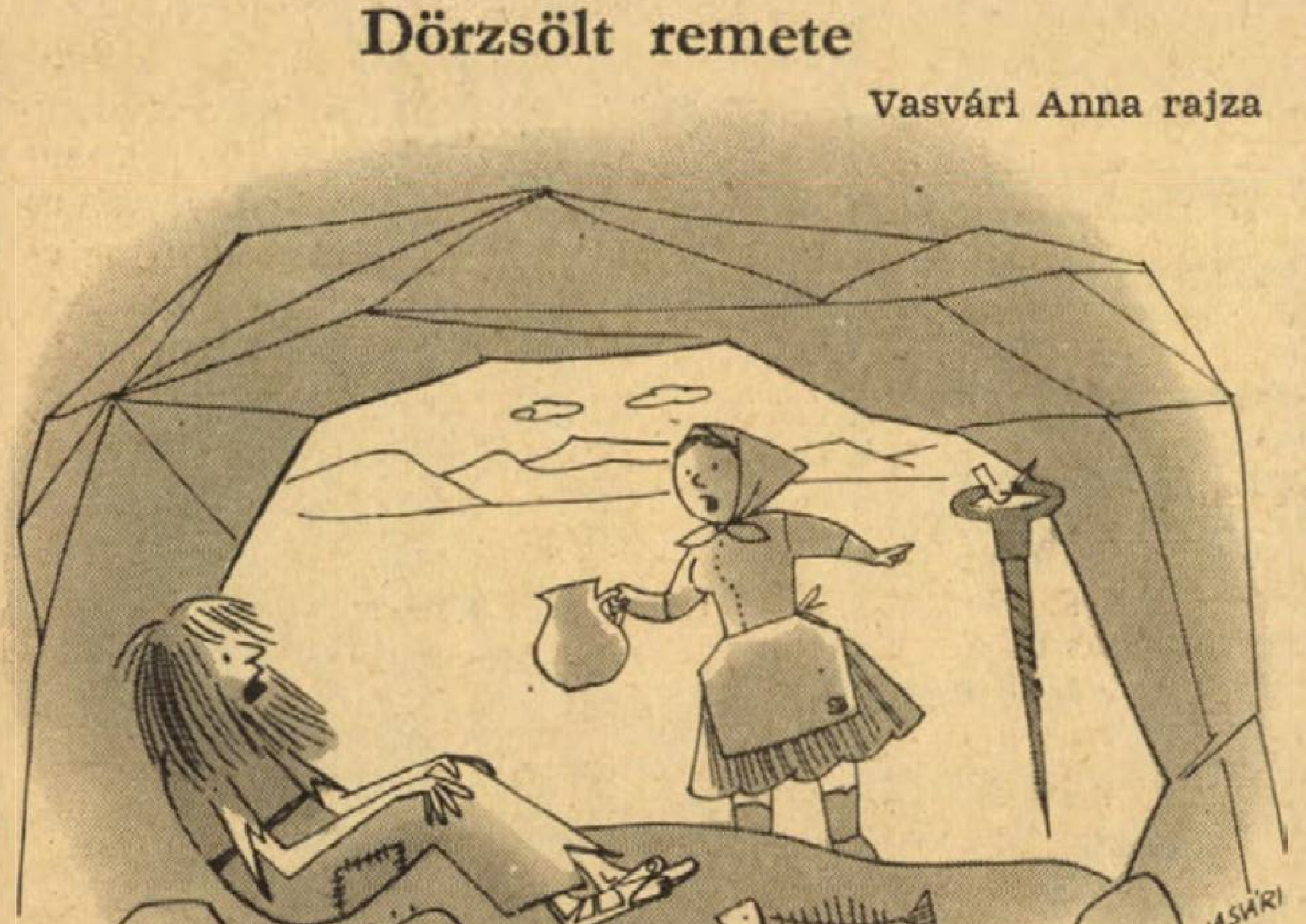

– Tessék mondani, minek ez a fúró?
– Hallottam, hogy ide helyeznek egy másik remetét is...

A technika korában

Szegő Gizi rajza

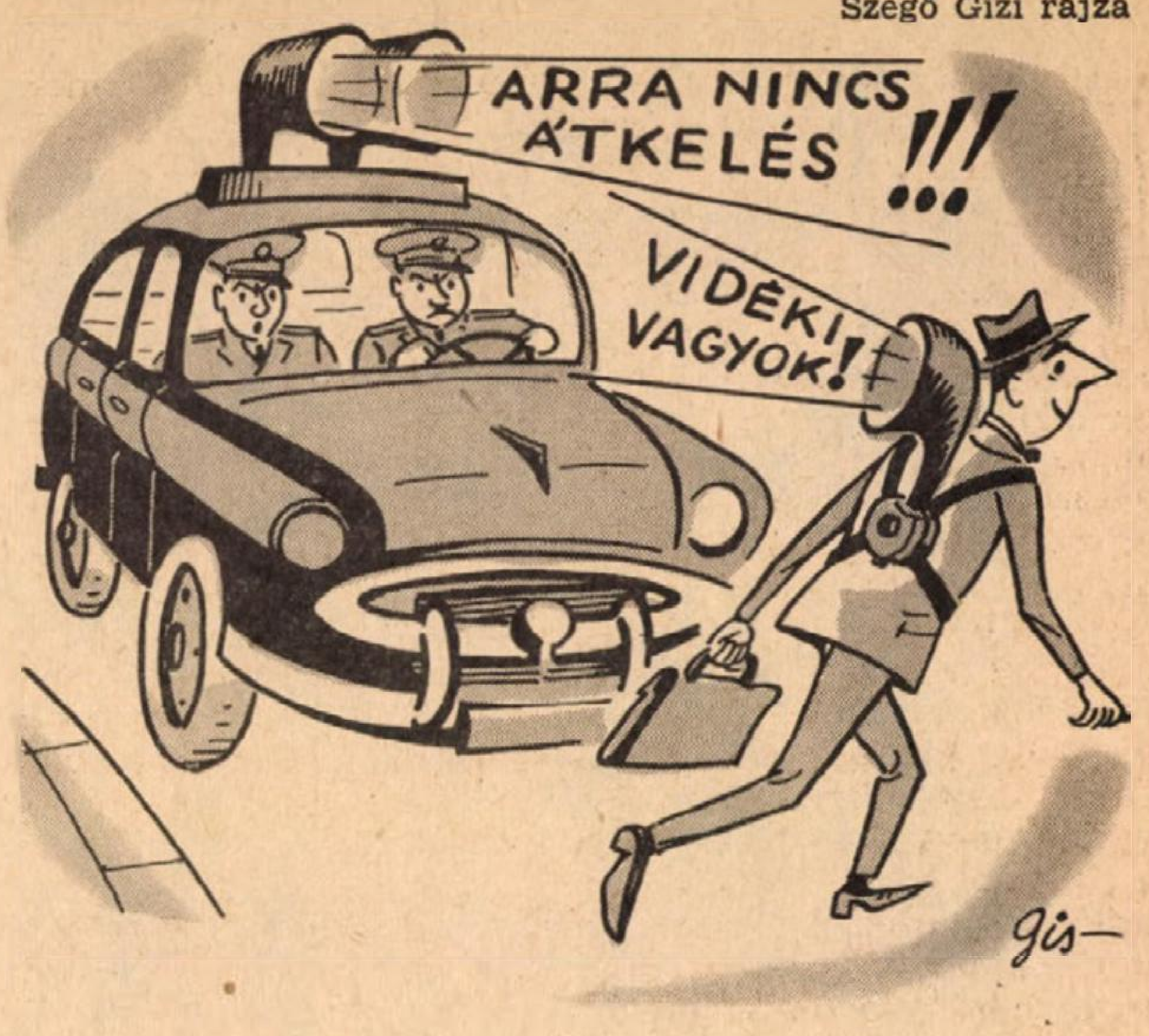
ARRA NINCS ÁTKELÉS !!!
VIDÉKI VAGYOK!

Gépesített háztartás

Vasvári Anna rajza

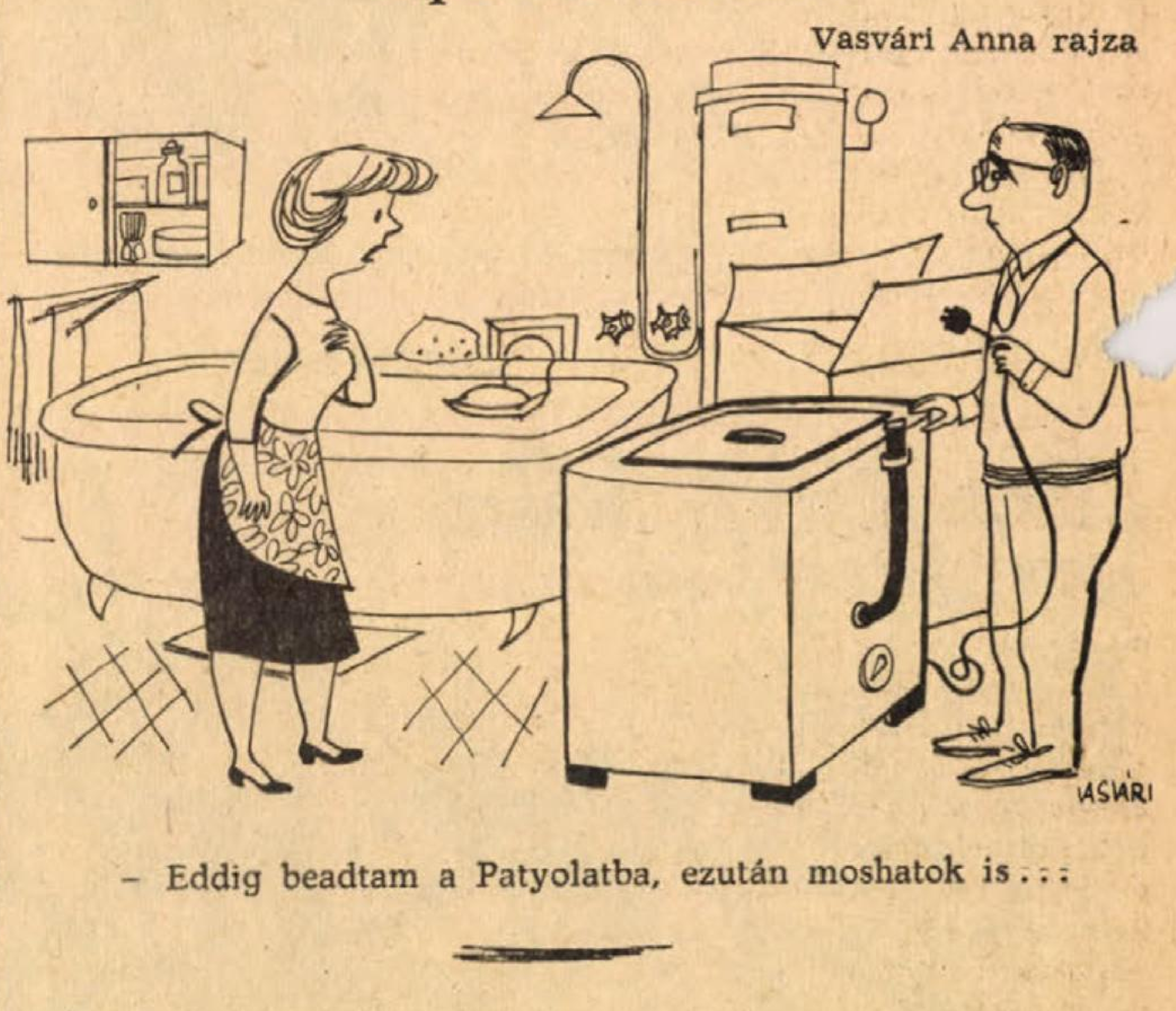

– Eddig beadtam a Patyolatba, ezután moshatok is...

Szeszélyes április

Pusztai Pál rajza

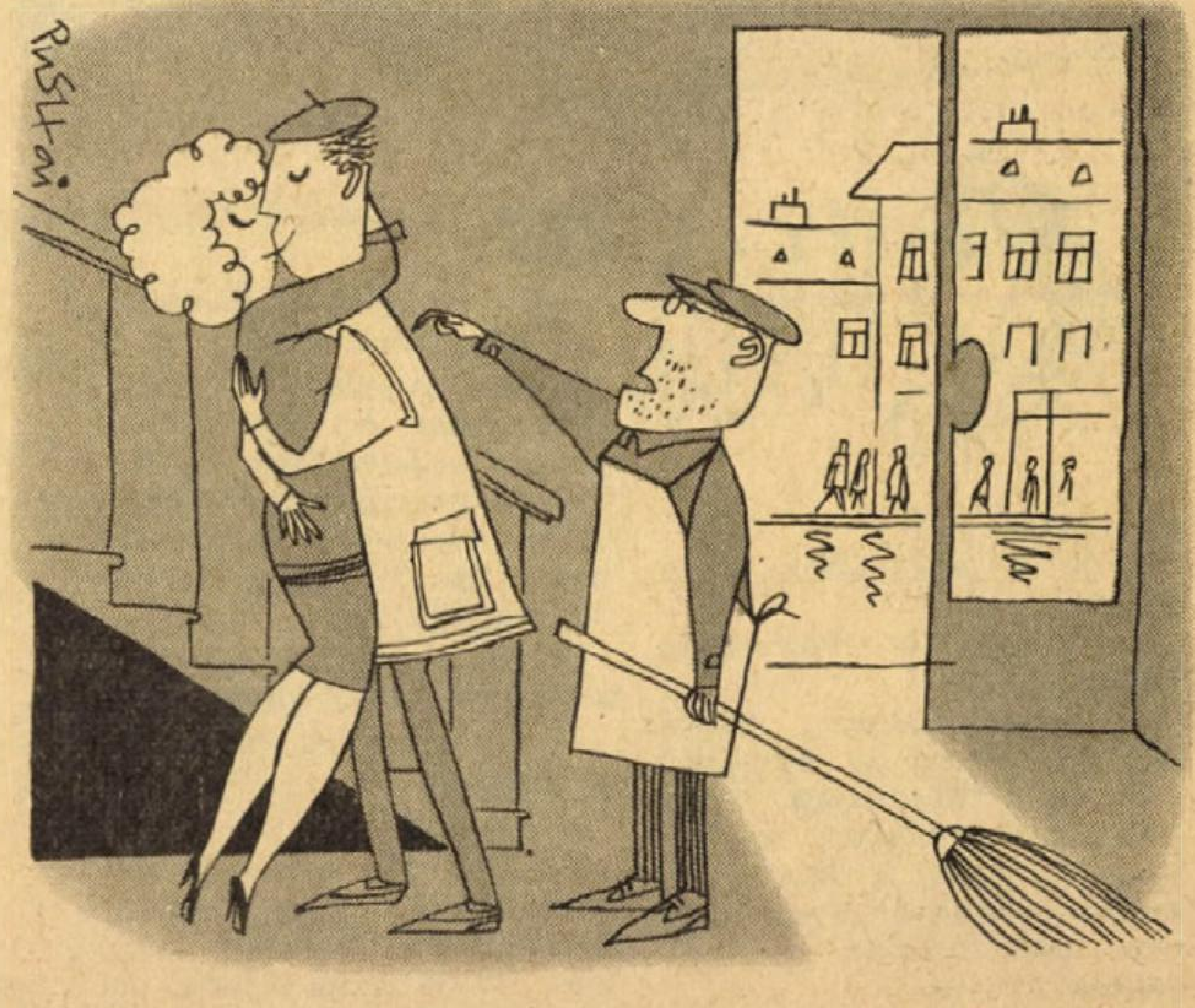

– Halló! Megszűnt a menedékjog! Elállt az eső!

Ha ez így megy tovább . . .

Szegő Gizi rajza

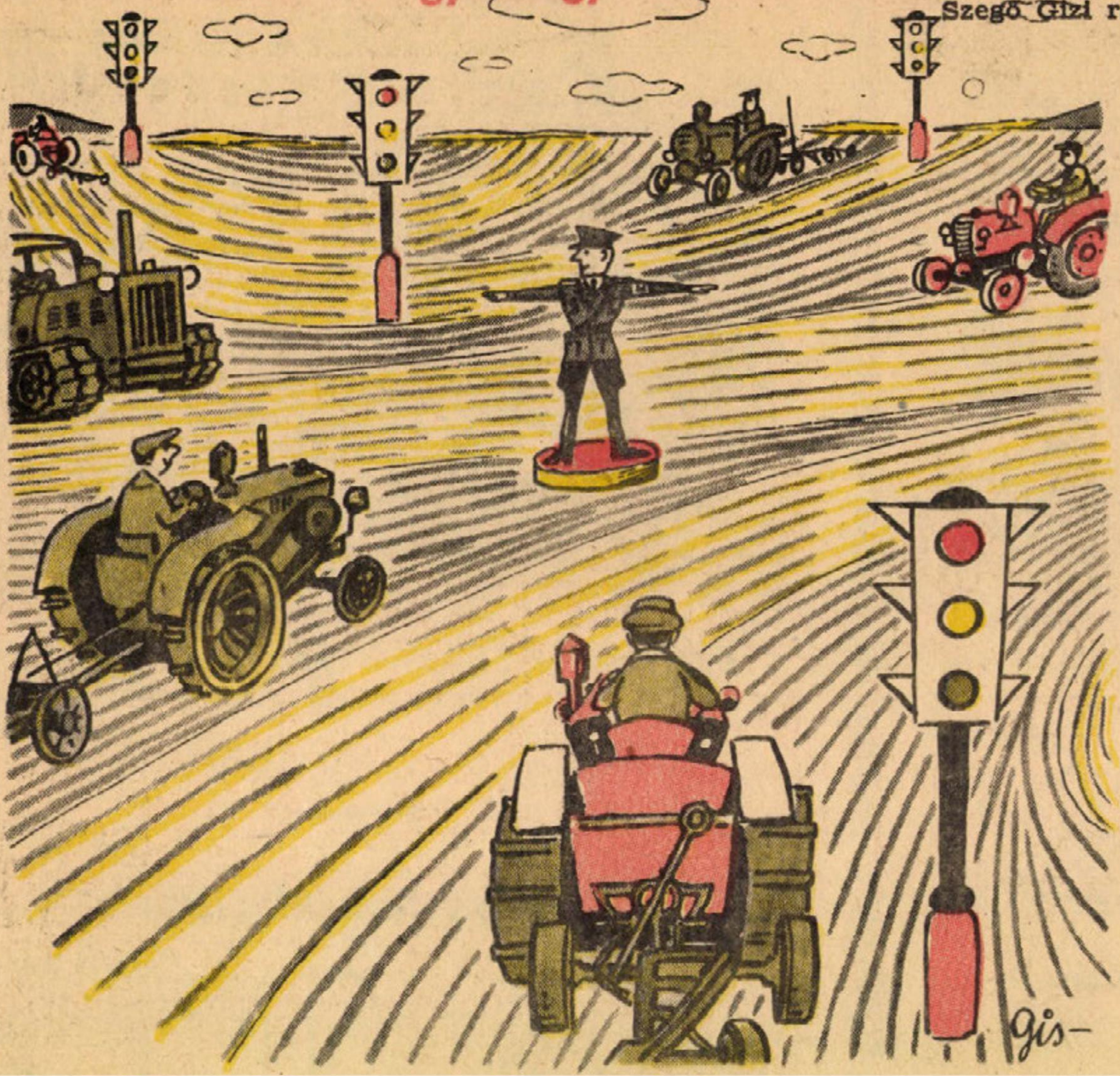

Tízezer új traktor a mezőgazdaságban.

Meglepetés

Hegedűs István rajza

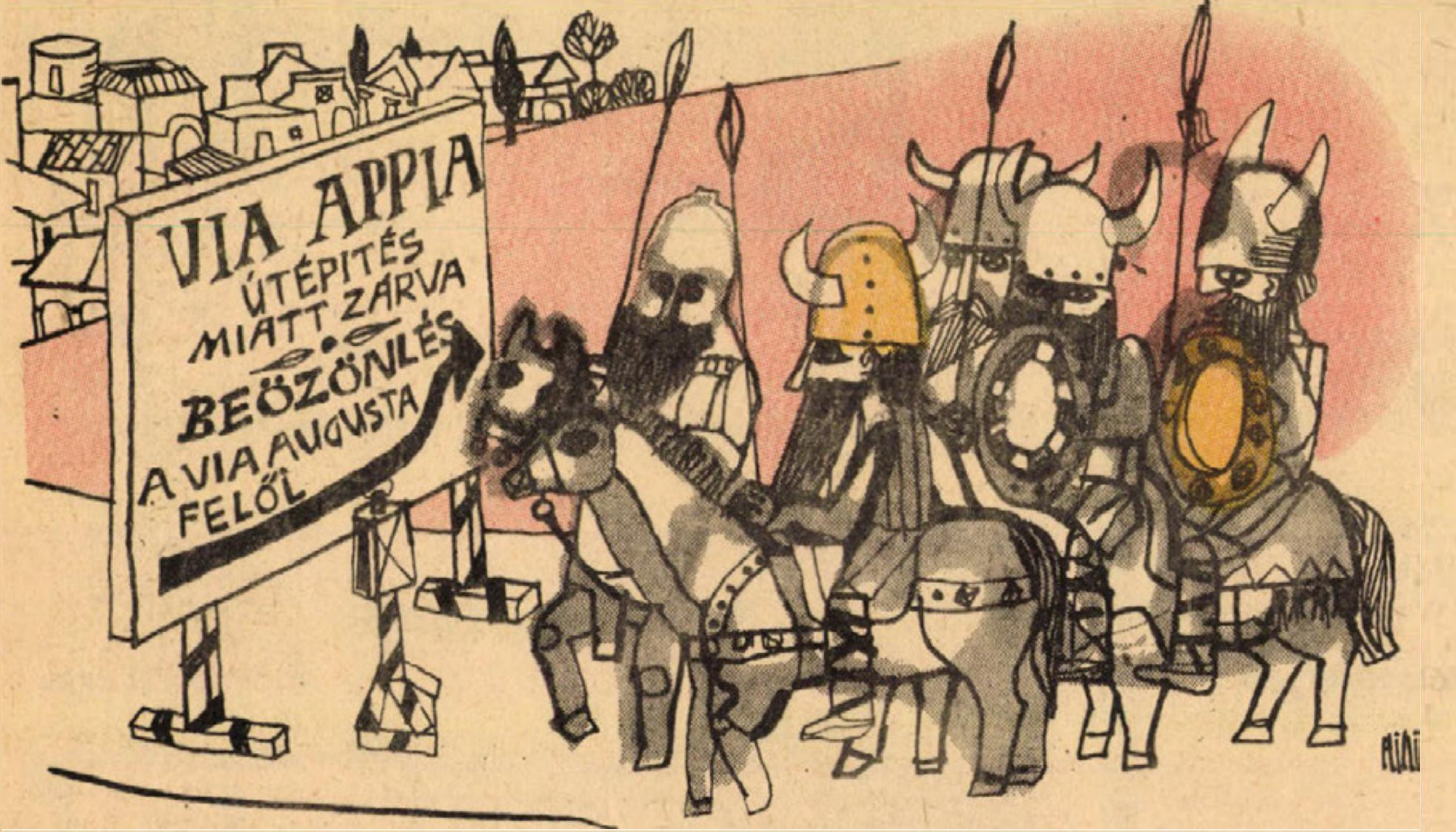

HALLÓ, ki beszél ott?

— Itt a Ludas Matyi szerkesztősége.

— Kérem a kávérovat vezetőjét!

— Ilyen nálunk nincs. De ha lenne, ki keresné?

— Itt a Monimpex egyik dolgozója. Hogyan nélkülözhetik önök a kávészakembert, amikor olyan sokszor foglalkoznak a pesti feketekávéval.

— Mindannyian kávészakemberek vagyunk. Mint fogyasztók. De miben állhatunk a rendelkezésére, elvtárs?

— Helyreigazítást kérünk.

— Mit írtunk már megint?

— Már megint azt írták, hogy rossz a kávé, mert rosszat importálunk. A kávét a Monimpex importálja, ezért vagyunk megsértve éppen mi. Mi kérem jó kávét hozunk be.

— De a pesti feketekávé mégse jó. Csak olykor.

— Az lehet. De nem a mi hibánkból.

— Hanem?

— Több oka lehet. A kereskedelem nem tárolja szakszerűen. Túlnagy készletet rendel s ha a kávé sokat áll, zamatát veszti. Az is megesik, hogy a kávét nem az előírt mennyiségből főzik. De erről sem mi tehetünk.

— A fogyasztónak mindegy, hogy miért rossz a kávé . . .

— Az lehet. De nekünk nem mindegy.

— Helyes. Akkor megírjuk, hogy nem a Monimpex hibájából rossz a kávé, ahol rossz.

— Köszönjük.

— És ahol jó? Az kinek az érdeme?

— Természetesen a mienk. Mi importáljuk.

Tavaszi hír

Miután közlekedéstanból
Régóta tudják már a leckét,
Menetrendszerű pontossággal
Megérkeztek az első fecskék.

A füsti fecskék is megjöttek,
Mint ezt a napilapok írják,
S benéztek néhány eszpresszóba,
Mivel a füstöt nagyon bírják.

Állatkerti idill

Az Állatkertünk bölényének,
Mivel a magányt unta kissé,
Bölény-menyasszonyt szereztek be
Hogy ez tegye a kedvét frissé.

Nem becézi a bölény nagyon
Jövendőbeli feleségét,
Mert már első nap ő ette meg
Leendő neje eleségét.

Elvette párja vacsoráját,
S bekapta, mint kutya a legyet,
A bölény-lányka végigmérte:
Jaj de utolsó bölény kegyed!

(-véghy)

E heti hirdetésünk

CSAK FÉRFIAKNAK!

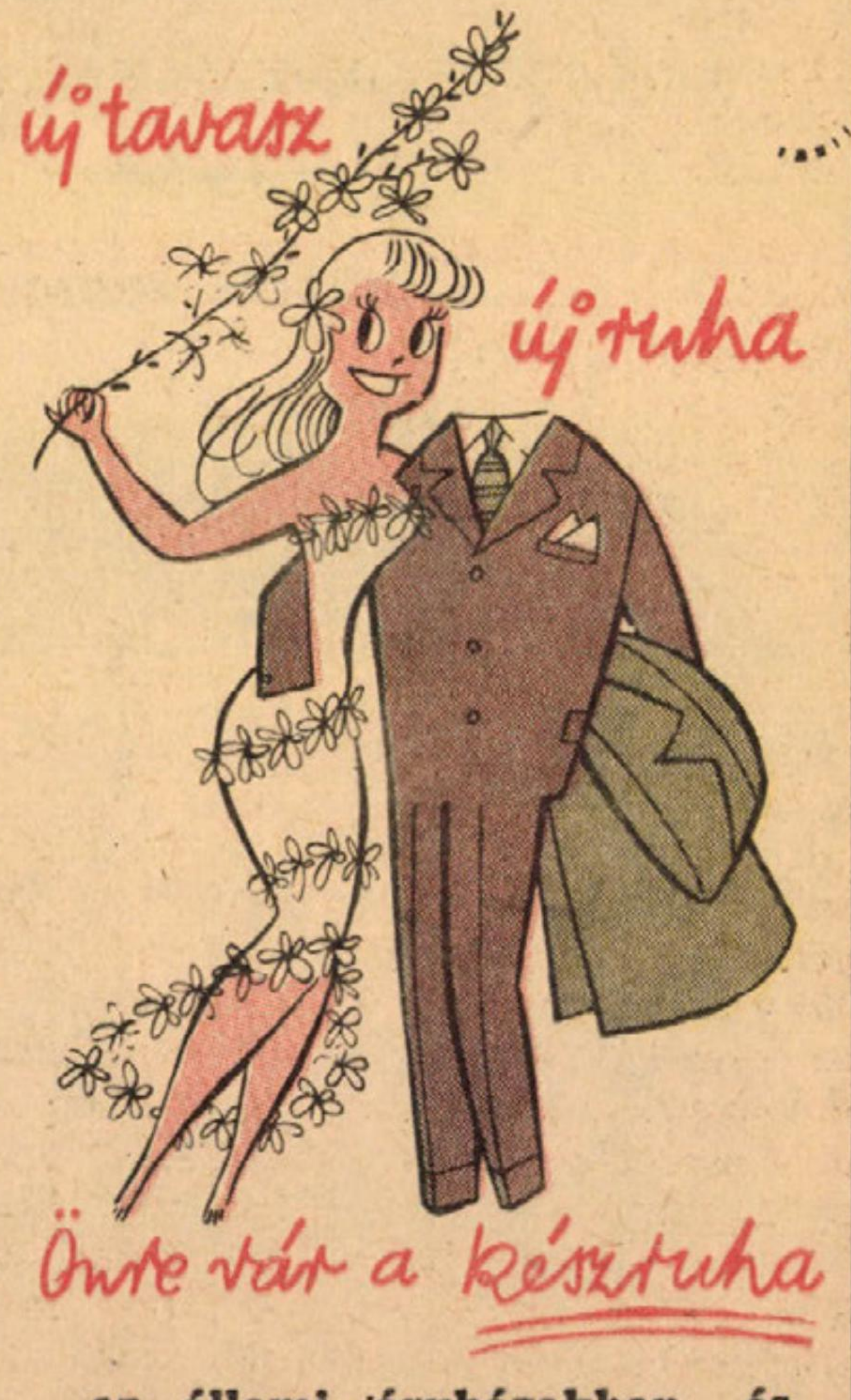

az állami áruházakban és minden ruházati szaküzletben.

Kísértés

Erdei Sándor rajza

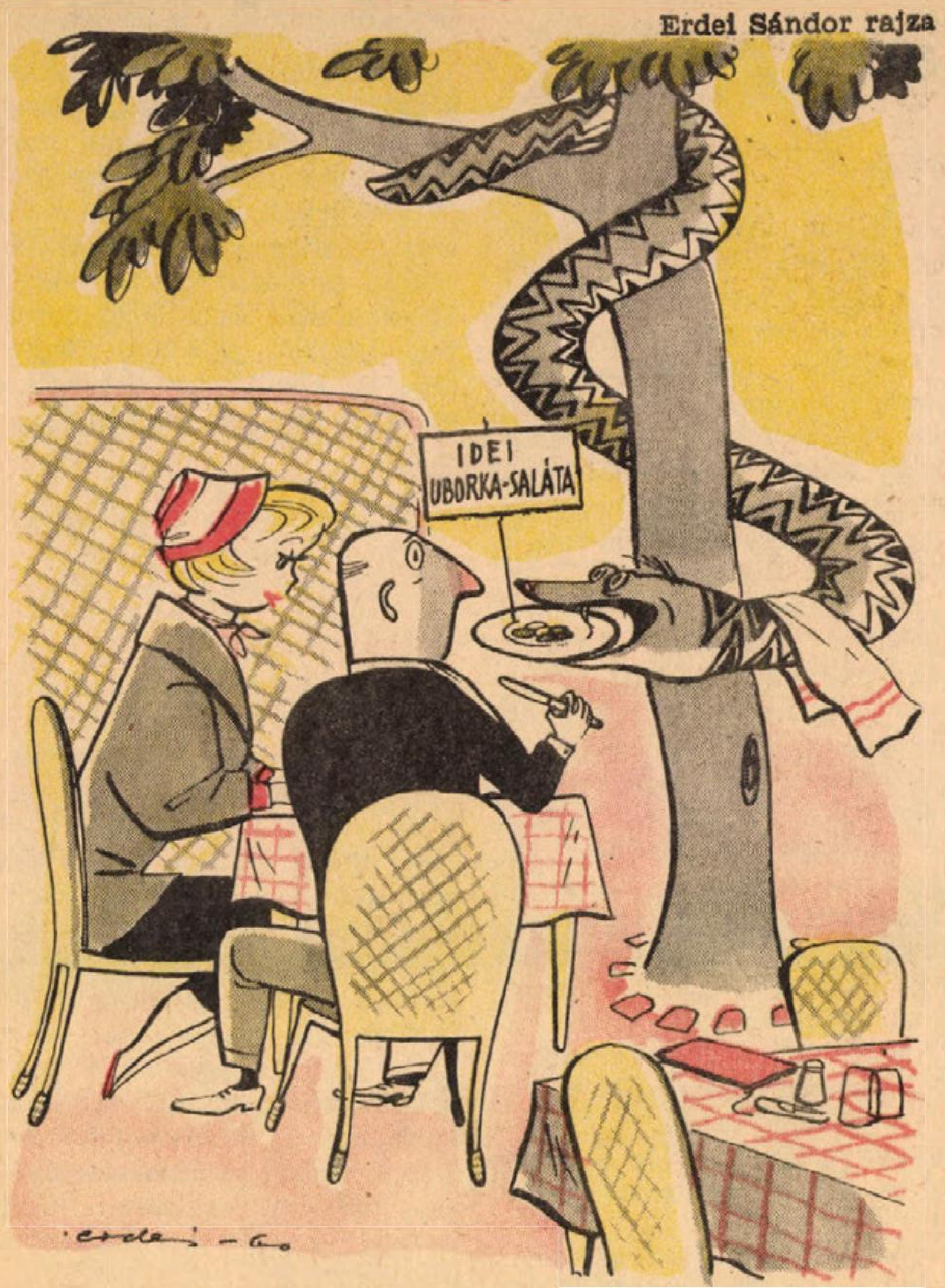
IDEI UBORKA-SALÁTA
erdei – 60

– Vigyázz, Lajos! Méregdrága!

Szemérmes nyerők

Megfigyeltem, az utóbbi időben furcsa szokás kapott lábra öttalálatos nyerteseink körében: nevüket nem fedik fel a nyilvánosság előtt, és a nyereményüket csak az utolsó percben veszik fel, akkor is talpig lefátyolozva, vagy lila álszakállal álcázva kilétüket. Ilyenkor jelennek még az újságokban a közlemények, hogy az öttalálatos nyertes Zs. Ty. 43 éves ipari tanuló, aki nevét nem kívánja nyilvánosságra hozatni, annyit közöl csupán magáról, hogy nyereményéből egyelőre szerény Pasaréti úti villát vásárol, ahol esténként a most szerződtetett néger inas tapintatos köhintéssel hívja el őket a zenélő szökőkút mellől, hogy a vacsora, a pirított fenyőmadár tálalva van a télikertben. A másik bevált gyakorlat szerint a nyertesek úgy nyilatkoznak, hogy huszonheten adták össze a szelvény árát, a három forint harmincat, így egy főre csupán tízezrecskék esnek, senki ne irigyelje őket, van elég gond az elosztás kiszámításával.

A nyertesek nyilván meg akarják magukat kímélni a kéretlen rokonhadtól, az új iskolatársak seregétől, zavaros találmányaikra pénzembert keresők tömegétől. Vagy egyszerűen a férjek el akarják titkolni feleségük elől – mint egy váratlan prémiumot –, és önállóan kívánják elkölteni az összeget. Pedig elképzelhetetlen, hogy ne tűnjön fel egy háztartásban, ha valamelyik családtag egy milliót nyer. Kevés feleség éri be azzal a magyarázattal, ha férje vadonatúj Ford Taunus hátán tér meg otthonába, hogy egy jóságos tekintetű öregúr adta oda, pusztán emberbarátságból.

De [illegible] valahogy megszakadt e [illegible] hagyomány láncolata. Az elmúlt héten mind a három öttalálatos elárulta nevét, és büszkén viseli a nem csekély következményeket. Minden bámulatom az övéké. Ez a helyes, ez a magyar beszéd! Én is ilyen lennék! Tegyenek csak próbára!...

Tardos Péter

HUMOR A gyufásdobozon

A gyufacímke-gyűjtés egyik honi rekordere alighanem Mrázik Ferenc kecskeméti lakos, az ottani konzervgyár művezetője. 30 000 különböző gyufacímke büszke birtokosa, felkutatta s négyéves munkájával megszerezte csaknem valamennyi magyar gyufacímkét, amely valaha is napvilágot látott. Ebből a különleges gyűjteményből mutatunk be néhányat, s lapunk profiljának megfelelően főleg azokat, amelyek — az akkori szokáshoz híven — élcekkel próbálták népszerűsíteni a gyufaipar készítményeit.

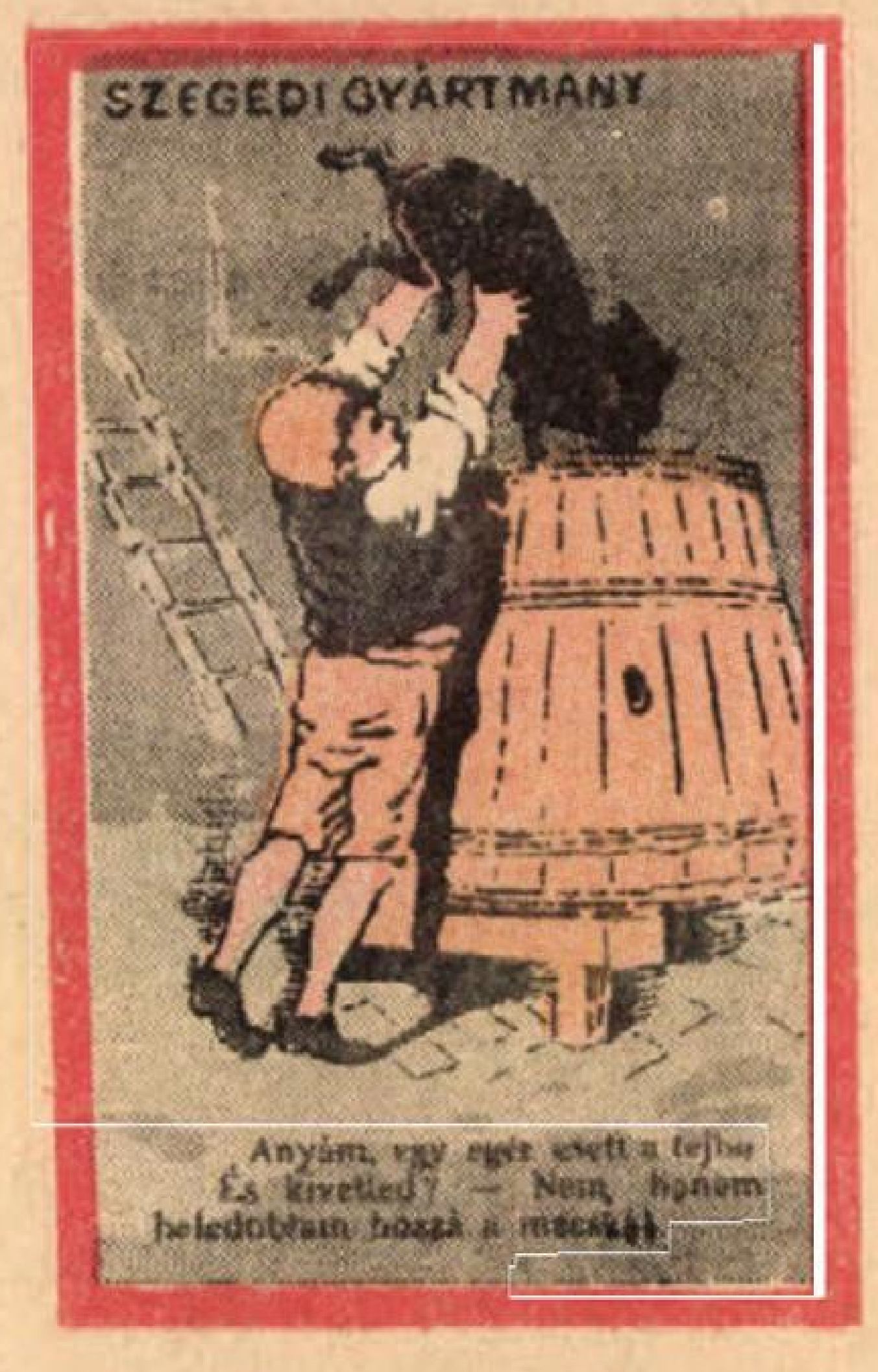
SZEGEDI GYÁRTMÁNY
Anyám, egy egér esett a tejbe. És kivetted? — Nem, hanem beledobtam hozzá a macskát.

— Anyám, egy egér esett a tejbe.
— És kivetted?
— Nem, hanem beledobtam hozzá a macskát.

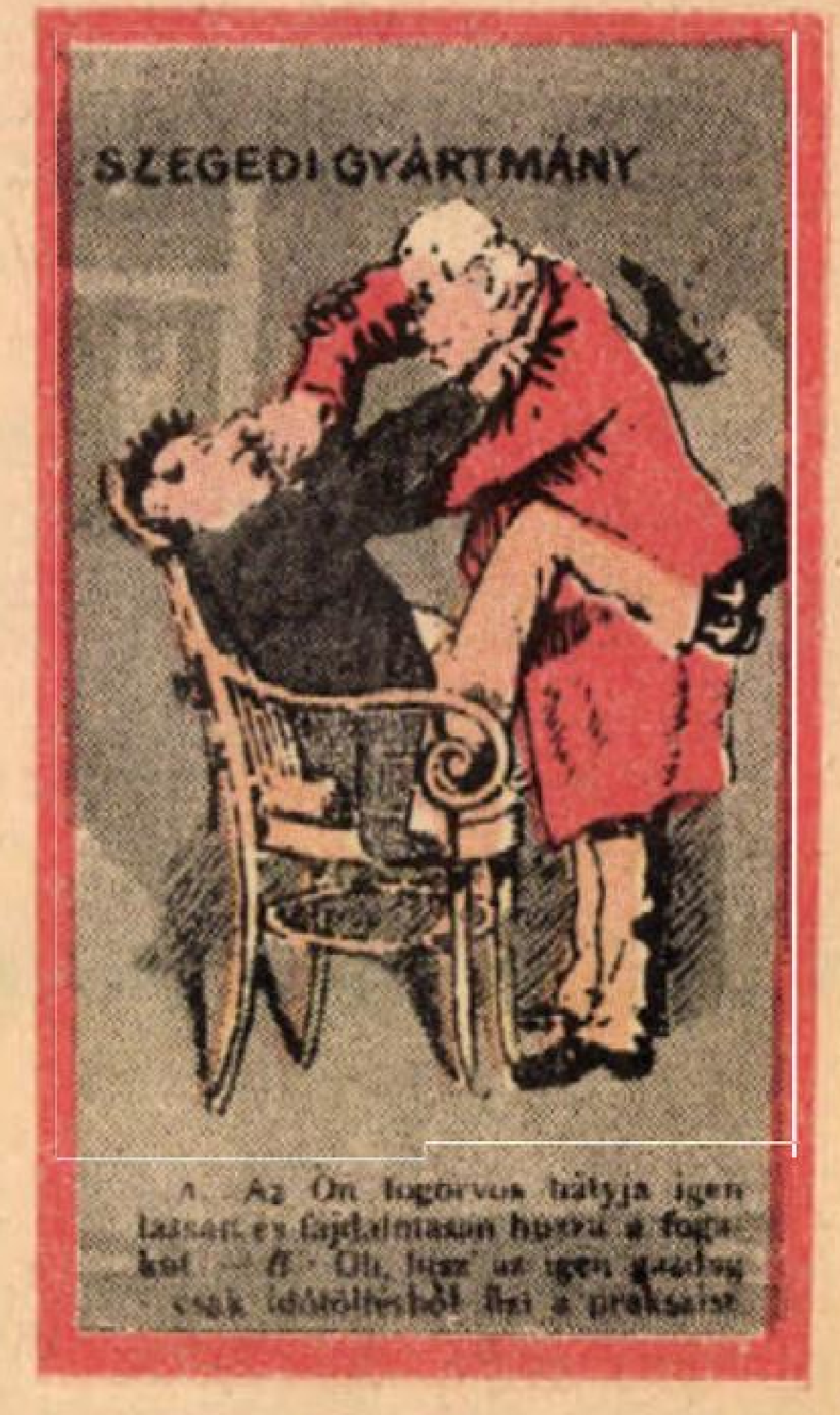
SZEGEDI GYÁRTMÁNY
A. Az Ön fogorvos bátyja igen lassan és fájdalmasan húzza a fogakat. — B. Oh, hisz' az igen gazdag, csak időtöltésből űzi a praksist.

A.: Az Ön fogorvos bátyja igen lassan és fájdalmasan húzza a fogakat.
B.: Ó, hisz' az igen gazdag, s csak időtöltésből űzi a prakszist.

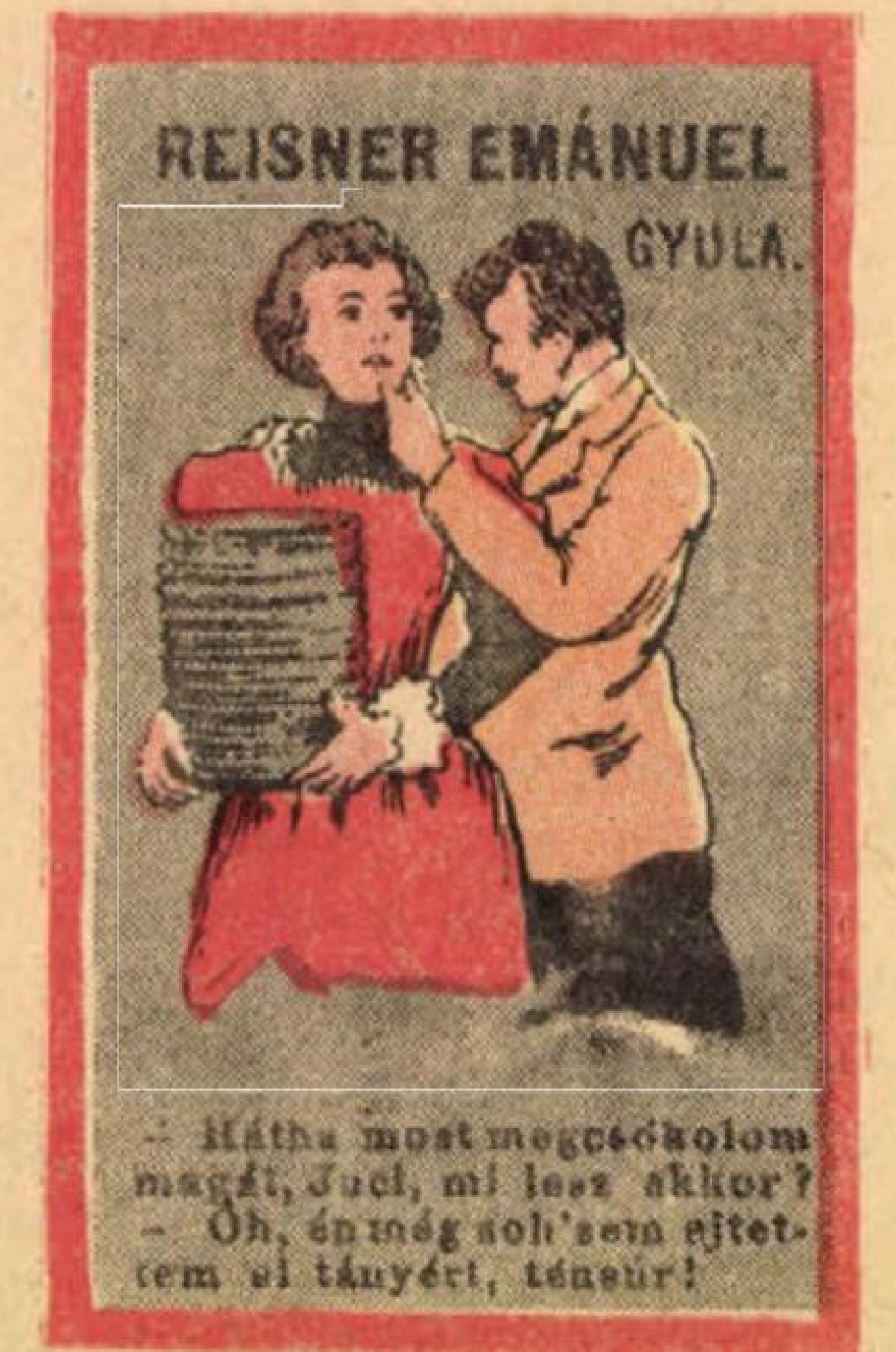
REISNER EMÁNUEL
GYULA.
– Hátha most megcsókolom magát, Juci, mi lesz akkor?
– Oh, én még soh'sem ejtettem el tányért, ténsúr!

— Hátha most megcsókolom magát, Juci, mi lesz akkor?
— Ó, én még sosem ejtettem el tányért, ténsúr!

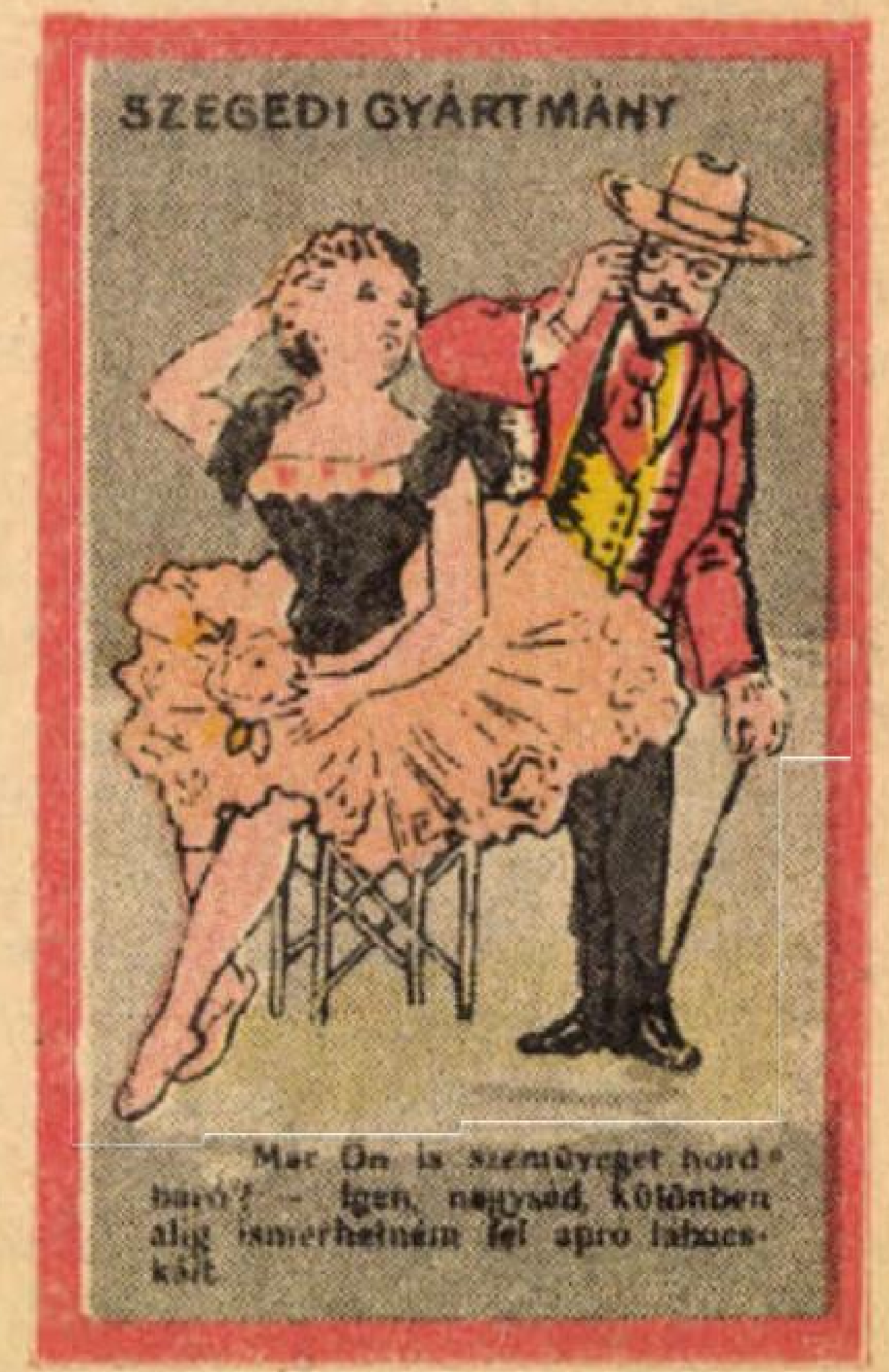
SZEGEDI GYÁRTMÁNY
Már Ön is szemüveget hord, báró? – Igen, nagysád, különben alig ismerhetném fel apró lábacskáit.

— Már Ön is szemüveget hord, báró?
— Igen, nagysád, különben alig ismerhetném fel apró lábacskáit.

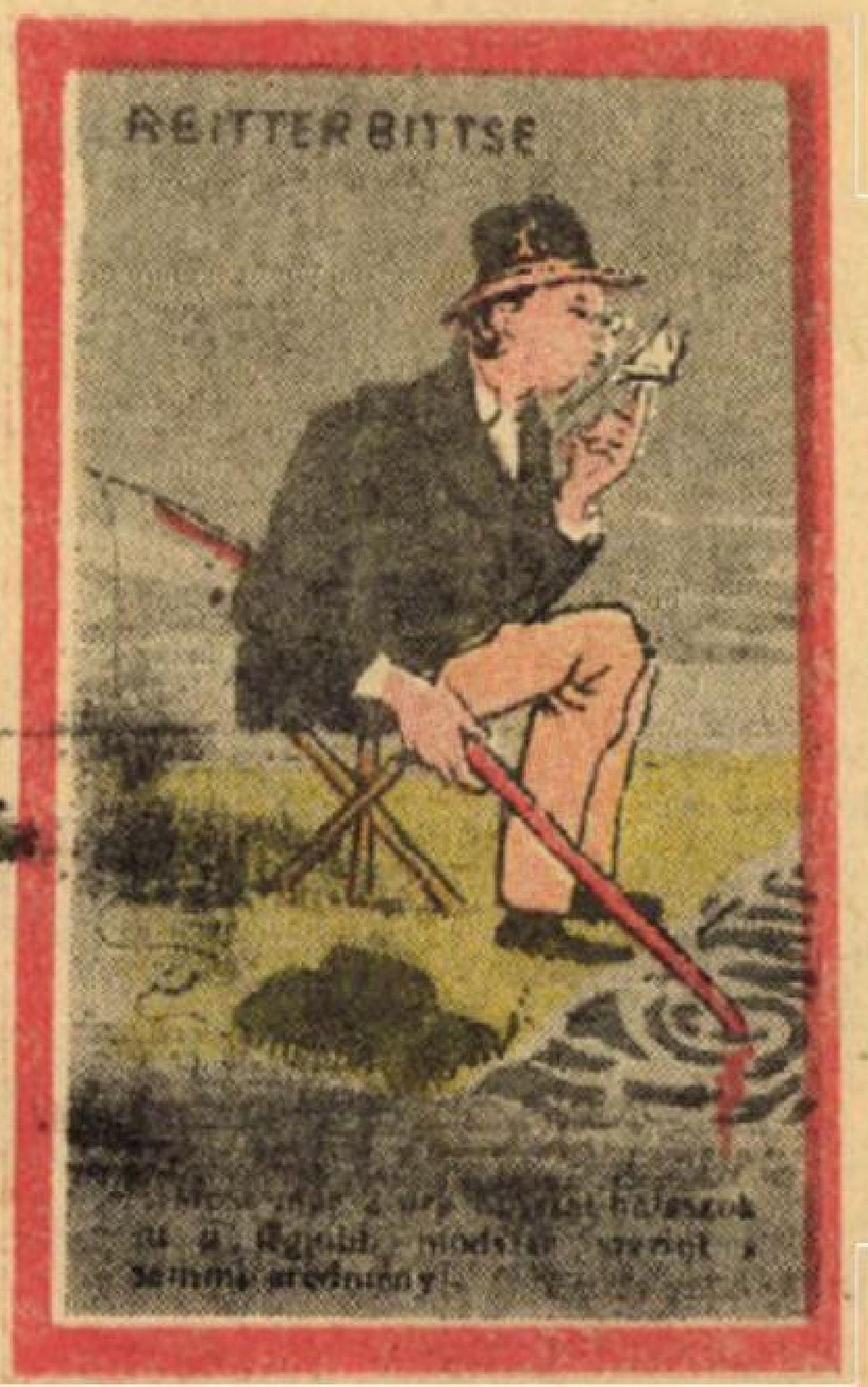
REITTER BITTSE

— Most már 2 óra hosszat halászok itt a legjobb módszer szerint, s semmi eredmény!

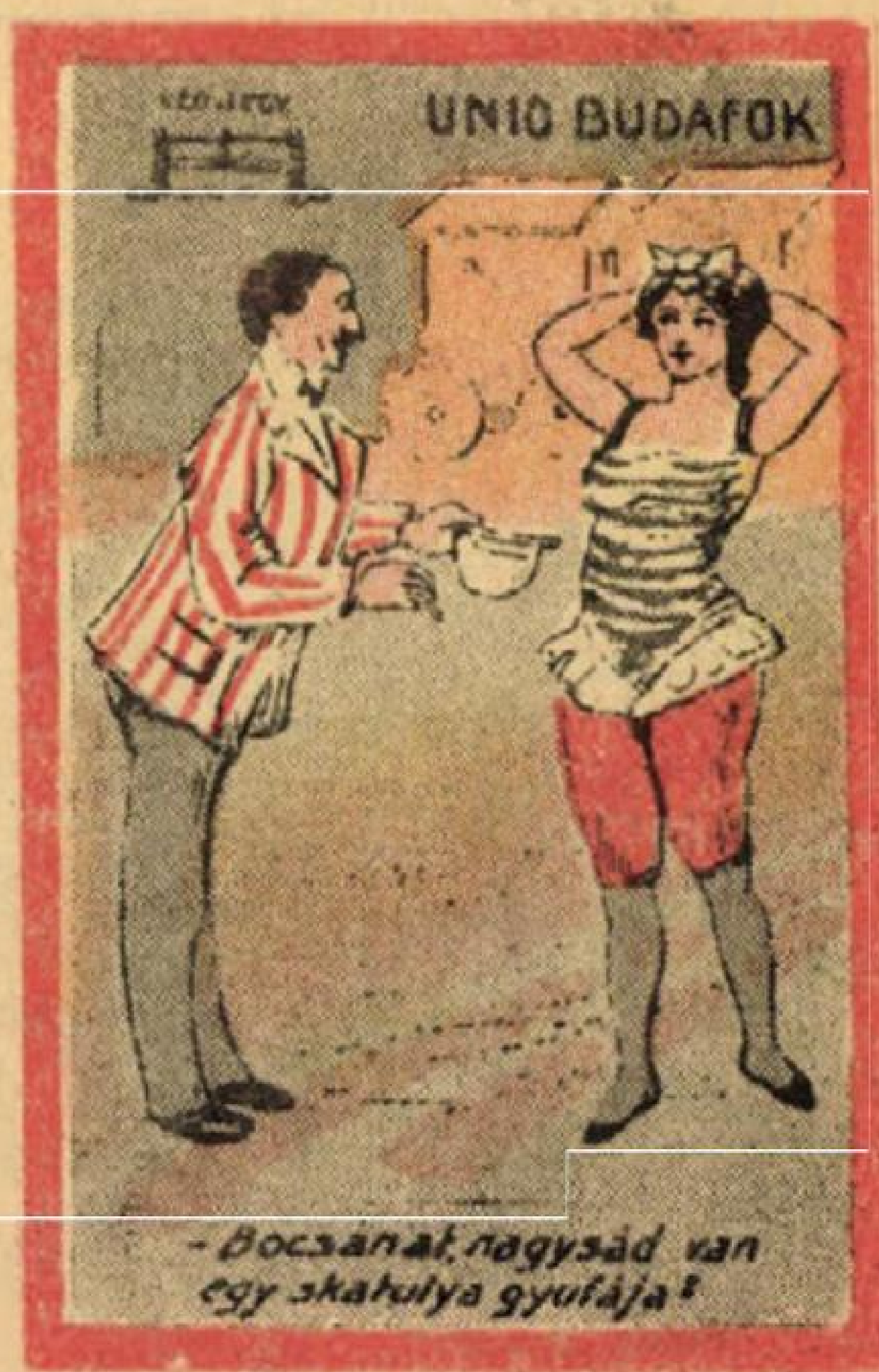
UNIO BUDAFOK
-Bocsánat, nagysád van egy skatulya gyufája!

— Bocsánat, nagysád, van egy skatulya gyufája?

Le a bürokráciával

Hogyan cserélhető a selejt?

A rákoshegyi Földművesszövetkezet 10. számú vasboltjában vásároltam egy 39.60 forintos vizesvödröt. A vödörben még azon az estén a feleségem beáztatta az én munkanadrágomat és félretolta a kredenc mögé. Reggelre a vödörben csak a nadrág volt, a víz meg a konyhakövön. Lyukas volt az istenadta, azért nem tűrte magában a vizet. Visszavittem a boltba és kértem, hogy cseréljék ki. A boltvezető nem vette vissza, mondván, hogy már használtam. Ez igaz. De kérdem én, hogy az ördögbe tudtam volna megállapítani, hogy lyukas, ha nem teszek bele vizet?

Haraszti Gyula
Rákoshegy, Baross u. 38.

Tíz perccel az indulás előtt

Április 3-án Oroszlányba utaztam. Tatabánya-Felsőig simán eljutottam a MÁV által beállított mentesítő vonaton. Innen Oroszlányba azonban már autóbuszon kellett az utat megtennem. Ez nem is lett volna baj, ha az ottani indító kartársnő érezte volna a kötelességét és szívügyének tekintette volna az utasok tájékoztatását. De hát ezt a kötelező emberi magatartást mellőzte. Ugyanis arra a kérdésünkre, hogy a jelzett irányba mikor és melyik busz fog indulni, azt a rövidre és keményre szabott választ adta, hogy: „Majd megtudják az indulás előtt tíz perccel". Nem mehettünk be a MÁV várótermébe, mert hiszen nem tudtuk, hogy mikor indul el az a busz, amelyet várunk. Miért nem törődik az utasok kényelmével és érdekeivel az indító kartársnő Tatabánya-Felső állomásán? Miért tartják titokban a buszok indulási idejét?

Baktai Ernőné
Budapest

Hívogatós...

Klotty-klotty-klotty... – ez a mi konyhai lefolyónk hangja. Eldugult ugyanis és most nem lefelé folyik benne a víz, hanem felfelé... Átlépi a lefolyó peremét, hogy elárassza a konyhánkat, majd patakocskaként folydogál a konyhakövön, be a hokedli alá, megkerüli az asztal lábát és egyenesen a tűzhely felé tart.

Ragyogó ötletem támadt. Gyakran hirdetik a rádióban a Javító-Szerelő Vállalatot, amely segít a bajban. Gyorsan tárcsázok. 18–20–22. Cseng... cseng... cseng... Türelmemet végül is siker koronázza. Udvarias női hang kedvesen megmagyarázza: hívjam fel a Bimbó u. 1. alatti részleget, mert oda tartozunk. Hívom a Bimbó utcai részleget, nem jelentkezik. Elő a telefonkönyvvel! Lakáskarbantartó Vállalat. Tárcsázok. Percek alatt jelentkeznek. Jöjjenek gyorsan – mondom én, – mert... A vízrészleg elköltözött, ott csak a lakatosok dolgoznak. Azt mondják, hogy hívjam fel a Bimbó utca 1-et. A kör tehát bezárult. Hívom újra a Bimbó u. 1-et. Nem felel. Hívom újra, aztán megint újra. Ötször, hatszor, tízszer. Óriási! Felveszik! De: leltároznak, nem szállnak ki sehová. Én viszont kiszállok a konyhába, ahol a kisfiam beszállt egy fateknőbe és vidáman csónakázik. Egy-két vödör szennyvíz eltüntetése után vissza a telefonhoz. Ismét a Javító-Szerelő Vállalat. Azt tanácsolják, hívjam fel a Tavasz utcai óbudai részleget. Felhívom, de nem veszik fel a kagylót. Ki a konyhába: menteni, ami még menthető. Ekkor már a szomszéd gyerekek is ott nyüzsögtek és egy hosszú ruhakeverő lapáttal méregetik a vizet, hogy lehet-e már úszni benne. Hívom a Vegyesipari Munkafelvevőt. Nem válaszol. Tárcsázom a Frankel Leó utcai Vegyesipari Vállalat vízrészlegét. Nem válaszol. Végre a Vegyesipari Központnál felveszik a kagylót, de közlik velem, hogy csak vállalatoknak dolgoznak. A szennyes áradat már emelgeti a hokedlit. Én meg eszeveszetten tárcsázok: Karbantartó, munkafelvevő, Mártírok úti részleg, Frankel Leó utcai részleg, Karbantartó... munkafelvevő... Víz... Karbantartó... A víz emelkedik, a gyerekek úsznak.

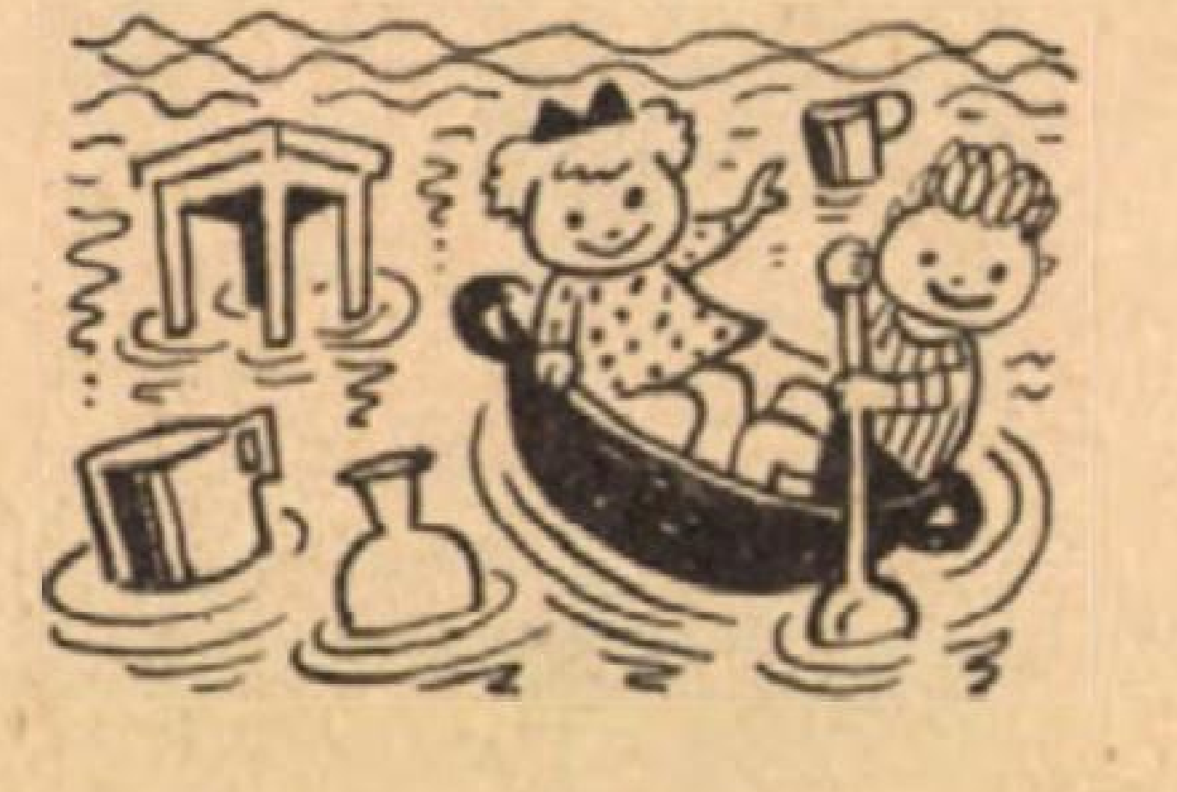

Vajon miért hirdet a Javító-Szerelő Vállalat, ha se nem javít, se nem szerel, se nem vállal...

Gombocz Istvánné
II., Szemlőhegy u. 4/b

Az érdekeltek hozzászólnak

„Miért vizsgáztunk?" című közleményükre közöljük:

A bérlők, házkezelőségek és házfelügyelők között kialakult viták megszüntetésére a felvonók használatát újból szabályoztuk. Azoknak a bérlőknek, akik liftkezelői vizsgával rendelkeznek, a házkezelőségek engedélyezik az önálló kezelést. A bérlőnek azonban kötelezettséget kell vállalnia, hogy a szakszerűtlen kezelésből adódó kárt a házkezelőségnek megtéríti és a kedvezményes felvonóhasználatot csak maga és családtagjai részére veszi igénybe.

Bp. Főv. Tan. VB
Házkezelési Igazgatóság
dr. Lelkes Vilmos ig.

Ceglédi tűzhely – Szolnoki gáz

Tejkonyhánk gázrezsójához a gázpalackot februárig a Gázértékesítő Vállalat ceglédi lerakatából kaptuk. Ez az egyszerű és jól bevált beszerzési módszer azonban a boltok szakosításával megszűnt. Az új rendelkezés szerint csak magánosok cserélhetnek palackot Cegléden, a közületeket Szolnokra utalták. Ez azt jelenti, hogy vasúton oda kell küldenünk a palackot, a szolnoki Gázért megtölti, kiszállítja a vasútra, a vasút vissza Ceglédre és nekünk végül az állomásról el kell hozatnunk a megtöltött palackot. Az a palack tehát, amit eddig Cegléden 33 forintért megtöltöttek, most a szolnoki utaztatás díjával 60 forintunkba kerül, nem beszélve arról, hogy ez a mód sok bosszúságot, időközönként gázhiányt és többletmunkát jelent a kórház gyermekosztályának dolgozói számára. Miért kellett a közületeket Szolnokra profilírozni?

Ceglédi Városi Kórház
gyermekosztályának dolgozói

Flaszter-tánc

Aki meg akarja tanulni díjmentesen a rock and roll, mambo és a csa-csa-csa összes figuráit, ne iratkozzék tánciskolába, hanem menjen el csúcsforgalom idején a Baross tér és Rottenbiller utca torkolatához, próbálja meg az átkelést az úttesten a trolik, buszok, autók, triciklik és biciklik forgatagában. Garantálom, hogy mire gyalogjárdát ér a lába, már sikeresen le is vizsgázott. Évek óta figyelem már ezt a vitus-táncot és várom, hogy az illetékesek egyszer felfigyelnek az áldatlan helyzetre és valamilyen módon biztonságosabbá teszik a gyalogjárók számára kijelölt átkelést.

B. S.
XVI., Mátyásföld, Jókai M. u. 2.

Amiről gyakran elfeledkeznek

Balázs-Piri Balázs rajza

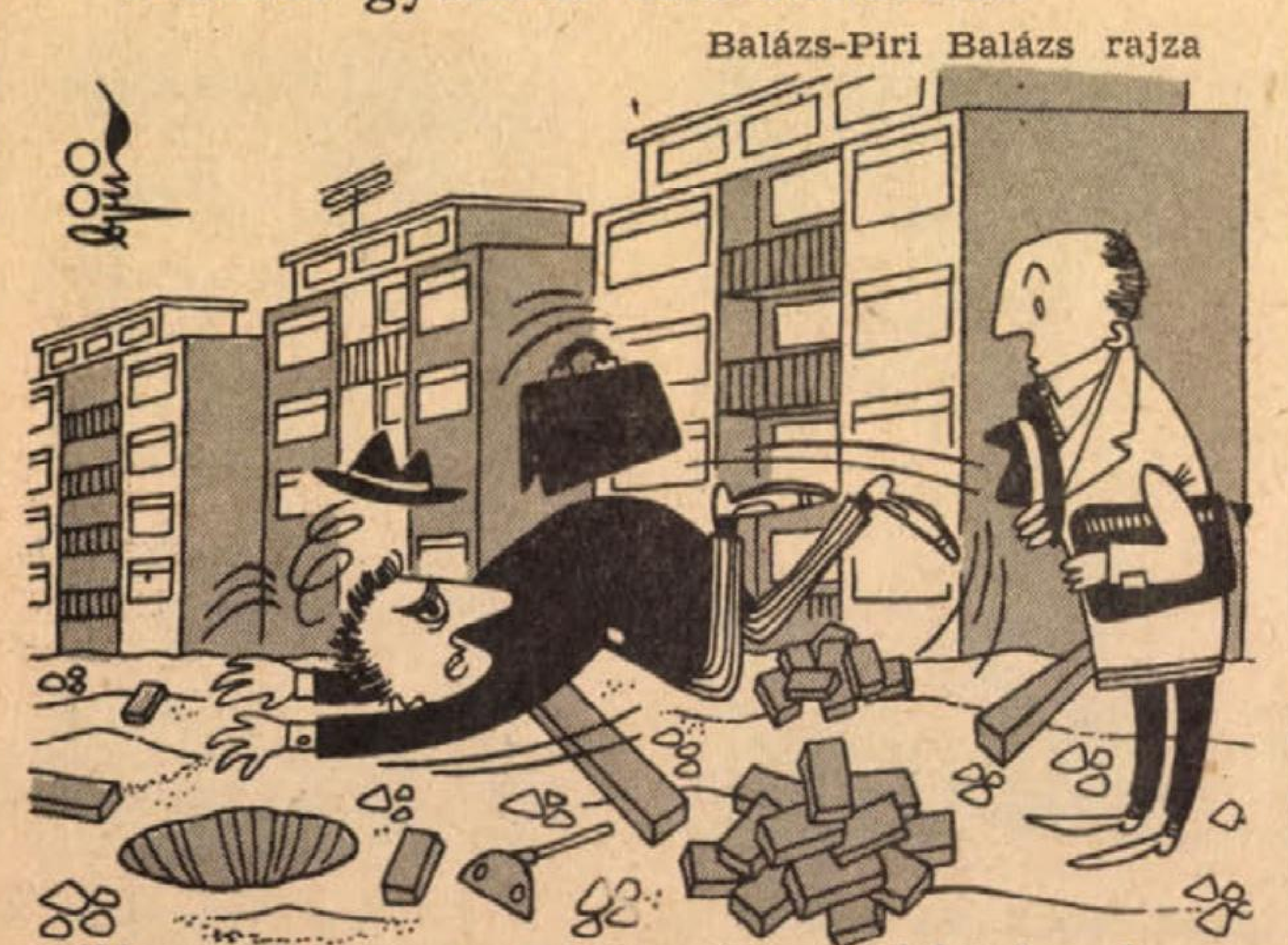

– Kérem szépen, merre vezet az út az új lakótelepre?
– Itt. Hát nem látja?

Antennák

Schwott Lajos rajza

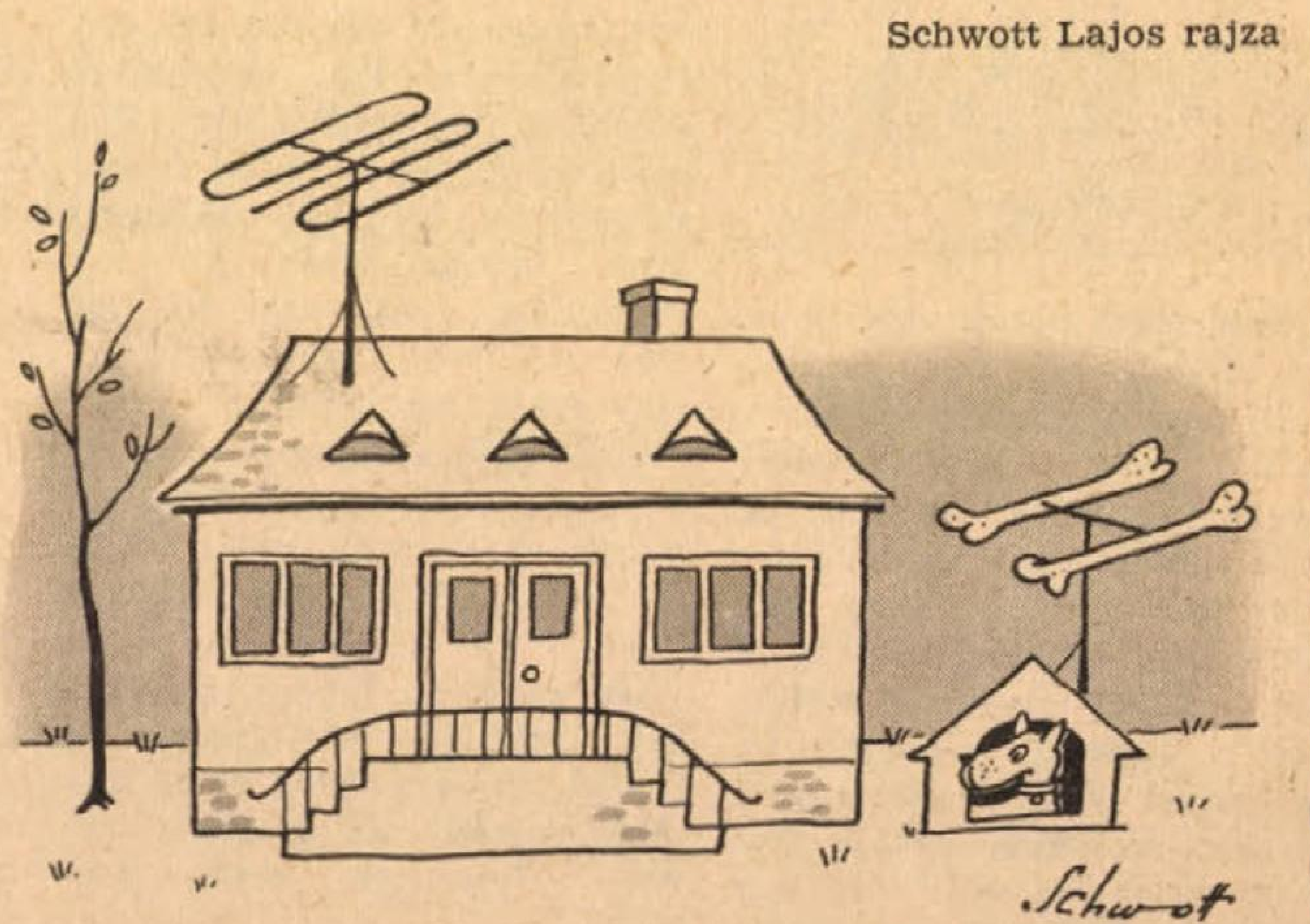

Az első űrhajós

Midőn Kelenfi neszét vette, hogy űrhajósokat keresnek felvételre, azonnal jelentkezett. Egy idős, szikár professzor elé került, aki körül egymás sarkába tapostak az asszisztensek.

– Hány éves? – kérdezte a professzor, szemügyre véve a jelentkezőt.

– Ötven – felelte Kelenfi halkan. – Nem vagyok már mai gyerek, de azért felveszem a versenyt bármelyik fiatallal . . .

– Elkezdjük a vizsgálatokat – mondta hidegen a professzor –, aztán majd meglátjuk. Vegye fel ezt az űrhajós ruhát, és menjen be a kísérleti kamrába. A mellére szerelt mikrofonon keresztül diskurálhatunk egymással. Megértette?

Kelenfi követte az utasítást. A professzor rázárta az ajtót, aztán intett az asszisztenseknek, akik bekapcsolták a műszereket.

– Hall engem? – kiáltotta a professzor gége-mikrofonjába. – Most azt fogjuk ellenőrizni, hogyan reagál a szervezete a légnyomás-különbségekre. Hall engem?

– Tisztán hallom, professzor úr . . .

– Jól érzi magát?

– Remekül – válaszolta Kelenfi –, csak itt a nyakánál szorít ez a vacak ruha.

– Mondja, Kelenfi, volt maga katona?

– Hat évig, professzor úr, hat évig! Hogy én miken mentem keresztül! Egyszer rám esett egy domb. Amikor kiástak, azt hitték, meghaltam. Nem haltam meg, meggyógyultam. Egyhetes orvosi kezelés után visszaküldtek a frontra egy büntetőszázaddal, mert sértő megjegyzéseket tettem a parancsnokomra. Indulás előtt huszonnégy órára kikötöttek. Huszonnégy óra hosszat lógtam a csuklómnál fogva egy barackfán.

– Jól érzi magát? – érdeklődött idegesen a professzor.

– Köszönöm kérdését, prímán érzem magam, csak egy cigi hiányzik – felelte Kelenfi. – Hol is hagytam abba? Ja igen, a barackfánál! Amikor leszedtek a fáról, és magamhoz tértem, kezembe nyomták a feleségem levelét, aki megírta nekem, hogy mást szeret, el akar válni tőlem, ne álljak a boldogsága útjába. Nem álltam. Kimentem a frontra.

Az asszisztensek ide-oda futkároztak a műszer-fal előtt és jegyzeteket készítettek.

– A fronton aknamezőre küldték a büntetőszázadunkat. Mindenki elpusztult, csak én úsztam meg ép bőrrel a robbanást. Az aknamezőről félholtan bekúsztam egy erdőbe, ahol nyolc napig bolyongtam étlen-szomjan, negyvenöt fokos hidegben . . .

– Jól érzi magát? – kérdezte a professzor.

– Nagyon kedves öntől, professzor úr, hogy ennyire érdeklődik irántam. Köszönöm, jól vagyok. Sokkal jobban, mint ott az erdőben, ahol csak a nyolcadik nap végén bukkantam rá egy erdészházra. Az ajtóig már nem jutottam el, mert elvesztettem az eszméletemet. Amikor magamhoz tértem, tudtomra adták, hogy hadbíróság elé állítanak mint katonaszökevényt.

– Jól érzi magát?

– Kitűnően. Csak itt a nyakamnál szorít ez a ruha – felelte Kelenfi, miközben fejjel lefelé sétált a kísérleti kamra mennyezetén.

A professzor már nem figyelte a műszereket. Kelenfit hallgatta áhítattal.

– A hadbíróság halálra ítélt. Már az akasztófa alatt álltam, midőn légiriadót kaptunk és egy bomba épp az akasztófa közelében hullott le. Ismét rám szakadt egy domb, de nem haltam meg. A kórházban közölték velem, hogy kegyelmet kaptam; visszamehetek a frontra . . .

– Jól érzi magát?

– Jól érzem magam, csak ez a gallér lenne valamivel bővebb – mondta Kelenfi és lesétálva a plafonról, lebegni kezdett, hanyagul zsebredugott kézzel, lábaival kalimpálva.

– Professzor úr! – kiáltott fel váratlanul a főasszisztens, és az arca eltorzult az ijedtségtől. – Elfelejtettünk oxigén palackot adni a jelöltnek. Most mi lesz?

Nem kapott választ. A professzor reszkető hangon beleszólt a gégemikrofonjába:

– Jól érzi magát, Kelenfi?

– Köszönöm, jól vagyok. Szóval ott hagytam abba, hogy visszaküldtek a frontra, de mégsem indultam el, mert közben tífuszt kaptam, és . . .

– Kijöhet! – szakította félbe a professzor türelmetlenül. – Miért nem jön már ki?! Azt akarja, hogy kérvényt nyújtsak be magának?

Kelenfi kisétált a kísérleti kamrából, és fejét nyaka közé húzva, görnyedten, megállt a professzor előtt.

– Tessék mondani, megfelelek? – kérdezte aggódó hangon.

A professzor nem tudott válaszolni. Csak bólintott.

Mikes György

Nyugatnémeteket telepítenek Dél-Afrikába

Mészáros András rajza

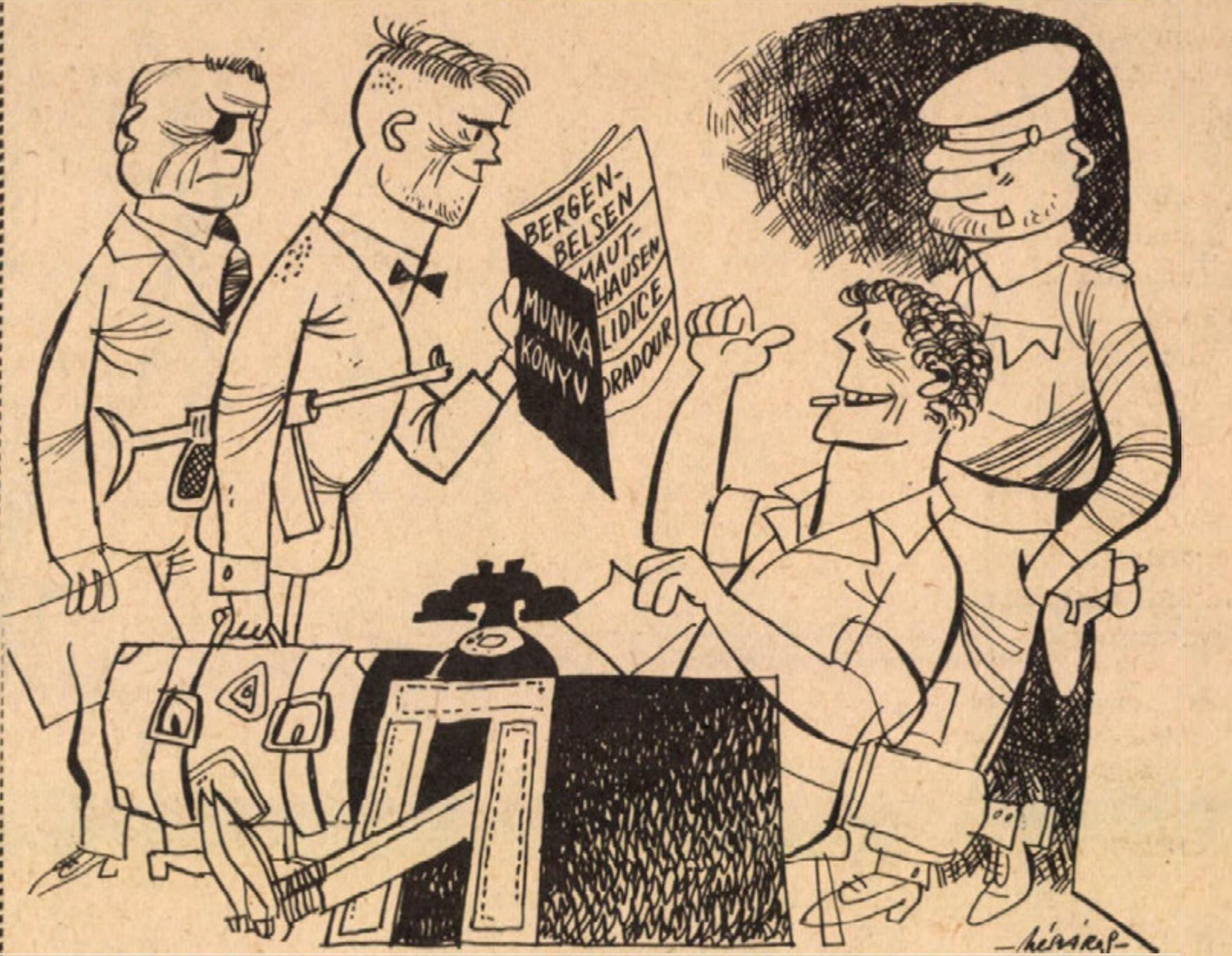

– Jöhet! . . .

Szenvedélyes búcsú

Schwott Lajos rajza

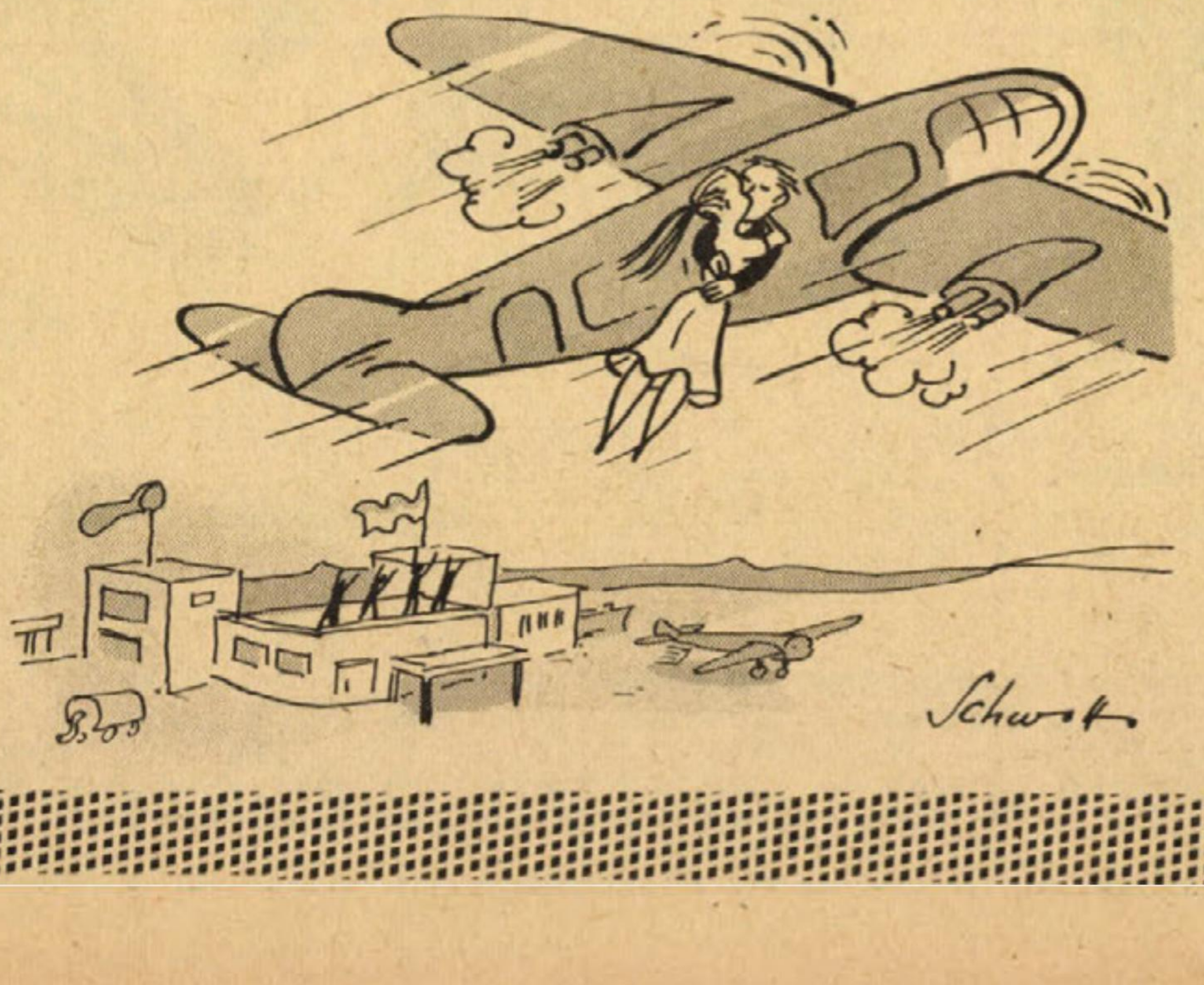

Régi és új ház…!

Szür-Szabó József rajza

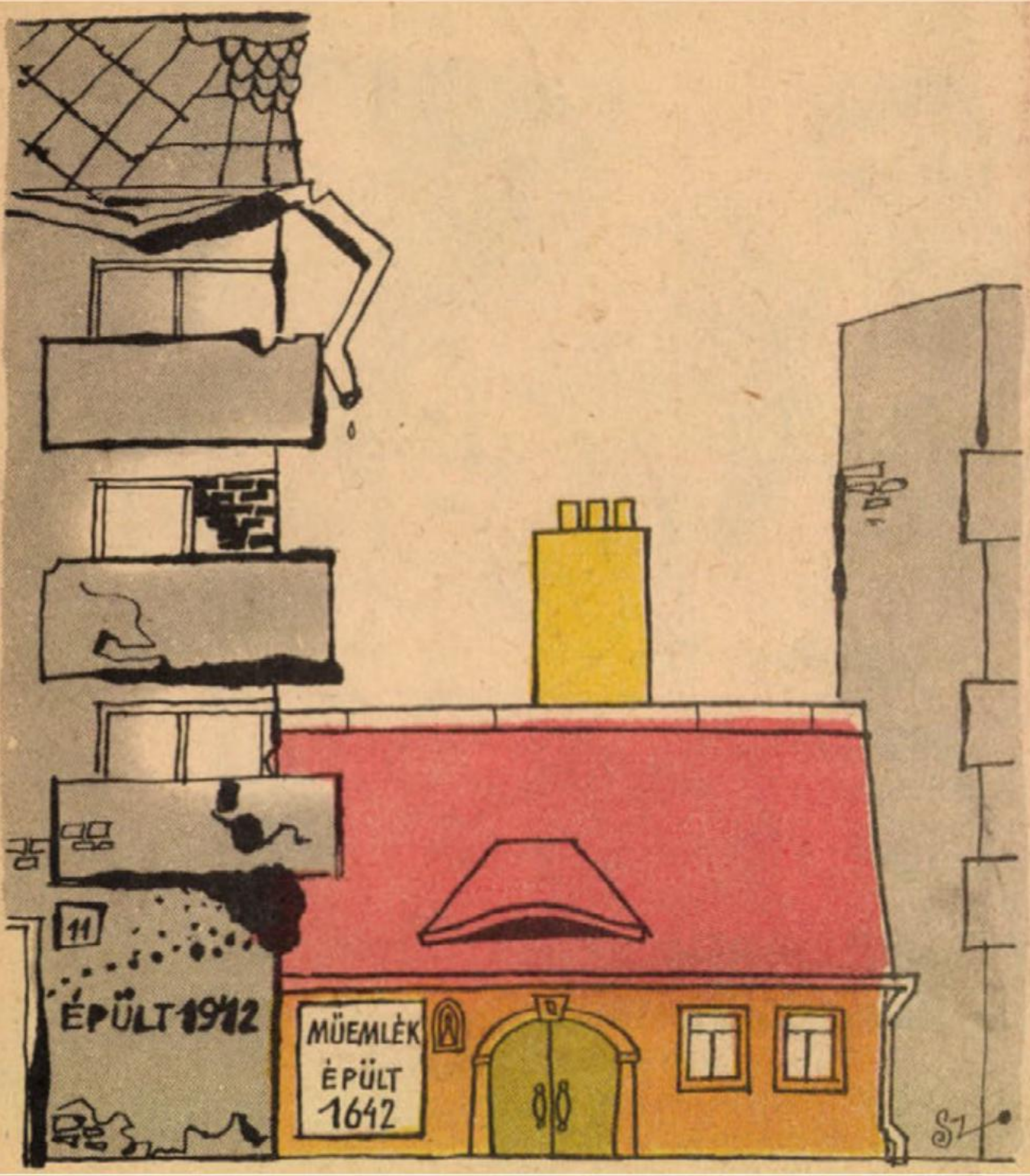

Könnyű a bűvész feleségének

Szür-Szabó József rajza

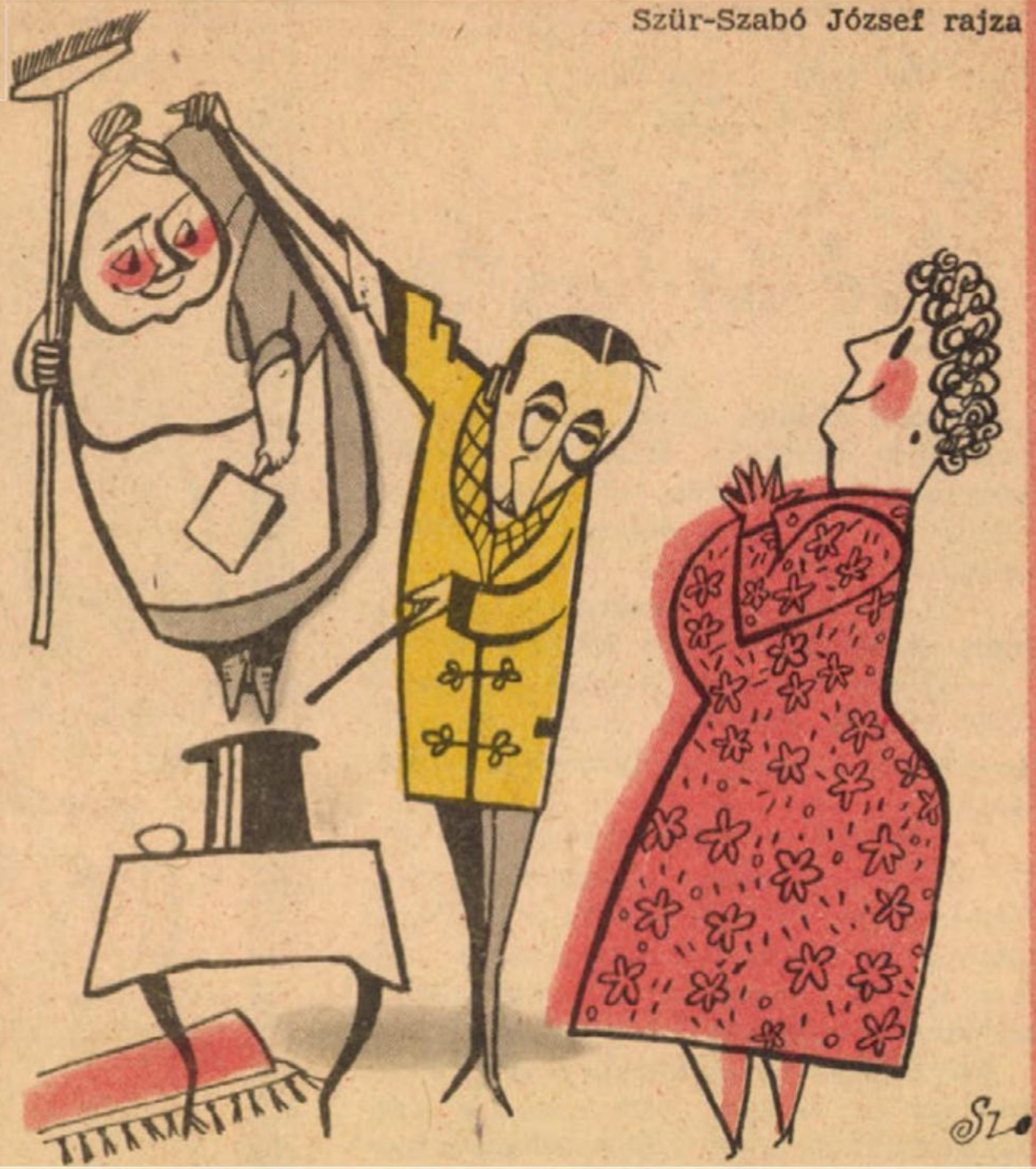

– Tessék, édesem, egy bejárónő…

Jószomszédság

Vasvári Anna rajza

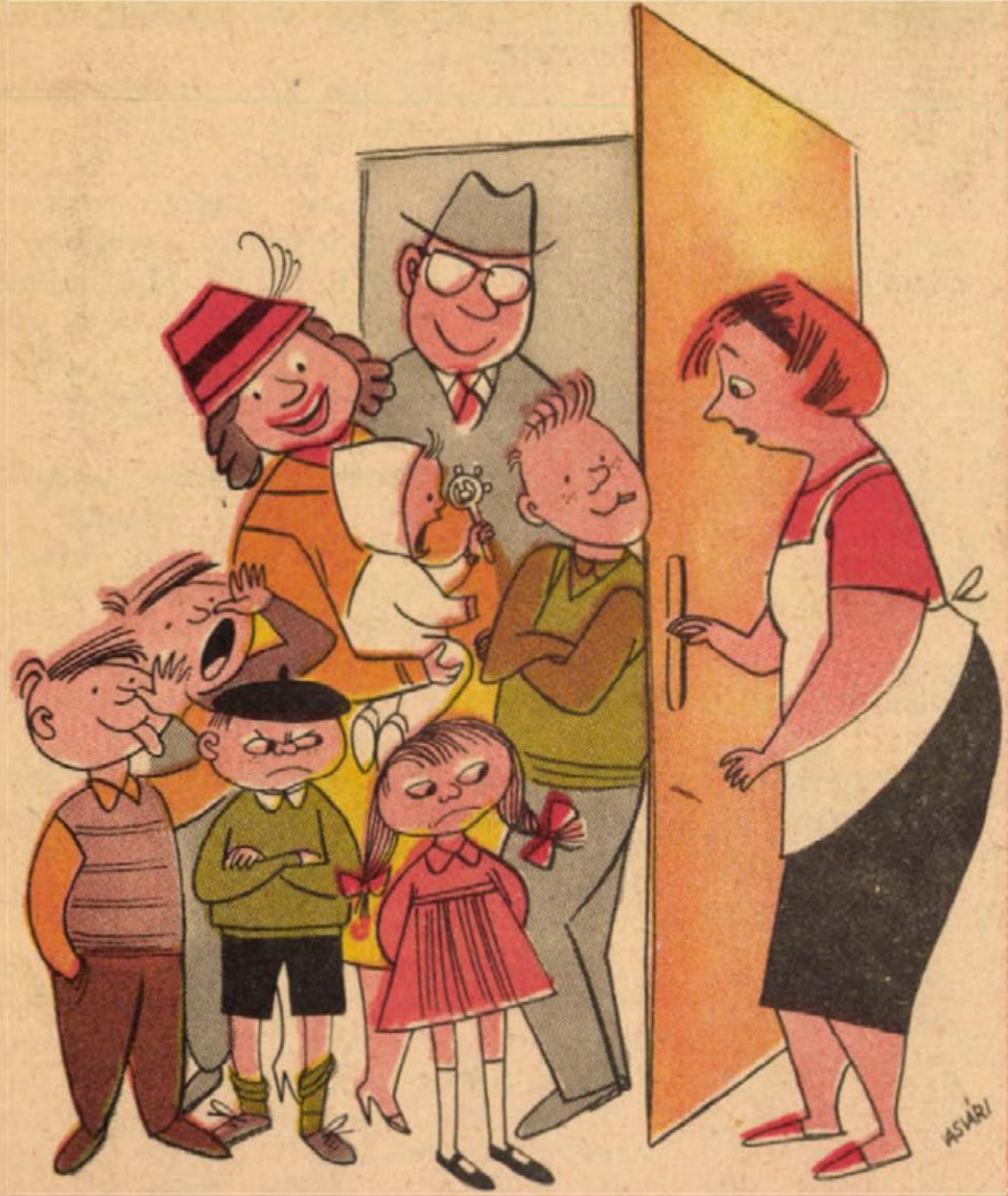

– Ugye, itt maradhatnak a gyerekek? Mi két napra lemennénk Zebegénybe…

Hangversenysorozat a Halászbástyán

Toncz Tibor rajza

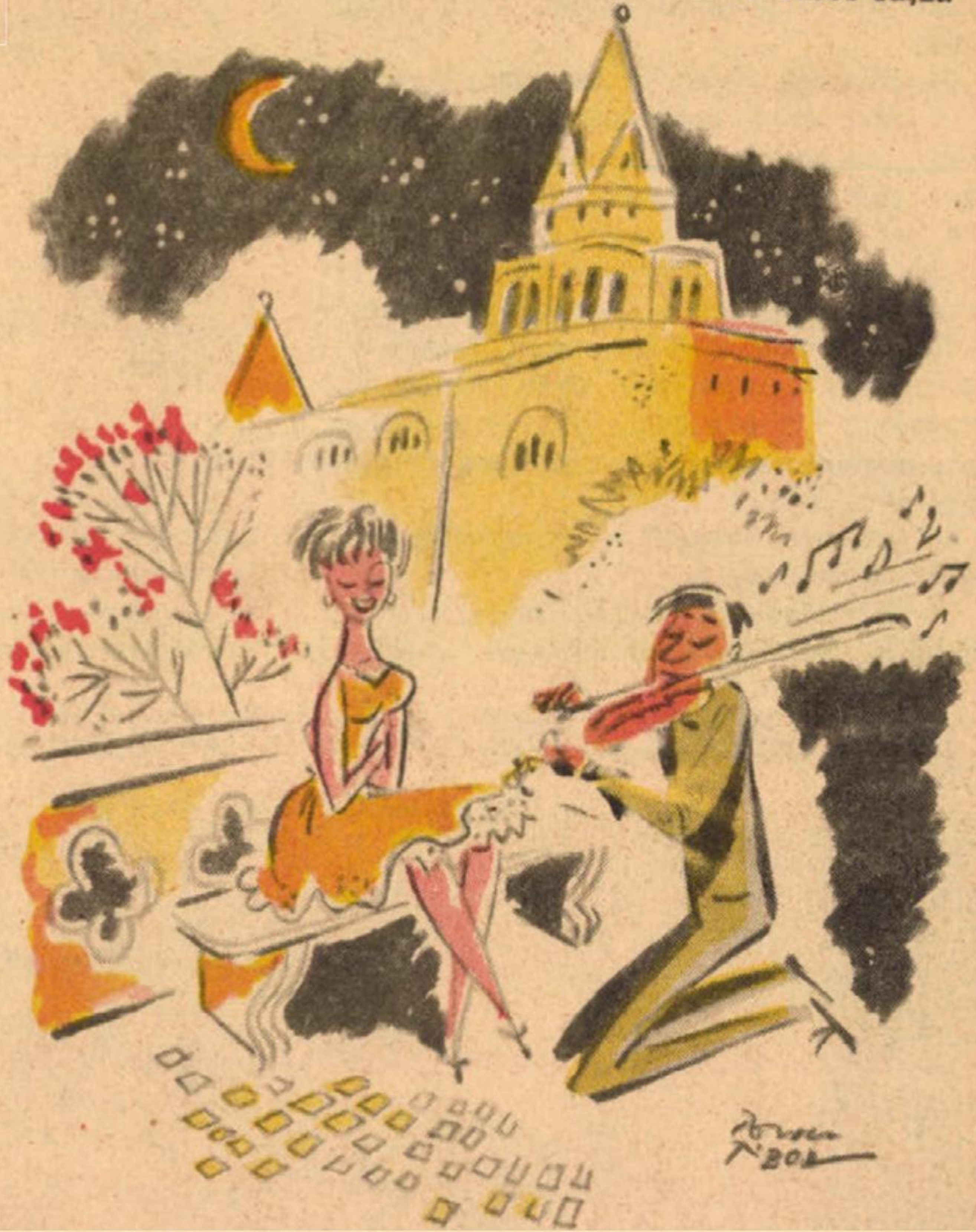

Hegedűszóló.

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP
Főszerkesztő: Tabi László. — Szerkesztő: Földes György. — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor.
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. — Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel. 343—100, 142—220. — 1623 — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány utca 3. — Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850.